

การสร้างแบบคัดกรองและโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศ
ของวัยรุ่นชาย

ปริญญานิพนธ์
ของ
พจมาศ ปักธงไชย

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว
ตุลาคม 2549

การสร้างแบบคัดกรองและโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศ
ของวัยรุ่นชาย

ปริญญานิพนธ์
ของ
พจมาศ ปักธงไชย

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว

ตุลาคม 2549

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การสร้างแบบคัดกรองและโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศ
ของวัยรุ่นชาย

บทคัดย่อ
ของ
พจมาศ ปักธงไชย

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว
ตุลาคม 2549

พจนมาศ ปักธงไทย. (2549). การสร้างแบบคัดกรองและโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย. ปรินูญานินพนธ์ กศ.ม.

(จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

คณะกรรมการควบคุม: ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นันทนา วงษ์อินทร์, รองศาสตราจารย์

ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร.

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างแบบคัดกรองและเปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของนักเรียนชายกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังที่ได้เข้าร่วมโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการหาคุณภาพและเกณฑ์ปกติของแบบคัดกรอง เป็นนักเรียนชายที่กำลังศึกษาอยู่ในช่วงชั้นที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 ของโรงเรียนชายล้วน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กรุงเทพมหานคร ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน จำนวน 1,157 คน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองโปรแกรมป้องกัน เป็นนักเรียนชายที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549 ของโรงเรียนชายล้วนแห่งหนึ่ง ในกรุงเทพมหานคร ที่มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชายจัดอยู่ในเกณฑ์ของกลุ่มเสี่ยงตามเกณฑ์การคัดกรอง ตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 75 ขึ้นไป แล้วสุ่มอย่างง่ายจำนวน 16 คน เป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 8 คน โดยให้กลุ่มทดลองเข้าร่วมโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย จำนวน 12 ครั้ง ส่วนกลุ่มควบคุมไม่ได้เข้าร่วมโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชายและโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ t-test

ผลการวิจัยพบว่า

1. แบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย ประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 64 ข้อ ซึ่งมีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 3.479 ถึง 19.967 และค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.9303 ตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์อยู่ระหว่าง 0.04 ถึง 99.96 เกณฑ์ปกติอยู่ในรูปของคะแนนที่ปกติอยู่ระหว่าง T16 ถึง T84

2. หลังการทดลอง นักเรียนชายกลุ่มทดลองมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศลดลง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. หลังการทดลอง นักเรียนชายกลุ่มทดลองมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศลดลงแตกต่างกับนักเรียนชายกลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

A CONSTRUCTION OF SCREENING INVENTORY AND PREVENTION PROGRAM
FOR MALE ADOLESCENTS' AT-RISK BEHAVIORS TOWARD
SEXUAL DEVIATION

AN ABSTRACT
BY
PODJAMART PAKTHONGCHAI

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education degree in Guidance and Counseling Psychology
at Srinakharinwirot University
October 2006

Podjamart Pakthongchai. (2006). *A Construction of Screening Inventory and Prevention Program for Male Adolescents' At-Risk Behaviors toward Sexual Deviation.*

Master Thesis, M.Ed. (Guidance and Counseling Psychology).

Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee:

Asst. Prof. Dr. Nanthana Wong-In, Assoc. Prof. Laddawan Kasemnet.

This research aimed to construct a screening inventory and to compare at-risk behaviors toward sexual deviation of male students in the experimental group, and between the experimental group and the control group, before and after participating the at-risk behaviors prevention program for male adolescents. The samples employed to search qualify and norms of the screening inventory were 1,157 male students studying in level 3 in a boy school under the office of Basic Education Commission in Bangkok in the second semester of academic year 2005. The multistage random sampling was used in a random process. The samples in the experimental group of the prevention program were 16 students studying in Matayomsuksa 2, first semester of academic year 2006 in a boy school in Bangkok. They were selected from the students who had sexual deviation, according to the screening inventory, above 75 percentile of the risk group, by simple sampling randomly selected, then randomly divided in to two groups, 8 students each, to be in the experimental group and in the controlled group. The experimental group participated the prevention program for male adolescents' at - risk behavior toward sexual deviation for twelve times. The controlled group did not participate in the program. The instrument used in the study was the at-risk behaviors screening inventory and the at-risk behaviors prevention program. The statistic used to analyze the data was t-test.

The findings were as follows:

1. The screening inventory toward at-risk sexual deviation behaviors of the male adolescents' comprises 64 questions. The item analysis discrimination was between 3.479 to 19.967 and the reliability was 0.9303. The percentile ranks was between 0.04th to 99.96th while the normal criterion was between T 16 to T 84.

2. After the experiment, the at-risk behaviors of the boys toward sexual deviation behaviors of the male adolescents in the experimental group significantly decreased at .01.

3. After the experiment, the at-risk behaviors toward sexual deviation of the boys in the experimental group significantly decreased from the boys in the controlled group at .01.

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

การสร้างแบบคัดกรองและโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศ
ของวัยรุ่นชาย

ของ

พจมาศ ปักธงไชย

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เพ็ญศิริ จีระเดชากุล)
วันที่ เดือน ตุลาคม พ.ศ. 2549

..... ประธานควบคุมปริญญานิพนธ์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นันทนา วงษ์อินทร์)

..... กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์
(รองศาสตราจารย์ ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นันทา สู้รักษา)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(รองศาสตราจารย์ ชูชีพ อ่อนโคกสูง)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ประสบความสำเร็จได้ด้วยดีเป็นเพราะได้รับความกรุณาอย่างยิ่งจากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นันทนา วงษ์อินทร์ ประธานควบคุมปริญญานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ที่กรุณาให้คำแนะนำและช่วยตรวจทานแก้ไขข้อบกพร่องให้ถูกต้อง ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาที่ได้รับเป็นอย่างยิ่ง จึงขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นันทา สู้รักษา และรองศาสตราจารย์ ชูชีพ อ่อนโคกสูง ที่กรุณาเป็นกรรมการเพิ่มเติมสอบปริญญานิพนธ์ พร้อมทั้งให้ข้อเสนอแนะความรู้ที่เป็นประโยชน์ในการแก้ไขปรับปรุงงานวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา อาจารย์ ดร.พาสนา จุลรัตน์ และ อาจารย์ มณฑิรา จารุเพ็ง ที่กรุณาให้คำแนะนำและช่วยตรวจทานแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ และเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษาทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ให้แก่ผู้วิจัยด้วยความเมตตาและเอา ใจใส่แก่ผู้วิจัยตลอดมา

ขอกราบขอบพระคุณผู้อำนวยการและคณาจารย์โรงเรียนชายล้วนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กรุงเทพมหานคร ทั้ง 5 โรงเรียน ทุกท่าน ที่ให้ความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยเป็นอย่างดี

ขอขอบคุณรุ่นพี่ รุ่นน้องและเพื่อนนิสิตปริญญโทสาขาจิตวิทยาการแนะแนวทุกคนที่ช่วยเหลือให้คำปรึกษาและเป็นที่กำลังใจให้กับผู้วิจัยด้วยดีตลอดมา

ขอกราบขอบพระคุณสมาชิกทุกคนในครอบครัวปักธงไชย ครอบครัวพัฒนา ครอบครัววงศ์หอม และครอบครัวเกิดในมงคล คุณแม่คำปิวและคุณพ่อประพันธ์ ปักธงไชย คุณอุรปริย์ เกิดในมงคล และคุณขวัญจิรา ทองนำที่เป็นกำลังใจตลอดจนให้คำปรึกษาแก่ผู้วิจัยด้วยดีตลอดมา ตลอดระยะเวลาที่ทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้

คุณค่าและประโยชน์ของปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ผู้วิจัยขอน้อมบูชาคุณบิดา มารดา พี่ๆ ทุกคนในครอบครัว และคณาจารย์ทุกท่านซึ่งเป็นที่เคารพยำเกรง ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทความรู้แก่ผู้วิจัยจนประสบความสำเร็จ ตลอดจนผู้มีพระคุณของผู้วิจัยทุกท่าน

พจมาศ ปักธงไชย

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	5
ความสำคัญของการวิจัย.....	5
ขอบเขตของการวิจัย.....	6
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	6
ตัวแปรที่ศึกษา.....	7
ตัวแปรอิสระ.....	7
ตัวแปรตาม.....	7
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	7
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	10
สมมติฐานในการวิจัย.....	10
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	13
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเอกลักษณ์ทางเพศของวัยรุ่นและ	
พฤติกรรมเสี่ยงของวัยรุ่น.....	13
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเอกลักษณ์ทางเพศของวัยรุ่น.....	13
ความหมายของเอกลักษณ์ทางเพศ.....	13
ความสำคัญของเอกลักษณ์ทางเพศ.....	14
การพัฒนาเอกลักษณ์ทางเพศ.....	14
พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น.....	15
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเอกลักษณ์ทางเพศของวัยรุ่น.....	17
งานวิจัยในต่างประเทศ.....	17
งานวิจัยในประเทศ.....	17
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยงของวัยรุ่น.....	17
ความหมายของพฤติกรรมเสี่ยง.....	17

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2 (ต่อ)	
ชนิดของพฤติกรรมเสี่ยง.....	18
สาเหตุที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยงของวัยรุ่น.....	18
ความหมายของวัยรุ่น.....	20
การแบ่งช่วงอายุของวัยรุ่น.....	20
พัฒนาการของวัยรุ่น.....	21
ความต้องการของวัยรุ่น.....	23
ลักษณะที่สำคัญของวัยรุ่น.....	24
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยงของวัยรุ่น.....	25
งานวิจัยในต่างประเทศ.....	25
งานวิจัยในประเทศ.....	26
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศ.....	27
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศ.....	27
ความหมายของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศ.....	27
ทฤษฎีพัฒนาการทางเพศ.....	28
ประเภทของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศ.....	35
สาเหตุที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศ.....	36
ข้อเสียของบุคคลที่มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศ.....	41
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศ.....	43
งานวิจัยในต่างประเทศ.....	43
งานวิจัยในประเทศ.....	43
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม	
ตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม.....	44
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม.....	44
ความหมายของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม.....	44
ปรัชญาการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม.....	46

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2 (ต่อ)	
จุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม.....	46
ประโยชน์และคุณค่าของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม.....	48
หลักการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม.....	49
พลังในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม.....	50
บทบาทของผู้นำกลุ่ม.....	51
บทบาทของสมาชิกกลุ่ม.....	53
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม.....	54
ภูมิหลังของทฤษฎีการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม.....	54
ความเชื่อเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์.....	54
จุดมุ่งหมายในการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม.....	56
ลักษณะสำคัญของการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม....	56
หลักการเรียนรู้ที่นำมาใช้ในการให้คำปรึกษา	
ตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม.....	57
ขั้นตอนการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม.....	57
เทคนิคที่ใช้ในการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม.....	59
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม.....	60
งานวิจัยในต่างประเทศ.....	60
งานวิจัยในประเทศ.....	61
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบคัดกรองและการคัดกรองนักเรียน.....	62
การคัดกรอง (Screening).....	62
การคัดกรองนักเรียน.....	63
ลำดับขั้นตอนการสร้างแบบคัดกรอง.....	63
ลักษณะของแบบทดสอบที่ดี.....	66
เกณฑ์สำคัญที่ใช้ในการประเมินผลแบบคัดกรอง.....	66
เกณฑ์ปกติ.....	67

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2 (ต่อ)	
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบคัดกรองและ	
การคัดกรองนักเรียน.....	70
งานวิจัยในต่างประเทศ.....	70
งานวิจัยในประเทศ.....	70
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	72
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	72
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	74
วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ.....	74
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	78
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	82
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	86
สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	86
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	87
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	87
5 สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ.....	100
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	100
วิธีดำเนินการวิจัย.....	100
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	103
สรุปผลการวิจัย.....	104
อภิปรายผล.....	105
ข้อเสนอแนะ.....	111

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
บรรณานุกรม	114
ภาคผนวก	125
ภาคผนวก ก.....	126
ภาคผนวก ข.....	185
ภาคผนวก ค.....	200
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	202

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง.....	73
2	ตัวอย่างแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศ ของวัยรุ่นชาย.....	76
3	ตัวอย่างโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศ ของวัยรุ่นชาย.....	78
4	ตารางการเข้าโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม กับเพศของวัยรุ่นชาย.....	81
5	จำนวนข้อคำถาม ค่าอำนาจจำแนก (t) และค่าความเชื่อมั่นของแบบคัดกรอง พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง (Try out) (n = 100).....	88
6	ค่าอำนาจจำแนก (t) และค่าความเชื่อมั่นของแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยง ต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง (n=1,157).....	89
7	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยง ต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง (n=1,157).....	90
8	เกณฑ์ปกติ (Norms) ของคะแนนพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย จำนวน 64 ข้อ (n=1,157).....	91
9	เปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศ ของนักเรียนชายกลุ่มทดลองก่อนและหลังการเข้าร่วมโปรแกรมป้องกัน (n = 8).....	95
10	เปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศ ของนักเรียนชายระหว่างกลุ่มทดลอง (n = 8) กับกลุ่มควบคุม (n = 8) ก่อนการทดลอง.....	97

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
11 เปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศ ของนักเรียนชายระหว่างกลุ่มทดลอง (n = 8) กับกลุ่มควบคุม (n = 8) หลังการทดลอง.....	98
12 ค่าความเที่ยงตรง (IOC) ของแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย.....	186
13 ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อ การมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย ที่ใช้กับนักเรียนที่ ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง (n=100).....	190
14 ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเชื่อมั่นของแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมี พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย จากการทดสอบกับนักเรียน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง (Try out) (n =100).....	193
15 ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อ การมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย ที่ใช้กับนักเรียน ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง (n =1,157).....	194
16 ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเชื่อมั่นของแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมี พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย จากการทดสอบกับนักเรียน ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง (n =1,157).....	197
17 แสดงคะแนนพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของ นักเรียนชายในกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังเข้าร่วมโปรแกรมป้องกัน จำแนกในแต่ละด้านและโดยรวม.....	198
18 แสดงคะแนนพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของ นักเรียนชายในกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังเข้าร่วมโปรแกรมป้องกัน จำแนกในแต่ละด้านและโดยรวม.....	199

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	10

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

วัยรุ่นเป็นวัยจะเริ่มเป็นหนุ่มสาวเป็นช่วงวัยหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต เป็นวัยพายุบุแคม เนื่องจากว่าวัยรุ่นนี้ร่างกายจะมีการเปลี่ยนแปลงมีพัฒนาการจากวัยเด็กไปเป็นวัยผู้ใหญ่ นอกจากการเปลี่ยนแปลงภายในร่างกายแล้วในด้านจิตใจ อารมณ์ สังคม สติปัญญา ก็มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว (วราภรณ์ ตระกูลสฤษดิ์. 2545: 150) วัยรุ่นเป็นวัยที่สำคัญ เพราะความสำเร็จของพัฒนาการในวัยนี้ คือ เอกลักษณ์ (Identity) ซึ่งคนทุกคนจำเป็นต้องมี หากพัฒนาการในวัยนี้ล้มเหลว ก็ทำให้เกิดความสับสนในบทบาทของตน (Role Confusion) ซึ่งความล้มเหลวของการพัฒนาเอกลักษณ์ ทำให้เด็กเกิดความสับสนในบทบาท ไม่มีจุดยืนของตนเองและมีโอกาสถูกชักจูงได้ง่าย การเอาอย่างผู้อื่นมักเป็นไปโดยขาดเหตุผล และขาดวิจารณญาณ (เกษม ตันติผลาชีวะ. 2542: 78-79)

วัยรุ่นเป็นวัยที่ยังขาดประสบการณ์ในชีวิต รวมทั้งการพัฒนาความคิดและสติปัญญา ยังไม่ดีพอที่จะเข้าใจถึงผลเสียที่จะตามมาทั้งระยะสั้นและระยะยาว พฤติกรรมเสี่ยงของวัยรุ่นส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากพฤติกรรมของวัยรุ่นเอง พฤติกรรมหลายอย่างสามารถนำไปสู่ปัญหาสุขภาพได้ทั้งโรคติดเชื้อและโรคไร้เชื้อ ตั้งแต่การเจ็บป่วยเล็กน้อยจนกระทั่งรุนแรงถึงขั้นเสียชีวิต (ปวีณา สายสูง. 2541: 141) วัยรุ่นจำนวนไม่น้อยมีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาต่อสังคม เช่น ปัญหาหนีเรียน ปัญหาติดยาเสพติด และปัญหาพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนวัยรุ่น (ศรีเรือน แก้วกังวาล. 2540: 325) การแสดงออกทางพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนวัยรุ่นก่อให้เกิดผลกระทบหรือปัญหาต่าง ๆ ได้แก่ การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร การตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ การทำแท้ง พฤติกรรมเปี่ยงเบนทางเพศ เกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และโรคเอดส์ตามมา (สกล วรเจริญศรี. 2545: 2; อ้างอิงจาก Meire. 1993: 89) จากการจัดตั้งเครือข่ายคลินิกวัยรุ่นในโรงเรียนและโรงพยาบาล 13 แห่งทั่วประเทศ (กทม. 9 แห่ง ต่างจังหวัด 4 แห่ง) พบว่าในช่วงระยะหลัง เด็กผู้ชายที่มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศกล้าเปิดเผยตัวเองมากขึ้น สาเหตุมาจากปัญหาเรื่องครอบครัว รวมไปถึงการนำเสนอเรื่องเหล่านี้ผ่านสื่อมากขึ้น (สุวรรณา เรืองกาญจนเศรษฐ์. 2547: 15) แม้จะไม่มีกรรวบรวมตัวเลขในเรื่องนี้ แต่จากที่ทำคลินิกวัยรุ่นในโรงเรียน พบว่า เด็กผู้ชายที่มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศมีเยอะขึ้น และมีการมาปรึกษาจิตแพทย์มากขึ้น ในคลินิก วัยรุ่น 14 แห่ง พบว่าวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศมาปรึกษาเฉพาะวัยรุ่นชายที่มีความเปี่ยงเบนทางเพศประมาณ 10-20% ถือว่าสภาพปัญหามีความรุนแรงขึ้น กรณีตัวอย่าง มีเด็กชายคนหนึ่งเรียนอยู่ชั้น ม. 2 มีความสัมพันธ์ในทางชู้สาว

กับเพื่อนผู้ชายด้วยกัน รู้สึกหึงหวงถึงขั้นกินยาฆ่าตัวตาย เมื่อก่อนความรุนแรงมีไม่มากเท่านี้ แต่ปัจจุบันนอกจากการแสดงออกว่ามีความเบี่ยงเบนทางเพศแล้วยังมีเช็กซ์มาเกี่ยวข้องกับ เพราะในอดีตเด็กที่เรียนในชั้น ม.1-ม. 3 แค่มั้ทำทางกระดุงกระดิง แต่งตัวเหมือนผู้หญิง แต่ปัจจุบันถึงขั้นมีเพศสัมพันธ์กันแล้ว (ศิริชัย หงษ์สงวนศรี. 2547: 15)

พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นเป็นปัญหาหนึ่งที่สำคัญในสังคมวัยรุ่นไทย เพราะบทบาททางเพศของวัยรุ่นไทย เริ่มเบี่ยงเบนไปในรูปแบบต่าง ๆ เป็นปัญหาที่ทุกฝ่ายให้ความสนใจและหาวิธีการที่จะป้องกัน แก้ไข โดยเฉพาะปัญหาการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศ มีการแต่งกาย แต่งหน้า สวมเสื้อผ้า ตลอดจนแสดงพฤติกรรมของเพศตรงข้าม (Transvestism) ได้ปรากฏให้เห็นทั่วไปในเด็กและเยาวชนทั้งอยู่ในสถาบันการศึกษาและสังคม ตลอดจนสะท้อนพฤติกรรมดังกล่าวเผยแพร่ทางสื่อมวลชนมากขึ้น (มนตรี ต้นประยูร. 2531: 18) ทำให้วัยรุ่นซึ่งกำลังค้นหาเอกลักษณ์ให้กับตนเองเกิดการเลียนแบบบทบาททางเพศของตนตามค่านิยมของสังคมและสื่อมวลชน ทำให้พัฒนาการทางเพศของวัยรุ่นไม่เป็นไปตามปกติที่ควรจะเป็นเบี่ยงเบนไปจากที่สามัญชนในสังคมประพฤติปฏิบัติกัน (เจียร ชัยชาญ.2537:41) สอดคล้องกับผกา สัตยธรรม (2543: 96) ที่ว่า โดยทั่วไปมักจะไม่ค่อยสนใจเพศตรงข้าม หรือไม่ก็ทำตัวเป็นเพศตรงข้ามเอง เช่น เด็กผู้ชายต้องการประพฤติกรรมแบบเด็กผู้หญิง อยากรู้อยากลอง หรือยังแต่งกายแบบชายแต่คลุกคลีในกลุ่มเด็กผู้หญิง ทำตนเช่นเดียวกับเด็กผู้หญิง แต่สนใจในเพศชายด้วยกัน สอดคล้องกับ วัลลภ ปิยะมโนธรรม (2530: 2-3) ที่ว่า พวกเด็กเพศหรือศัพท์ที่นิยมเรียกกันในหมู่วัยรุ่นว่า ตุ๊ด หมายถึง เพศชายที่ชอบแต่งกายเป็นเพศหญิง คำว่า ตุ๊ด มาจาก คำว่า ตุ๊ดซี่เป็นชื่อของดาราเอกเจ้าบทบาทในภาพยนตร์ต่างประเทศ เรื่องหนึ่งเป็นผู้ชาย แต่แต่งหน้า แต่งตัวและทำท่าทางเป็นหญิง ตุ๊ดจึงเป็นพฤติกรรมของเพศหญิงที่เพศชายแสดงและต้องการให้คนอื่นในสังคมรับรู้ จึงเปิดเผยตนเองทั้ง น้ำเสียง การพูดและท่าทางที่กระดุงกระดิง กระชดกระช้อย ซึ่งมักจงใจทำขึ้นเพื่อให้เป็นจุดสนใจอย่างเด่นชัดจนมากกว่ากิริยาของหญิงทั่วไป ทั้งที่เป็นเด็กผู้ชายทำให้เด็กมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเอง

วัยรุ่นจำนวนหนึ่งซึ่งไม่แน่ใจว่าตนเองเป็นหรือไม่เป็น มีลักษณะคาบลูกคาบดอก เด็กวัยรุ่นพวกนี้จะเป็นเด็กเรียบร้อย ไม่ค่อยมีความมั่นใจในตัวเอง ไม่ค่อยกล้า เคยมีความสนิทสนมหรือผูกพันกับเพศหญิงมามากตั้งแต่เด็ก ๆ ไม่กล้าสนใจเพศตรงข้าม เลยต้องเข้าไปอยู่ในกลุ่มเด็กที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจริง ๆ (พนม เกตุมาน. 2535: 8) การเป็นกระเทยของเด็กผู้ชายจะเปลี่ยนนิสัยเป็นหญิงทีละน้อยเพราะขาดพ่อ อยู่กับแม่ ใกล้ชิดแม่ ศรัทธาแม่เอาแม่เป็นแบบอย่างมาแต่เด็ก โดยทั่วไปเด็กมักใกล้ชิดแม่มากกว่าพ่อ เวลาพ่อ แม่ หย่ากันเด็กมักเลือกอยู่กับแม่ และแม่ก็ตำหนิพ่อให้ลูกฟัง เป็นเหตุให้ลูกไม่อยากเป็นชาย ในสังคมจึงมีตุ๊ด มากขึ้น (สุจิต ทัศนพร. 2530: 45) สอดคล้องกับศิริชัย หงษ์สงวนศรี (2547: 15) กล่าวว่า สาเหตุที่เด็กชายมีความเบี่ยงเบนทางเพศเกิดจาก

หลายสาเหตุ ไม่ว่าจะเป็นปัจจัยด้านชีวภาพ พันธุกรรม ยีน แต่เป็นเพียงส่วนน้อยเท่านั้น ปัจจัยที่สำคัญ คือ พัฒนาการด้านจิตใจและสังคม การเลี้ยงดู ความห่างเหินระหว่างพ่อกับแม่ เด็กที่มีความเปี่ยงเบนทางเพศอาจอยู่ในครอบครัวที่พ่อมีความสัมพันธ์กับแม่ในแง่ไม่ดีนัก ทำให้ห่างเหินกัน โดยลูกไม่มีคนเป็นแบบอย่างในการซึมซับพฤติกรรม รวมทั้งใกล้ชิดแม่มากเกินไป นอกจากนี้การแสดงออกเกี่ยวกับพฤติกรรมเปี่ยงเบนทางเพศในสื่อมวลชนมีมากขึ้น ทำให้เด็กรู้สึกว่าเป็นเรื่องยอมรับ หรือประสบความสำเร็จได้ จึงเป็นการส่งเสริมให้เขาแสดงออกได้ง่ายขึ้น โดยเฉพาะที่กำลังระบอบอยู่ในขณะนี้ของวัยรุ่นไทยทั้งชายหญิงที่กำลังเรียนหนังสืออยู่ตามโรงเรียนต่าง ๆ ซึ่งดูเหมือนว่า นับวันก็มีแต่จะเพิ่มมากขึ้น และการแสดงตัวออกทั้งกิริยาท่าทางการแต่งเนื้อแต่งตัวก็เปิดเผยชัดเจนกันยิ่งขึ้น ก็คือเรื่องรักร่วมเพศ หรือที่ศัพท์วัยรุ่นเรียกกันว่า ทอม เกย์ ตู๊ด ดี (วัลลภ ปิยะมโนธรรม. 2546: 71) เริ่มน่าเป็นห่วงมากขึ้น เมื่อบรรดานักเรียนเพศที่สาม ต่างเริ่มแสดงตัวออกมามากขึ้น จนระบอบเข้าไปในโรงเรียนชายล้วน และมีการแสดงออกที่ไม่ให้ความเคารพในสถานที่ด้วยการโอบเอว จับมือถือแขน รวมทั้งการแต่งกายไม่เหมาะสมอย่างนักเรียนชายเพศที่สาม ปลดกระดุมเสื้อให้เห็นหน้าอก ใส่กางเกงรัดแน่น และการแต่งหน้าทาปากด้วยสีที่ฉูดฉาด (แสดงพฤติกรรมไม่เหมาะสมมากขึ้น. 2547: 12) การมีพฤติกรรมไม่เหมาะสมกับเพศในหมู่วัยรุ่นนั้น จะพบมากในวัยรุ่นชายมากกว่าวัยรุ่นหญิง 3 ถึง 6 เท่า (วัลลภ ปิยะมโนธรรม. 2531: 1) ซึ่งกลุ่มวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศ มีโอกาสเสี่ยงต่อการเป็นรักร่วมเพศสูง (วันเพ็ญ บุญประกอบ. 2531: 2 เคยมีการสำรวจวัยรุ่นในโรงเรียนมัธยมศึกษาที่กรุงเทพฯ พบว่ามีวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศชายชัดเจนประมาณร้อยละ 9 และรักร่วมเพศหญิงร้อยละ 3 ที่สำคัญคือร้อยละ 30 ไม่แน่ใจว่าตนเองจะเป็นหรือไม่เป็น (พนม เกตุมาน. 2535: 81)

ดังนั้นวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศ นอกจากมีปัญหาเช่นเดียวกับวัยรุ่นปกติทั่วไปแล้ว ยังมีปัญหาการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเองอีกด้วย ทำให้วัยรุ่นเกิดความสับสนไม่แน่ใจในบทบาททางเพศที่แสดงออกไปอีกทั้งสังคมส่วนใหญ่ไม่ยอมรับพฤติกรรมนั้น ปัญหาที่พบส่วนใหญ่ของการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศ ได้แก่ รู้สึกตนเองมีปมด้อย วิตกกังวล ขาดความมั่นใจในตนเอง และมีอาการของโรคประสาท นอกจากนี้การที่บุคคลเหล่านี้มักถูกล้อเลียนจากบุคคลรอบข้าง ทำให้รู้สึกว่าตนเองผิดปกติ ขาดเอกลักษณ์ทางเพศ มีปมด้อยเกิดความหวาดระแวง ว้าเหว่ พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศหรือรักร่วมเพศไม่ได้รับการแก้ไขก็จะมีปัญหาทางจิตใจรุนแรงทำให้รู้สึกว่าตนเองเป็นส่วนเกินของสังคม และอาจนำไปสู่การฆ่าตัวตาย (เจียร ชัยชาญ. 2537: 41-42)

ผู้วิจัยได้สำรวจปัญหาหรืออุปสรรคในการพัฒนานักเรียนของครูแนะแนวในโรงเรียนต่าง ๆ พบว่า ครูแนะแนวมีความต้องการด้านเครื่องมือและโปรแกรมป้องกันหรือพัฒนานักเรียนที่ใช้ในการช่วยเหลือนักเรียน โดยเฉพาะเครื่องมือที่ใช้คัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงของนักเรียนในด้านต่าง ๆ เช่น

พฤติกรรมเสี่ยงด้านยาเสพติด พฤติกรรมเสี่ยงด้านการพนัน พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน พฤติกรรมเสี่ยงต่อการบริโภคสื่อลามก พฤติกรรมเสี่ยงด้านการต่อต้านสังคม พฤติกรรมเสี่ยงต่อการทะเลาะวิวาท พฤติกรรมเสี่ยงต่อการคบเพื่อนต่างเพศที่ไม่เหมาะสม พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย พฤติกรรมเสี่ยงด้านการบริโภคอาหารที่ไม่เหมาะสม เป็นต้น เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการช่วยเหลือนักเรียนได้ตรงตามปัญหา การคัดกรองนักเรียนเป็นการพิจารณาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับตัวนักเรียน เพื่อการจัดกลุ่มนักเรียนเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มปกติ เป็นนักเรียนที่ได้รับการวิเคราะห์ข้อมูลต่าง ๆ ตามเกณฑ์การคัดกรองที่สร้างขึ้นแล้วอยู่ในเกณฑ์ของกลุ่มปกติ กลุ่มเสี่ยง/มีปัญหา เป็นนักเรียนที่จัดอยู่ในเกณฑ์ของกลุ่มเสี่ยงตามเกณฑ์การคัดกรองที่สร้างขึ้น ซึ่งจะทำให้สามารถช่วยเหลือนักเรียนได้ตรงตามปัญหา ซึ่งการจัดกลุ่มนักเรียนนี้มีประโยชน์ต่อการหาแนวทางป้องกัน เพื่อดูแลช่วยเหลือนักเรียนได้ถูกต้อง พร้อมทั้งได้พิจารณาหาโปรแกรมป้องกันต่าง ๆ ช่วยเหลือนักเรียนได้เหมาะสมกับสภาพปัญหาของนักเรียนแต่ละกรณี เพื่อให้ให้นักเรียนมีพฤติกรรมที่เหมาะสมยิ่งขึ้น เพื่อไม่ให้มีปัญหายุ่งยากมากขึ้น (กรมสุขภาพจิต. 2544: 13)

แนวทางในการช่วยเหลือนักเรียนที่มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย โดยการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มสามารถให้ผลดีเพราะบรรยากาศของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มจะเอื้ออำนวยต่อการพัฒนาพฤติกรรมของนักเรียนเพราะกระบวนการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มจะส่งเสริมให้นักเรียนเผชิญกับปัญหาของตนเองและแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น นักเรียนมีโอกาสอภิปรายเกี่ยวกับปัญหาและวิธีการแก้ไขร่วมกัน ซึ่งนอกจากนักเรียนจะเป็นผู้คิดหาวิธีการแก้ไขปัญหาของตนเองแล้วยังสามารถจะเป็นผู้คิดหาวิธีการแก้ไขปัญหาของผู้อื่นด้วย ทำให้นักเรียนได้มีโอกาสแสดงความสามารถต่อกลุ่ม อันจะนำไปสู่ความรู้สึกว่าตนเองมีคุณค่า (พัฒนัสวรรค์ เชื้อแก้ว 2542: 5; อ้างอิงจาก คมเพชร จัตรสุภกุล. 2521: 91) โดยการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ซึ่งเป็นกระบวนการช่วยเหลือ ซึ่งก่อให้เกิดสัมพันธภาพระหว่างผู้ให้คำปรึกษากับนักเรียน และระหว่างนักเรียนด้วยกัน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยให้นักเรียนในกลุ่มสำรวจตนเอง และสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับตนเอง ผู้ให้คำปรึกษามีหน้าที่เอื้ออำนวยบรรยากาศของการให้คำปรึกษาโดยใช้หลักการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม โดยใช้เทคนิคต่าง ๆ ได้แก่ เทคนิคแม่แบบกรณีตัวอย่าง การให้ข้อมูลย้อนกลับ การชี้แนะ การเสริมแรงทางสังคม (ผ่องพรรณ มูริกา. 2545: 8) สอดคล้องกับประภาพรพรณ นาคนำพันธ์ (2537: 60-70) ที่ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เพื่อลดพฤติกรรมก่อนวัยในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนศรีประจันต์ อำเภอสรีประจันต์ จังหวัดสุพรรณบุรี ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม มีพฤติกรรมก่อนวัยในชั้นเรียนลดลงมากกว่านักเรียนที่ได้รับข้อเสนอแนะ

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะสร้างแบบคัดกรองและโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย โดยกำหนดกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชาย ช่วงชั้นปีที่ 3 ของโรงเรียนชายล้วน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กรุงเทพมหานคร เพื่อช่วยเหลือนักเรียนที่มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย เพื่อให้ นักเรียนสามารถประพฤติปฏิบัติตามบทบาททางเพศของตนเองได้อย่างเหมาะสม โดยกำหนด โปรแกรมป้องกันด้วยวิธีการการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ซึ่งสามารถเป็น แนวทางให้สำหรับครูแนะแนว อาจารย์ ผู้บริหารการศึกษา รวมทั้งบุคคลที่เกี่ยวข้อง ที่จะนำไปใช้เป็น แนวทางในการพิจารณาและช่วยเหลือป้องกันไม่ให้นักเรียนมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของ วัยรุ่นชาย ให้นักเรียนสามารถประพฤติปฏิบัติตามบทบาททางเพศของตนเองได้อย่างเหมาะสม

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อสร้างแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของ วัยรุ่นชาย
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของนักเรียนชาย กลุ่มทดลองก่อนและหลังที่ได้เข้าร่วมโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม กับเพศของวัยรุ่นชาย
3. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของนักเรียนชาย กลุ่มทดลองที่ได้เข้าร่วมโปรแกรมป้องกัน และนักเรียนชายกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้เข้าร่วมโปรแกรมป้องกัน พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย

ความสำคัญของการวิจัย

ผลของการวิจัยครั้งนี้จะทำให้ได้แบบคัดกรองและโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมี พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย ซึ่งจะเป็นประโยชน์สำหรับ ครูแนะแนว อาจารย์ ตลอดจนบุคคลที่เกี่ยวข้อง ที่จะใช้เป็นแนวทางในการป้องกัน เพื่อช่วยลดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมี พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย ให้สามารถประพฤติปฏิบัติตามบทบาททางเพศ ของตนเองได้อย่างเหมาะสม

ขอบเขตของการวิจัย

ตอนที่ 1 การสร้างแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนชายที่กำลังศึกษาอยู่ในช่วงชั้นที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 ในโรงเรียนชายล้วน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กรุงเทพมหานคร จำนวน 10 โรงเรียน รวมจำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 13,194 คน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. 2548: ออนไลน์)

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการหาคุณภาพและเกณฑ์ปกติของแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย เป็นนักเรียนชายที่กำลังศึกษาอยู่ในช่วงชั้นที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 ของโรงเรียนชายล้วน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กรุงเทพมหานคร จำนวน 3 โรงเรียน รวมจำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 1,157 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multistage Random Sampling) โดยใช้การกำหนดจากตารางขนาดกลุ่มตัวอย่าง สำหรับศึกษาค่าเฉลี่ยประชากรที่ระดับความเชื่อมั่นที่ 95% ($\alpha = .05$) จะต้องใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 388 คน (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2543: 400; อ้างอิงจาก Yamane, Taro. 1967: 886-887)

ตอนที่ 2 การสร้างโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนชายที่กำลังศึกษาอยู่ในช่วงชั้นที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549 ในโรงเรียนชายล้วนแห่งหนึ่ง สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กรุงเทพมหานคร ที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชายจัดอยู่ในเกณฑ์ของกลุ่มเสี่ยงตามเกณฑ์การคัดกรอง ตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 75 ขึ้นไป จำนวน 151 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย เป็นนักเรียนชายที่กำลังศึกษาอยู่ในช่วงชั้นที่ 3 ภาคเรียนที่ 1

ปีการศึกษา 2549 ของโรงเรียนชายล้วนแห่งหนึ่ง สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กรุงเทพมหานคร ที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชายจัดอยู่ในเกณฑ์ของกลุ่มเสี่ยงตามเกณฑ์การคัดกรอง ตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 75 ขึ้นไป จำนวน 151 คน เป็นนักเรียนชายระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 49 คน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 63 คน และระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 39 คน โดยผู้วิจัยเลือกนักเรียนชายที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เป็นกลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย เนื่องจากมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชายมากกว่าระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แล้วสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 16 คน จากประชากรที่สมัครใจเข้าร่วมโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 8 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การได้รับโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. แบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย หมายถึง ข้อคำถามที่ใช้เพื่อการจัดแยกนักเรียนที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

1.1 กลุ่มปกติ คือ นักเรียนที่มีคะแนนพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย ตั้งแต่ 111 คะแนนลงมา หรือมีคะแนนที่ปกติ (Normalized T – Score) ตั้งแต่ T56 ลงมา

1.2 กลุ่มเสี่ยง คือ นักเรียนที่มีคะแนนพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชายตั้งแต่ 112 คะแนนขึ้นไป หรือมีคะแนนที่ปกติ (Normalized T – Score) ตั้งแต่ T57 ขึ้นไป ซึ่งต้องให้การช่วยเหลือและป้องกัน

2. พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย หมายถึง การรับรู้การกระทำของตนเองของนักเรียนชายที่แตกต่างจากนักเรียนชายทั่ว ๆ ไป ซึ่งเป็นเพศเดียวกันมีแนวโน้มการแสดงออกในลักษณะคล้ายผู้หญิง แบ่งออกเป็น 5 ด้าน ได้แก่

2.1 ด้านท่าทางการแสดงออก ได้แก่ พุดน้ำเสียงอ่อนหวาน พุดลากเสียง พุดมีหางเสียง คะ ขา จ๊ะจ๋า เมื่อตกใจจะใช้คำอุทานคล้ายผู้หญิง เช่น ว้าย อู้ย เวลาเดินจะเดินหนีบขา เดินบิดกัน นั่งหัวเข้าหนีบชิดกัน แสดงท่าค้อน หยิก ดี เวลาไม่พอใจ ใช้ผ้าเช็ดหน้าที่มีลวดลายสีสันสวยงาม

2.2 ด้านการแต่งกาย ได้แก่ แต่งกายให้ดูสวยงาม แต่งกายคล้ายเพศตรงข้าม จะพยายามใส่กางเกงรัดรูป รัดเข็มขัดแน่น ๆ เพื่อให้เอวดูเล็กลง ใช้แป้งผัดหน้า ใส่ยेलที่ผมให้ดูสวยงาม ใช้ลิปสติก พกกระเป๋าเล็ก ๆ ไว้ใส่แป้งผัดหน้าและลิปมัน

2.3 ด้านการคบเพื่อน ได้แก่ คบเพื่อนเฉพาะเพศตรงข้าม คบเพื่อนสนิทเป็นพวกรักเพศเดียวกัน แยกตัวออกจากกลุ่มเพื่อนผู้ชาย อยู่ร่วมกลุ่มเพื่อนที่ไม่ชอบเล่นกับเพื่อนผู้ชายด้วยกัน

2.4 ด้านความสนใจ ได้แก่ การแสดงออกให้เห็นถึงความสนใจในการเลือกอ่านหนังสือประเภทยุวกามารมณระหว่างเพศชายด้วยกัน เข้าร้านแต่งสีเล็บมือ เลือกซื้อของเล่นที่มีรูปแบบน่ารัก ได้แก่ ตุ๊กตาบาร์บี้ ตุ๊กตาคิตตี้ ตุ๊กตาทามิ โหลดภาพผู้ชายที่สนใจลงในโทรศัพท์มือถือ เลือกซื้อ/เช่าภาพยนตร์ (วี ซี ดี) เนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องรักเพศเดียวกัน เลือกซื้อนิตยสารแฟชั่นเสื้อผ้ารูปแบบสีสันสวยงาม

2.5 ด้านนิสัย ได้แก่ นิสัยคล้ายผู้หญิง ได้แก่ การแสดงออกให้เห็นถึงนิสัยแสนอ่อนรักสวยรักงาม จู้จู้จุกจิก หงุดหงิดง่าย

3. โปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย หมายถึง กระบวนการช่วยเหลือนักเรียนเป็นกลุ่ม ซึ่งก่อให้เกิดสัมพันธภาพระหว่างผู้วิจัยกับนักเรียนและระหว่างนักเรียนด้วยกัน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยให้นักเรียนได้รู้จักตนเองสำรวจตนเองและสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับตนเอง สามารถตัดสินใจร่วมกันแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเอง และเรียนรู้ที่จะนำความคิดหรือประสบการณ์จากกลุ่มไปปฏิบัติเพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเอง โดยการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม โดยใช้เทคนิคต่าง ๆ ได้แก่ เทคนิคแม่แบบ กรณีตัวอย่าง บทบาทสมมติ การให้ข้อมูลย้อนกลับ การชี้แนะ การเสริมแรงทางสังคม มีขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นของการให้คำปรึกษา เป็นขั้นสร้างสัมพันธภาพที่ดีระหว่างผู้วิจัยกับนักเรียนในกลุ่ม และระหว่างนักเรียนด้วยกัน เพื่อให้ให้นักเรียนเกิดความรู้สึกอบอุ่นใจ คุ้นเคยเป็นกันเองไว้วางใจซึ่งกันและกัน กล่าวที่จะแสดงความคิดเห็น พร้อมทั้งจะให้ความร่วมมือในการลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเองจากนั้นผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม บทบาทของผู้วิจัย บทบาทของนักเรียน ตลอดจนระยะเวลาและสถานที่ในการรับคำปรึกษา

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยดำเนินการตามลำดับขั้นตอนดังนี้ต่อไป

2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษาทั่วไป ได้แก่ การฟัง การใช้คำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การตีความ การสังเกตและการให้กำลังใจ เพื่อให้นักเรียนระบุพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเอง

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเอง ที่นักเรียนต้องการแก้ไขจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด

2.3 ผู้วิจัยและนักเรียนในกลุ่มปรึกษาร่วมกันว่าพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเองที่ต้องการแก้ไขนั้นสามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใดและต้องไม่ยากเกินกว่าที่นักเรียนจะปฏิบัติได้

2.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเองที่ต้องการแก้ไขว่ามีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดขึ้นก่อนพฤติกรรมนั้น ๆ เรียกว่า “เงื่อนไขนำ” และผลที่เกิดขึ้นตามมาภายหลังการแสดงพฤติกรรมนั้น ๆ ซึ่งเรียกว่า “เงื่อนไขตาม”

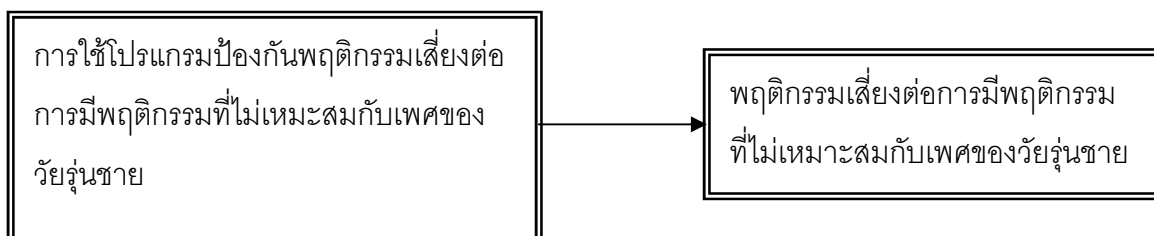
2.5 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงข้อเสียของการแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเองที่ควรแก้ไข และให้นักเรียนทำข้อตกลงหรือสัญญา

2.6 ผู้วิจัยใช้เทคนิคการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ได้แก่ เทคนิคแม่แบบ กรณีตัวอย่าง บทบาทสมมติ การชี้แนะ การใช้คำถาม การให้ข้อมูลย้อนกลับและการเสริมแรงทางสังคม

ขั้นที่ 3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันสรุปสิ่งที่ได้จากการให้คำปรึกษาในแต่ละครั้ง ตลอดจนแนวทางในการแก้ไขที่สามารถลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเองให้น้อยลง และในแต่ละครั้งผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม พร้อมทั้งนัดหมายวัน เวลา และสถานที่ในการให้คำปรึกษาในครั้งต่อไป

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ในการวิจัย เรื่องการสร้างแบบคัดกรองและโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย มีกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังนี้



ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานในการวิจัย

1. นักเรียนชายกลุ่มทดลองมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศลดลงหลังจากที่ได้เข้าร่วมโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย
2. นักเรียนชายกลุ่มทดลองที่ได้เข้าร่วมโปรแกรมป้องกันมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศลดลงกว่านักเรียนชายกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้เข้าร่วมโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยขอเสนอเนื้อหาตามลำดับดังนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเอกลักษณ์ทางเพศของวัยรุ่นและพฤติกรรมเสี่ยงของวัยรุ่น

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเอกลักษณ์ทางเพศของวัยรุ่น

1.1.1 ความหมายของเอกลักษณ์ทางเพศ

1.1.2 ความสำคัญของเอกลักษณ์ทางเพศ

1.1.3 การพัฒนาเอกลักษณ์ทางเพศ

1.1.4 พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น

1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเอกลักษณ์ทางเพศของวัยรุ่น

1.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

1.2.2 งานวิจัยในประเทศ

1.3 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยงของวัยรุ่น

1.3.1 ความหมายของพฤติกรรมเสี่ยง

1.3.2 ชนิดของพฤติกรรมเสี่ยง

1.3.3 สาเหตุที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยงของวัยรุ่น

1.3.4 ความหมายของวัยรุ่น

1.3.5 การแบ่งช่วงอายุของวัยรุ่น

1.3.6 พัฒนาการของวัยรุ่น

1.3.7 ความต้องการของวัยรุ่น

1.3.8 ลักษณะที่สำคัญของวัยรุ่น

1.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยงของวัยรุ่น

1.4.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

1.4.2 งานวิจัยในประเทศ

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศ

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศ

2.1.1 ความหมายของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศ

- 2.1.2 ทฤษฎีพัฒนาการทางเพศ
- 2.1.3 ประเภทของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศ
- 2.1.4 สาเหตุที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศ
- 2.1.5 ข้อเสียของบุคคลที่มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศ
- 2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศ
 - 2.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ
 - 2.2.2 งานวิจัยในประเทศ
- 3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
 - 3.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม
 - 3.1.1 ความหมายของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม
 - 3.1.2 ปรัชญาการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม
 - 3.1.3 จุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม
 - 3.1.4 ประโยชน์และคุณค่าของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม
 - 3.1.5 หลักการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม
 - 3.1.6 พลังในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม
 - 3.1.7 บทบาทของผู้นำกลุ่ม
 - 3.1.8 บทบาทของสมาชิกกลุ่ม
 - 3.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
 - 3.2.1 ภูมิหลังของทฤษฎีการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
 - 3.2.2 ความเชื่อเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์
 - 3.2.3 จุดมุ่งหมายในการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
 - 3.2.4 ลักษณะสำคัญของการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
 - 3.2.5 หลักการเรียนรู้ที่นำมาใช้ในการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
 - 3.2.6 ขั้นตอนการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
 - 3.2.7 เทคนิคที่ใช้ในการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
 - 3.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
 - 3.3.1 งานวิจัยในต่างประเทศ
 - 3.3.2 งานวิจัยในประเทศ

4. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบคัดกรองและการคัดกรองนักเรียน

4.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบคัดกรองและการคัดกรองนักเรียน

4.1.1 การคัดกรอง (Screening)

4.1.2 การคัดกรองนักเรียน

4.1.3 ลำดับขั้นตอนการสร้างแบบคัดกรอง

4.1.4 ลักษณะของแบบทดสอบที่ดี

4.1.5 เกณฑ์สำคัญที่ใช้ในการประเมินผลแบบคัดกรอง

4.1.6 เกณฑ์ปกติ

4.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบคัดกรองและการคัดกรองนักเรียน

4.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

4.2.2 งานวิจัยในประเทศ

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเอกลักษณ์ทางเพศของวัยรุ่นและพฤติกรรมเสี่ยงของวัยรุ่น

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเอกลักษณ์ทางเพศของวัยรุ่น

1.1.1 ความหมายของเอกลักษณ์ทางเพศ

กรีน (Huston. 1983: 389; citing Green. 1974) ได้อธิบายว่า การรับรู้ตนเองในการเป็นผู้ชายนั้น จะไม่คำนึงว่าเพศของตนเป็นแนวเดียวกับแนวคิดหรือการรับรู้หรือไม่ นั่นคือบุคคลปกติเอกลักษณ์ทางเพศจะตรงไปทางเดียวกับเพศทางชีววิทยา แต่ถ้าเป็นกระเทยจริงแล้วเอกลักษณ์ทางเพศจะไม่ไปทางเดียวกับเพศทางชีววิทยา

สุสัณหา ยิ้มแย้ม (2530: 16) ได้กล่าวไว้ว่า หมายถึงลักษณะบุคลิกภาพของบุคคลที่แสดงถึงความเป็นชายและ/หรือความเป็นหญิง โดยที่ลักษณะของความเป็นชายและความเป็นหญิงอาจจะแสดงออกทางพฤติกรรม ลักษณะการพูด วิธีการแสดงออกของความรู้สึกและอารมณ์ การประกอบอาชีพหารายได้เลี้ยงชีพ และมาตรฐานต่าง ๆ ที่ถูกกำหนดโดยสังคมที่บุคคลสังกัดอยู่

บงกชมาศ เอกเอี่ยม (2532: 23; อ้างอิงจาก Weigert. 1986) หมายถึง เอกลักษณ์ทางสังคมและ/หรือเอกลักษณ์ส่วนบุคคลในรูปของความพึงพอใจในกิจกรรมทางเพศต่อเพศเฉพาะที่เขาปรารถนา เอกลักษณ์นี้จะถูกเสนอต่อสังคม และถูกตีความภายในบริบทของสังคม โดยการเชื่อมโยงกิจกรรมทางเพศเข้ากับการเลือกวัตถุทางเพศของบุคคล เอกลักษณ์ทางเพศของบุคคลภายใต้

บริบทของสังคม จะมีทั้งในรูปแบบของรักต่างเพศ (Heterosexual) รักร่วมเพศ (Homosexual) หรือ รักสองเพศ (Bisexual)

จากความหมายข้างต้นสรุปได้ว่า เอกลักษณะทางเพศ คือ ความรู้สึก แนวคิด พฤติกรรมของบุคคลที่มีต่อความเป็นชาย ผู้หญิงตามระบบการทำงานทางสรีระร่างกายและชีวภาพกับ ทัศนคติทางสังคม

1.1.2 ความสำคัญของเอกลักษณะทางเพศ

บุคคลที่มีเอกลักษณะทางเพศปกติ (healthy) จะมีความมั่นใจในตนเอง กล้าแสดงออก เช่น การศึกษาของกิลลิสและคอนเนล (Gillis; & Connel. 1989: 111) พบว่า เด็กที่มี ลักษณะความเป็นชายและลักษณะความเป็นหญิงสูงทั้งสองลักษณะ (androgynous) มีความรู้สึกใน คุณค่าตนเองสูงกว่าเด็กที่มีลักษณะความเป็นชาย (masculine) หรือ ลักษณะความเป็นหญิง (feminine) ลักษณะเดียว และเด็กที่มีลักษณะความเป็นชายและลักษณะความเป็นหญิงต่ำทั้งสอง ลักษณะ (undifferentiated) และยังพบว่าบุคคลที่มีเอกลักษณะทางเพศในลักษณะความเป็นชายและ ลักษณะความเป็นหญิงสูงทั้งสองลักษณะ จะเป็นคนผ่องปรน ปรับตัวได้ดี และมีประสิทธิภาพ (Clunn. 1991: 286)

ส่วนบุคคลที่มีเอกลักษณะทางเพศผิดปกติมักจะมีปัญหาต่าง ๆ มากมาย เช่น การศึกษาของกิลเลอร์ คิมอี และเดวิส (Gillow, Kim E; & Davis, Lindal. 1987: 28-32) ได้ศึกษา ความเครียดและวิธีการปรับตัวในรักร่วมเพศหญิง จำนวน 42 คน ที่มีอายุ 16-63 ปี พบว่าบุคคลเหล่านี้ มีความเครียดในการทำงานร้อยละ 24 และปัญหาในการสร้างสัมพันธภาพร้อยละ 25 ส่วนวันเพ็ญ บุญประกอบ (2532: 140) กล่าวว่า เด็กที่เป็น ตืด ทอม มักได้รับการต่อต้านจากเพื่อน เป็นที่รังเกียจ มีปมด้อย

สรุปได้ว่า การที่บุคคลมีเอกลักษณะทางเพศที่ปกติ จะมีประโยชน์ทั้งในด้านส่วนตัว บุคคลและผู้ที่อยู่รอบข้าง ทำให้บุคคลนั้นมีความมั่นใจ กล้าแสดงออกมีคุณค่าในตัวเอง และ ปรับตัวได้ดี

1.1.3 การพัฒนาเอกลักษณะทางเพศ

เมื่อเด็กเกิดเพศทางชีววิทยาเป็นตัวกำหนดว่าเป็นชายหรือหญิง การชักนำเด็กเข้าสู่ การแบ่งเพศจะเริ่มตั้งแต่วินาทีแรกที่เด็กเกิด เพราะเด็กไม่สามารถคิดด้วยตนเองได้เลยว่าตนเป็น หญิงหรือชายถ้าไม่มีใครบอก ผู้ปกครองจะเป็นผู้บอกให้เด็กรู้จักเพศของตนเองและประพฤติไปตาม ทิศทางของเพศนั้นว่า ผู้ชายหรือผู้หญิงควรทำอย่างไรจึงจะเป็นพฤติกรรมคาดหวังที่สังคมต้องการ เช่น เด็กหญิงจะต้องเป็นเด็กน่ารัก อ่อนหวาน เด็กชายต้องไม่เฉื่อยชา แข็งแรง เป็นต้น ความคิดความ คาดหวังต่าง ๆ เหล่านี้จะนำมาสู่การเล่น และภาพในสมองจะค่อย ๆ ก่อตัวขึ้นเพื่อหล่อหลอมลักษณะ

ของบุคคลที่ทารกควรจะเป็น นั่นคือตลอดในวัยเด็กจะเรียนรู้ว่าอะไรที่เราคาดหวัง และการคาดหวังนั้นก็ขึ้นอยู่กับเพศของเขา ผลการเรียนรู้จะเริ่มแสดงในระยะแรก ช่วงอายุประมาณ 1 ขวบครึ่งถึง 3 ขวบ จะเป็นช่วงเวลาที่เด็กเริ่มต้นแสดงกิจกรรมการเล่นตามชนิดเพศตามรูปธรรม และกิจกรรมที่อยู่รอบตัวเขาตามข้อกำหนดตามวัฒนธรรม เมื่อเด็กอายุได้ 3 ขวบ มีแนวโน้มที่จะเห็นเด่นชัดแม้ว่า เขาไม่สามารถจะสำนึกได้ว่า เพศจริง ๆ เป็นอะไร แต่เมื่อเด็กโตขึ้นอายุระหว่าง 3-7 ปี เด็กจะมีความเข้าใจในเรื่องความคงที่มากขึ้น มีความพึงพอใจกับกลุ่มที่เป็นเพศเดียวกันเพิ่มขึ้น เด็กจะเริ่มเข้าใจแบบแผนทางเพศเกี่ยวกับลักษณะประจำตัวของบุคคลและความแตกต่างของพฤติกรรมเริ่มปรากฏขึ้น และมีความโน้มเอียงที่จะมีความพึงพอใจในตัวแบบที่เป็นเพศเดียวกันเพิ่มขึ้น ความคงที่ของเพศของเด็กจะสมบูรณ์และสูงขึ้นตามอายุจนถึงวัยรุ่น (พิจิตรา ชัยสิงห์ประสาท 2537: 17)

สรุปได้ว่า เอกลักษณ์ทางเพศจะเริ่มเกิดขึ้นในช่วง 2-3 ขวบแรก จากนั้นเริ่มพัฒนาความพึงพอใจในบทบาททางเพศในช่วง 3-12 ขวบ และพัฒนาสมบูรณ์ขึ้นจนถึงมีความพึงพอใจทางเพศ

1.1.4 พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น

1.1.4.1 ความหมายพฤติกรรมทางเพศ

ไคร์เคนดอลล์ (Kirkendall. 1965: 1-8) ได้ให้ความหมายไว้ว่า พฤติกรรมทางเพศเป็นสัญชาตญาณอย่างหนึ่งตามธรรมชาติของมนุษย์เพราะมนุษย์เกิดมาพร้อมกับเพศ ความสุขความสำเร็จของมนุษย์และสมาชิกในครอบครัวพึงจะได้รับขึ้นอยู่กับความสำเร็จหรือความล้มเหลวของการปรับตัวทางเพศ และการแสดงบทบาททางเพศที่ถูกตั้งรวมทั้งขึ้นอยู่กับความฉลาด ความสามารถในการดำรงชีวิตไปตามความเหมาะสม

พิมพ์พรรณ ศิลปสุวรรณ (2536: 78) ได้ให้คำจำกัดความพฤติกรรมทางเพศ หมายถึง การคบสมาคมติดต่อใกล้ชิดแบบรักต่างเพศ การนัดพบตามลำพังสองต่อสอง การถูกเนื้อต้องตัวจนถึงการร่วมประเวณี การคุมกำเนิด รวมทั้งผลสืบเนื่องจากการมีเพศสัมพันธ์ เช่น การตั้งครรภ์ การทำแท้ง และการคลอด

สุชา จันทรโสม (2539: 72) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมทางเพศเป็นพฤติกรรมประจำตัวแต่ละบุคคลจะแตกต่างกันกล่าวคือ ลักษณะกริยา ท่าทางความประพฤติ ตลอดจนความรู้สึกนึกคิด และการแสดงออกของพฤติกรรมทางเพศจะต้องปรับตัวให้สอดคล้องกับภาวะสังคมที่เขาอยู่

สรุปได้ว่า พฤติกรรมทางเพศเป็นเรื่องความประพฤติ การปฏิบัติหรือการกระทำเกี่ยวกับกิจกรรมทางเพศ เป็นพฤติกรรมประจำตัวของแต่ละบุคคลตามลักษณะสังคมที่แสดงออกตามแรงขับทางชีววิทยาและการได้รับประสบการณ์ต่าง ๆ ให้สอดคล้องกับภาวะของสังคม

1.1.4.2 พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น

สุชาติ และวรรณิ์ โสมประยูร (2541: 120) ได้กล่าวว่า พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นมีดังนี้

1. การรักและสนใจเพศตรงข้าม วัยรุ่นมักจะสนใจเพศตรงข้ามรุ่นเดียวกับตน วัยรุ่นในอายุระหว่าง 15 -18 ปี จะเริ่มมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศตรงข้าม ลักษณะความรักเพศตรงข้ามที่พบบ่อย คือ ความลุ่มหลงแต่ฝ่ายเดียวโดยเฉพาะกับคนที่เขาไม่มีวันสมปรารถนาในความรัก แต่ความรักเช่นนี้จะเกิดขึ้นชั่วคราวเท่านั้น

2. การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง เป็นพฤติกรรมที่ทำให้เกิดความพึงพอใจทางเพศด้วยการกระตุ้นจิตต้องอวัยวะเพศจนเกิดความสุข ความพอใจ พฤติกรรมเช่นนี้เป็นเรื่องธรรมดาอย่างหนึ่งของพัฒนาการทางเพศในมนุษย์ วัยรุ่นจำนวนมากเมื่อมีประสบการณ์เกี่ยวกับการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง จะเกิดความรู้สึกขัดแย้งภายในจิตใจเกี่ยวกับศีลธรรมว่าตนเองกระทำถูกหรือผิด ฉะนั้นผู้ใหญ่ควรบอกให้เด็กเข้าใจว่า การสำเร็จความใคร่เป็นเรื่องธรรมดาไม่มีพิษภัยและมีประโยชน์ต่อการพัฒนาการทางเพศของเด็ก แต่ต้องกระทำโดยเหมาะสมพอควร ไม่หมกมุ่นจนเกินไป และต้องสามารถยับยั้งชั่งใจได้เมื่ออยู่ในสถานะที่ไม่ควรทำ จิตแพทย์ถือว่าการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับควบคุมความกดดันทางเพศหรือช่วยในการปรับตัวทางเพศ

3. การสนใจเรื่องเพศ เด็กในวัยหนุ่มสาวจะสนใจเรื่องเพศ เพราะเป็นระยะที่ตนจะมีความรู้สึกทางเพศ ความสนใจเริ่มแสดงให้เห็นจากความพิถีพิถันในการแต่งกาย การแสดงกิริยาที่ดึงดูดความสนใจจากเพศตรงข้าม การสนใจซื้อหาหนังสือเรื่องมายุมาอ่าน บางทีก็แสดงความสนใจแอบดูเพศตรงข้ามในเวลาหรือสถานที่ลับเฉพาะที่เรียกว่า ถ้ำมอง (Peeping Tom)

4. รักร่วมเพศ (Homosexuality or Lesbian) ระยะวัยรุ่นเป็นระยะการเปลี่ยนแปลงทางด้านต่าง ๆ ความรู้สึกทางเพศที่ยังเขินอายหรือไม่แน่ใจตนเองที่จะแสดงความรู้สึกเพศตรงข้าม จึงหันมาระบายความสนใจกับเพื่อนเพศเดียวกับตน

1.1.4.3 พฤติกรรมทางเพศหรือเอกลักษณ์ทางเพศแบ่งออกได้เป็น 3 ลักษณะดังนี้

1. พฤติกรรมแบบรักต่างเพศ (Heterosexual) หมายถึง การมีพฤติกรรมทางเพศระหว่างเพศหญิงและเพศชายเท่านั้น เป็นความรู้สึกและการกระทำทางเพศระหว่างหญิงกับชาย

2. พฤติกรรมแบบรักสองเพศ (Bisexual) หมายถึง การมีพฤติกรรมทางเพศกับทั้งเพศชายและเพศหญิง เป็นความรู้สึกและการกระทำทางเพศที่บุคคลใดบุคคลหนึ่งมีความสุขและความพอใจในความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศเดียวกัน หรือกับต่างเพศก็ได้

3. พฤติกรรมแบบรักร่วมเพศ (Homosexual) หมายถึง การมีพฤติกรรมทางเพศระหว่างชายกับชาย หรือหญิงกับหญิงเท่านั้น เป็นความรู้สึกและการกระทำทางเพศที่บุคคลใดบุคคลหนึ่งมีความสุขและความพอใจในความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศเดียวกัน (บงกชมาศ เอกเยี่ยม. 2532: 23)

1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเอกลักษณ์ทางเพศของวัยรุ่น

1.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

แพทริเซีย มินูชิน (Kaplan; & Sedney. 1980: 200; citing Patricia Minuchin. 1965) พบว่า ครอบครัวที่ผู้ปกครองมีทัศนคติต่อบทบาททางเพศแบบดั้งเดิม เด็กชายจะแสดงความก้าวร้าวในการเล่นมากกว่าเด็กหญิง แต่ในครอบครัวที่ผู้ปกครองมีทัศนคติต่อบทบาททางเพศแบบสมัยใหม่พบว่า เด็กชายและเด็กหญิงไม่มีความแตกต่างกันและเมื่อวัดเอกลักษณ์ทางเพศ พบว่า เด็กที่มีมารดาที่มีทัศนคติต่อบทบาททางเพศแบบสมัยใหม่จะมีพฤติกรรมผ่อนปรนน้อยกว่าเด็กที่มีมารดามีทัศนคติต่อบทบาททางเพศแบบดั้งเดิม

เวส (Lamb. 1980: 336; citing West. 1967) ได้ศึกษารักร่วมเพศพบว่า เด็กชายที่ขาดบิดาในวัยเด็ก หรือมีบิดาที่ไม่มีประสิทธิภาพ อบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนน้อย หรือมารดาอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนมาก เด็กจะพัฒนาเป็นรักร่วมเพศ

1.2.2 งานวิจัยในประเทศ

วันเพ็ญ บุญประกอบ (2532: 145) ศึกษาเด็กชายที่มีพฤติกรรมเป็นหญิง พบว่า เด็กจำนวน 9 คน มีความสัมพันธ์ห่างเหินกับบิดามาก เนื่องจากบิดาทำงานต่างจังหวัด ต่างประเทศ หรือไม่ค่อยสนใจดูแลเด็กพลอยเป็นหน้าที่ของแม่ฝ่ายเดียวและเด็กจำนวน 15 ราย แม่จะอยู่ใกล้ชิดสนิทสนม คลุกคลีมาก

1.3 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยงของวัยรุ่น

1.3.1 ความหมายพฤติกรรมเสี่ยง

พฤติกรรม หมายถึง ปฏิบัติหรือกิจกรรมทุกชนิดของสิ่งมีชีวิตจะสังเกตได้หรือสังเกตไม่ได้ก็ตาม ซึ่งเป็นพฤติกรรมภายในและพฤติกรรมภายนอก สำหรับพฤติกรรมภายใน หมายถึง กิจกรรมหรือปฏิบัติที่เกิดขึ้นภายในตัวบุคคล รวมทั้งความคิด ความรู้สึก ทัศนคติ ความเชื่อ และพฤติกรรมภายนอก หมายถึง ปฏิบัติ หรือการกระทำของบุคคลที่แสดงออกมาให้ผู้อื่นเห็นได้ทั้งด้วยการพูด การกระทำ กริยาท่าทางของบุคคล (ณัฐนันท์ วิชัยรัมย์. 2545: 18; อ้างอิงจาก สมจิตต์ สุพรรณทัศน์. 2534: 32)

จันทิทัตา พุทธชานานน (2537: 141-144) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมเสี่ยงไว้ว่า หมายถึง พฤติกรรมที่ทำแล้วเสี่ยงต่อการเสียชีวิต พิกการ เกิดผลเสียต่อสุขภาพอนามัยทั้งทางตรงและทางอ้อม

กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข (2544: 17) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมเสี่ยงไว้ว่า หมายถึง เด็กที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนไปจากปกติ เช่น เก็บตัว แสดงออกเกินขอบเขตปรับตัวทางเพศไม่เหมาะสม ทดลองดื่ม ทดลองเสพ ทดลองสูบบุหรี่ เริ่มมีปัญหาด้านการเรียน เป็นต้น

จากข้อความหมายดังกล่าว สรุปได้ว่า พฤติกรรมเสี่ยงคือ การมีพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนไปจากปกติ และมีผลต่อการเสียชีวิต พิกการ และเกิดผลเสียต่อสุขภาพอนามัยทั้งทางตรงและทางอ้อม

1.3.2 ชนิดของพฤติกรรมเสี่ยง

วิลาสินี แดงมะแจ้ง (2545: 92) กล่าวว่า พฤติกรรมเสี่ยงของวัยรุ่น สามารถจัดเป็นกลุ่มได้ ดังนี้

1. พฤติกรรมที่ไม่ยั้งคิด เช่น การเล่นการพนันหรือกีฬาที่โหดโผนอันตราย หรือมอเตอร์ไซด์ผาดโผน ซึ่งก่อให้เกิดปัญหาตามมา

2. การไม่ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ต่าง ๆ พฤติกรรมเหล่านี้จะเริ่มจากความรุนแรงน้อย ๆ เช่น ดื้อ พุดหยาบ เสี่ยงดั่ง โดยเขาไม่รู้ว่า เป็นพฤติกรรมที่ไม่ดี และถือว่าไม่เสียหาย ก่อให้เกิดปฏิกิริยาทางลบจากบุคคลอื่น บางคนถูกตีตราจากสังคมทำให้โอกาสกลับมาปฏิบัติให้ดีขึ้นได้ยากและกลายเป็นบุคลิกภาพที่ติดปกติได้

3. การละเมิดกฎเกณฑ์และสิทธิของผู้อื่น พฤติกรรมนี้เริ่มรุนแรงขึ้นจนทำให้ผู้อื่นและสังคมเดือดร้อน เช่น ก้าวร้าวเกร การทำร้ายร่างกายผู้อื่น การทำลายทรัพย์สินสาธารณะ ซึ่งวัยรุ่นมักทำด้วยความคึกคะนอง ขาดการควบคุมตัวเอง

4. พฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมกับวัย คือ การสนใจเรื่องเพศมากกว่าปกติ การแสดงออกทางเพศไม่เหมาะสมกับกาลเทศะ ปัญหาเหล่านี้นำมาซึ่งปัญหาต่อตนเองและผู้อื่น และส่งผลเสียสู่สังคมโดยที่เขาไม่รู้ตัว

5. พฤติกรรมการใช้ยาหรือสารเสพติดเป็นพฤติกรรมที่วัยรุ่นใช้หาความสุขหรือแก้ไขความทุกข์ในระยะเวลาอันสั้น ซึ่งเป็นพฤติกรรมเสี่ยงที่รุนแรงจนเป็นอาชญากรรมและทำลายอนาคตโดยสิ้นเชิง

1.3.3 สาเหตุที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยงของวัยรุ่น

วิลาสินี แดงมะแจ้ง (วิณี ชิดเชิดวงศ์. 2547: 17; อ้างอิงจาก วิลาสินี แดงมะแจ้ง. 2545: 91-92) ได้กล่าวว่า สาเหตุของปัญหาที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงของวัยรุ่นอย่างรุนแรงและลุกลามเป็นปัญหาใหญ่ก่อให้เกิดผลเสียต่อตนเองและผู้อื่น คือ

1. พฤติกรรมของวัยรุ่น ปัจจุบันเร็วกว่าสมัยก่อน ไม่ว่าด้านจิตใจ ร่างกายและสังคม เนื่องจากการศึกษา การสื่อสาร สื่อต่าง ๆ และภาวะโภชนาการที่ดีขึ้น
2. วัยรุ่นใช้ชีวิตที่เป็นอิสระมากขึ้น เขาจะไม่อยากให้พ่อแม่ ครูผู้ปกครองเข้าไปยุ่งวุ่นวายกับชีวิตของเขาเหมือนตอนสมัยเด็ก ๆ
3. ช่องว่างระหว่างผู้ใหญ่และวัยรุ่นมีมากขึ้น การสื่อสารและเวลาที่จะสื่อสารเพื่อทำความเข้าใจมีน้อยลง ภาษาที่พูดแทบจะเป็นคนละภาษา
4. เพื่อนมีอิทธิพลต่อความคิดการตัดสินใจมากกว่าผู้ใหญ่ เพราะเขาต้องการแสวงหาความเป็นตัวของตัวเองจากสังคมนอกบ้านมากขึ้น อยากได้รับการยอมรับจากสังคมเพื่อนมากกว่าผู้ใหญ่ เขาจะเลือกที่จะฟังเพื่อนมากกว่าครูและผู้ปกครอง
5. ความยึดมั่นในวัฒนธรรมและศาสนาลดลง กลายเป็นสิ่งล้าสมัย ค่านิยมทำได้ดี ทำชั่วได้ชั่วเริ่มไม่เป็นที่เชื่อถือ
6. หญิงหรือชายมีความเท่าเทียมกันมากขึ้น วัยรุ่นเพศหญิงกล้าแสดงออก และลืมความเสียเปรียบด้านสตรี โดยไม่เลือกพฤติกรรมว่าจะเป็นอย่างไหน จนตกเป็นเหยื่อของสังคมที่จ้องฉวยโอกาสและทำลาย
7. การมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานเป็นที่ยอมรับกันมากขึ้น ค่านิยมการบูชาความบริสุทธิ์เกือบหมดสิ้นไปในสังคม
8. ค่านิยมของครอบครัว สังคมและเศรษฐกิจเปลี่ยนแปลงไป ครอบครัวมักเป็นครอบครัวเดี่ยว ทุกคนมีภาระหน้าที่การงาน เวลาและความอบอุ่นความผูกพันจึงน้อยลงไปด้วย
9. ระบบสื่อสารสะดวกรวดเร็ว มือถือ อินเทอร์เน็ต สื่อลามกอนาจารที่บริการถึงบ้าน ซึ่งยากแก่ครูและผู้ปกครองจะควบคุมดูแลได้ทั่วถึง

จากข้อความที่กล่าวมาข้างต้น สาเหตุที่ทำให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงของวัยรุ่น คือ ตัวของวัยรุ่นเองที่ชอบใช้ชีวิตที่เป็นอิสระ ไม่อยากให้พ่อแม่ ครู เข้าไปยุ่งวุ่นวายกับชีวิตเหมือนตอนสมัยเด็ก ๆ และสภาพสิ่งแวดล้อมที่ในปัจจุบันระบบสื่อสารสะดวกรวดเร็ว มือถือ อินเทอร์เน็ต สื่อลามกที่บริการถึงบ้าน ซึ่งยากแก่ครูและผู้ปกครองจะควบคุมดูแลได้ทั่วถึง รวมทั้งเพื่อนมีอิทธิพลต่อความคิดและการตัดสินใจ เพราะอยากได้รับการยอมรับจากสังคมเพื่อนมากกว่าผู้ใหญ่ พฤติกรรมความเสี่ยงของเด็กโดยพื้นฐาน คือ ความอยากรู้อยากลองของเด็กเอง เมื่อประกอบกับแรงชักจูง กระตุ้นให้มีความเสี่ยงมีโอกากระทำได้ไม่ยาก การริเริ่มทดลองเพื่อรู้ครั้งแรกเป็นพฤติกรรมเสี่ยงเบื้องต้นที่ส่งผลให้มีการกระทำซ้ำ และบางคนมีแนวโน้มที่จะเสี่ยงตลอดไป พฤติกรรมเสี่ยงก่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชายเป็นพฤติกรรมเสี่ยงหนึ่งที่สำคัญในปัจจุบันมีวัยรุ่นชายจำนวนมากที่มีพฤติกรรมผิดเพศ คือ แสดงบทบาททางเพศตรงข้ามกับเพศของตนเอง ทั้งกิริยา วาจา การพูดด้วย

น้ำเสียงอ่อนหวาน และท่าทางการเดินที่คล้ายผู้หญิง มีนิสัยรักสวยรักงาม แต่งกายคล้ายผู้หญิง มีความสนใจในกิจกรรมต่าง ๆ ของเพศตรงข้าม เช่น สนใจใช้เครื่องประดับแบบผู้หญิง ซึ่งเมื่อมีการแสดงออกที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเองอย่างต่อเนื่องจนเป็นนิสัยอาจนำไปสู่การเป็นรักร่วมเพศ

1.3.4 ความหมายของวัยรุ่น

“วัยรุ่น” มาจากคำภาษาอังกฤษว่า “Adolescence” มีรากศัพท์มาจากภาษาละตินว่า “Adolescence” หมายถึง การเจริญเติบโตไปสู่วุฒิภาวะ คำว่า “วัยรุ่น” นี้ได้มีบุคคลให้ความหมายที่แตกต่างกันออกไป ดังนี้

โรเจอร์ (Roger. 1972: 9) ได้ให้ความหมายของวัยรุ่น โดยพิจารณาจากเกณฑ์ทางด้านร่างกาย จะมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ 2 อย่าง คือ เสียงเปลี่ยน โดยเด็กชายจะมีเสียงแตกห้าว เด็กหญิงจะมีเสียงแหลมขึ้น มีสัดส่วนของร่างกายเปลี่ยนแปลงไป เด็กหญิงเริ่มมีประจำเดือน เด็กชายมีการหลั่งน้ำกามครั้งแรก

ไรท์ (รุ่งนภา ป้องเกียรติชัย. 2542: 5; อ้างอิงจาก Wright. 1988: 77-100) ได้อธิบายความหมายของคำว่า วัยรุ่น เป็นช่วงเวลาที่เริ่มเข้าสู่วัยหนุ่มสาว (Puppy) ซึ่งในขณะนี้มีการเจริญเติบโตทางร่างกายอย่างรวดเร็วและจะมีการเปลี่ยนแปลงรูปร่าง ซึ่งจะปรากฏลักษณะแสดงความเป็นเพศชายและเพศหญิงที่ชัดเจน มีการเปลี่ยนแปลงทางด้านอารมณ์เกิดขึ้น

สุวชัย อินทรประเสริฐ (2534: 513) กล่าวว่า วัยรุ่นเป็นวัยของช่วงอายุที่มีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายและจิตใจเป็นอย่างมาก จากวัยเด็กเติบโตไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ จากสภาพที่ต้องพึ่งพาผู้ใหญ่ทางเศรษฐกิจไปสู่ภาวะที่ต้องรับผิดชอบและพึ่งพาตนเอง ทางร่างกายก็จะมีอาการเจริญเติบโตของระบบอวัยวะสืบพันธุ์ในลักษณะพร้อมที่จะมีเพศสัมพันธ์และตั้งครรรภ์ได้

พรพิมล เจียมนาครินทร์ (2539: 13) กล่าวว่า เป็นวัยแห่งความเครียดและความรุนแรง ซึ่งก็คือ วัยวิกฤตแห่งพัฒนาการ วิกฤตการณ์ (Crisis หมายถึง วิกฤตทางจิต ทางกายภาพ และทางสังคม ซึ่งทั้งหมดนี้มีผลต่อพัฒนาการในขั้นต่อไปของชีวิต

จากความหมายของวัยรุ่นกล่าวได้ว่า วัยรุ่นเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงในด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็น ด้านร่างกาย ด้านอารมณ์ ด้านสังคมและด้านสติปัญญา เป็นช่วงเวลาที่เปลี่ยนแปลงจากความเป็นเด็กไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ โดยถือเอาเกณฑ์ความพร้อมของวุฒิภาวะทางเพศเป็นจุดเริ่มต้น

1.3.5 การแบ่งช่วงอายุของวัยรุ่น

ดวเรทสกี (Dworetzky. 1999: 114) ได้กำหนดช่วงอายุของวัยรุ่นไว้ว่าวัยรุ่นจะอยู่ในช่วงอายุ 12-18 ปี

ศรีเรือน แก้วกังวาล (2540: 331) ได้แบ่งช่วงอายุวัยรุ่นเป็น 3 ระยะ โดยใช้เกณฑ์ความเป็นเด็กและผู้ใหญ่ตัดสิน คือ

1. ช่วงวัยรุ่น ช่วงอายุประมาณ 12-15 ปี
2. ช่วงวัยรุ่นตอนกลาง ช่วงอายุประมาณ 16-17 ปี
3. ช่วงวัยรุ่นตอนปลาย ช่วงอายุประมาณ 18-25 ปี

จากช่วงอายุของวัยรุ่นข้างต้นสามารถแบ่งช่วงอายุของวัยรุ่นได้ 3 ระยะ คือ วัยรุ่นตอนต้น วัยรุ่นตอนกลาง วัยรุ่นตอนปลาย อาจแตกต่างกันบ้างเล็กน้อยในช่วงของอายุที่เริ่มต้นหรือสิ้นสุด

1.3.6 พัฒนาการของวัยรุ่น

“พัฒนาการ” หมายถึง การเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านโครงสร้างและแบบแผนของร่างกายทุก ๆ ส่วน การเปลี่ยนแปลงนี้จะพัฒนาไปเรื่อย ๆ จากระยะหนึ่งไปสู่อีกระยะหนึ่งอันจะทำให้มีลักษณะและความสามารถใหม่ ๆ เกิดขึ้น ซึ่งจะทำให้เกิดความเจริญเติบโตตามลำดับทั้งทางร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา (โสภา ชปิลมันน์. 2543: 112) ซึ่งโดยทั่วไปพัฒนาการที่สำคัญของวัยรุ่นแบ่งออกได้ดังนี้

1.3.6.1 พัฒนาการด้านร่างกาย

เมื่ออย่างเข้าสู่วัยรุ่นเด็กวัยรุ่นจะเริ่มมีการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกายเป็นอย่างมาก ซึ่งสาเหตุของการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกายนั้น พรพนทิพย์ ศิริวรรณบุศย์ (2538: 105-106) ได้กล่าวว่าเกิดจากต่อมพิทูอิทารี (Pituitary Gland) ที่อยู่ใต้สมองส่วนที่เรียกว่า ไฮโปทาลามัส ได้สร้างฮอร์โมนสองชนิด เกี่ยวกับการพัฒนาร่างกายคือ ฮอร์โมนสำหรับการเจริญเติบโต (Growth Hormone) และฮอร์โมนสำหรับการกระตุ้นการทำงานของต่อมไคนาด (Gonads หรือ Sex Gland) คือ โกลนาโดโทรปิกฮอร์โมน (Gonadotropic Hormone) ฮอร์โมนทั้งสองชนิดนี้มีส่วนผูกพันกับพัฒนาการของวัยรุ่นมากดังนี้

1. ฮอร์โมนสำหรับการเจริญเติบโต (Growth Hormone) จะไปกระตุ้นการเจริญเติบโตของร่างกาย ทำให้ร่างกายของวัยรุ่นมีการเจริญเติบโตอย่างรวดเร็วถ้าฮอร์โมนชนิดนี้ถูกผลิตออกมามากเกินไปร่างกายจะใหญ่ผิดปกติ ถ้าผลิตไม่เพียงพอจะทำให้ร่างกายเตี้ยแคระ

2. ฮอร์โมนกระตุ้นการทำงานของต่อมเพศ (Gonadotropic Hormone) ฮอร์โมนชนิดนี้จะเสริมสร้างลักษณะทางเพศเบื้องต้น (Primary Sex Characteristics) คือ การมีหนวดเคราของเพศชาย การขยายสะโพกหน้าอกของเพศหญิงหรือการเปลี่ยนแปลงเสียงของวัยรุ่นเป็นต้น ซึ่งการเปลี่ยนแปลงของร่างกายจะเร็วหรือช้าแตกต่างกันไปตามลักษณะโครงสร้างของพันธุกรรม และสิ่งแวดล้อมของวัยรุ่นแต่ละบุคคล

1.3.6.2 พัฒนาการทางด้านอารมณ์

โรเจอร์ (Roger. 1972: 111) ได้กล่าวถึงลักษณะอารมณ์ของวัยรุ่นเป็นวัยที่มีอารมณ์รุนแรง เต็มเปี่ยมไปด้วยความเชื่อมั่น ชอบสนุกสนาน การแสดงความรู้สึกเป็นไปอย่างเปิดเผยตรงไปตรงมา อารมณ์ต่าง ๆ เกิดง่ายและเปลี่ยนแปลงได้ง่ายโดยจะเห็นได้จากการที่วัยรุ่นมักจะแสดงถึงความชอบและไม่ชอบอย่างรุนแรง มีความต้องการเป็นอิสระชอบพึ่งตนเองจึงมักขัดแย้งกับผู้ใหญ่และฝ่าฝืนกฎที่พ่อแม่วางไว้ วัยรุ่นยังต้องการการตัดสินใจด้วยตัวเอง การยอมรับจากผู้ใหญ่และเพื่อนในกลุ่มเดียวกันมีความวิตกกังวลเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของรูปร่างหน้าตาของตนเอง

ปรีชา คัมภีรปกรณ และคนอื่น ๆ (2545: 55) ได้กล่าวถึง ลักษณะสำคัญของอารมณ์ของนักเรียนวัยรุ่น ว่าวัยรุ่นมักจะเกิดขึ้นได้ง่ายเร้าร้อน รุนแรง และเปลี่ยนแปลงได้ง่าย นักจิตวิทยาได้เรียกการแสดงออกของอารมณ์ของนักเรียนวัยรุ่นว่า วยพายุบุแคม (Storm and Stress) ซึ่งหมายถึง อารมณ์ที่เปลี่ยนแปลงได้ง่าย รุนแรง อ่อนไหว สามารถเปลี่ยนแปลงจากอารมณ์หนึ่งไปเป็นอีกอารมณ์หนึ่งได้ค่อนข้างง่ายและรวดเร็ว

1.3.6.3 พัฒนาการทางด้านสังคม

ศรีเรือน แก้วกังวาล (2540: 337-340) กล่าวว่า ระยะวัยรุ่น เด็กให้ความสำคัญกับเพื่อนร่วมวัยมากกว่าในระยะเด็กตอนกลาง เด็กจับกลุ่มกันได้นานแน่นแฟ้น และผูกพันกับเพื่อนในกลุ่มมากขึ้น กลุ่มของเด็กไม่มีเฉพาะเพื่อนเพศเดียวกันเท่านั้น แต่มีเพื่อนต่างเพศเข้ามาด้วย เด็กที่สามารถเข้ากลุ่มได้และมีกลุ่มในระยะวัยเด็กตอนกลางจะเข้ากลุ่ม และมีชีวิตทางสังคมที่สนุกสนานได้ดีกว่าที่ไม่ผู้มีพัฒนาการดังกล่าวในช่วงวัยที่ผ่านมา เด็กเริ่มลดความเอาใจใส่กับบุคคลต่างวัยไม่ว่าจะเป็นผู้ใหญ่หรือเด็กกว่า ระยะนี้จึงเริ่มต้นชีวิตกลุ่มที่แท้จริง (Gang Age) เด็กจะชอบรวมกลุ่มเพราะสามารถร่วมสุขร่วมทุกข์แก้ไขและเข้าใจปัญหาของกันและกันดีกว่าคนต่างวัยและมีพัฒนาการทางสังคมระหว่างเพศ และการเรียนบทบาททางเพศ โดยสัมพันธ์ภาพระหว่างเด็กหญิงและเด็กชายแปลกไปจากวัยเด็กตอนปลาย ความเจริญเติบโตของลักษณะพฤติกรรมทางเพศเป็นแรงกระตุ้นให้เด็กชายหญิงเริ่มสนใจซึ่งกันและกัน มีความพอใจพบปะสังสรรค์ ร่วมเล่น เรียน ทำงาน พุดคุย แลกเปลี่ยนความคิดเห็น เมื่อเด็กชายหญิงเริ่มสนใจกันและกันแล้ว ทั้งสองฝ่ายเริ่มให้ความสำคัญต่อการประพฤติปฏิบัติตามบทบาททางเพศของตน (Sex Role)

1.3.6.4 พัฒนาการทางด้านสติปัญญา

ในระยะวัยรุ่นเด็กมีความเจริญเติบโตทางสมองถึงขีดเต็มที่ จึงสามารถคิดได้ในทุก ๆ แบบและทุก ๆ แบบของวิธีคิด หากเด็กได้รับการศึกษาอบรมมาตามขั้นตอนด้วยดี ระยะนี้เป็นระยะที่เด็กจะแสดงความปรารถนาอย่างชัดเจน และเห็นความแตกต่างของเด็กวัยนี้กับวัยอื่น ๆ

ได้ชัด การเรียนรู้เรื่องยาก ๆ เรื่องที่เป็นนามธรรมซับซ้อน เด็กก็สามารถเข้าใจได้ (ศรีเรือน แก้วกังวาล. 2540: 347) อย่างไรก็ตามแม้ในช่วงวัยรุ่นนี้จะมีระดับสติปัญญาที่พัฒนาเต็มที่ สมองมีความจำดี การมีเหตุผลก็พัฒนามากขึ้นจะสนใจทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัว อยากรู้ อยากเห็น มีความคิดที่จะแก้ไขปัญหา คิดได้หลายแง่มุม แต่วัยรุ่นก็ยังเป็นวัยที่พึ่งผ่านพ้นจากวัยเด็ก แม้จะมีสติปัญญาดีแต่ยังขาดประสบการณ์ ขาดความรับผิดชอบ ขาดการไตร่ตรองที่ดี จึงทำให้พฤติกรรมบางอย่างของวัยรุ่นผิดพลาดไปได้ (โสภา สปีลมันน์. 2543: 115)

จากการศึกษาพัฒนาการของวัยรุ่นในด้านต่าง ๆ สรุปได้ว่า วัยรุ่นเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงในทุก ๆ ด้านไม่ว่าจะเป็นด้านร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญา จากความเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ทำให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมต่าง ๆ ทั้งในทางที่เหมาะสมและไม่เหมาะสมในปัจจุบัน

1.3.7 ความต้องการของวัยรุ่น

ความต้องการของมนุษย์โดยเฉพาะของวัยรุ่นมักจะขึ้นอยู่กับการเปลี่ยนแปลงที่แต่ละคนยึดถือและส่วนใหญ่ก็มักจะยึดถือค่านิยมในกลุ่มที่ตนเข้าร่วมด้วย กลุ่มเพื่อนมีอิทธิพลมากต่อความต้องการของวัยรุ่น ความต้องการของวัยรุ่นก็คือความต้องการของตนเองบวกกับความต้องการของสังคม (สุพัตรา สุภาพ. 2544: 17-18) ได้กล่าวถึงความต้องการของวัยรุ่นไว้ดังนี้

1. ความต้องการความรัก ความต้องการด้านความรักของวัยรุ่นนั้นมีหลายแบบ เช่น จากพ่อแม่ พี่ น้อง ครู เพื่อนทั้งเพศเดียวกันและต่างเพศ ความต้องการความรักนี้อาจเป็นเพราะตัวเองคิดว่ามีคนสนใจ และรักตัวเองน้อยลง ซึ่งเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกาย อารมณ์ ที่ไม่ค่อยมั่นคง ไม่มั่นใจในความสามารถของตนเอง คิดว่าคนอื่นมองไม่เห็นสิ่งเหล่านี้ จึงอยากให้เขารักและสนใจตัวเองมากขึ้น

2. ความต้องการอยากรู้และทดลองเกี่ยวกับเรื่องเพศ วัยรุ่นจะมีความสนใจเกี่ยวกับเรื่องเพศและเพื่อนต่างเพศ เป็นวัยที่ต้องการความรู้ ความเข้าใจทางเพศที่ถูกต้อง ถ้าถูกกีดกันจะแสดงออกทางอ้อมโดยการปิดบังหรือโดยการหาความรู้อย่างไม่ถูกต้อง ไม่ถูกวิธี เช่น ได้พูดคุยในกลุ่มเพื่อนเพศเดียวกัน โดยได้ยืมฟังคนอื่นพูด อ่านจากหนังสือเรื่องเพศ นอกจากอยากรู้เรื่องเพศแล้วยังเป็นวัยที่สนใจเพื่อนต่างเพศ ถ้าหากถูกขัดขวางทักท้วงอาจจะทำให้จิตใจหดหู่ ซึมเศร้า และอาจขัดขวาง ไม่ยอมทำตามผู้ใหญ่ เพราะเป็นวัยรักแบบหลงใหลใฝ่ฝัน หรือเป็นความรักแบบรุนแรงวิจิตรพิสดาร เป็นความรักแบบรุนแรงและไม่ค่อยมีเหตุผล

3. ความต้องการอิสรภาพ ความต้องการนี้จะรุนแรงมากในวัยนี้ เพราะเป็นวัยที่อยู่ระหว่างเด็กกับผู้ใหญ่ จึงอยากที่จะแสดงซึ่งความเป็นตัวของตัวเอง ต้องการตัดสินใจเอง วางแผน วางโครงการของชีวิต และอยากลงมือทำด้วยตนเอง ไม่ชอบให้ใครสอน บางทีทำอะไรโดยที่ผู้ใหญ่ไม่รู้ไม่เห็น

4. ความต้องการเป็นที่ยอมรับในสังคม วัยนี้เป็นวัยที่อยากให้สังคมยอมรับ หรืออยากมีชื่อเสียง อยากเด่น เช่น เป็นนักกีฬาที่เก่ง ขวัญใจของเพื่อน อยากให้ผู้ใหญ่ยอมรับในความสามารถ อยากรับผิดชอบในกิจกรรมบางอย่างที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม

5. ความต้องการรวมกลุ่ม เพื่อนมีความสำคัญมาก เป็นวัยที่อยากให้เพื่อนยอมรับ เพราะฉะนั้นจึงพยายามทำตามเพื่อน แม้บางครั้งจะขัดกับความรู้สึกส่วนตัวก็ตาม ทั้งนี้เพราะไม่อยากขัดใจเพื่อน

6. ความต้องการประสบการณ์ใหม่ ๆ ความต้องการนี้อาจจะรุนแรงมาก และหาความพอใจโดยทางใดทางหนึ่งให้จนได้ เช่น อยากแต่งกายตามสมัยนิยม อยากมีเพื่อนต่างเพศ เป็นต้น

7. ความต้องการมีอนาคตและความสำเร็จ วัยรุ่นเป็นวัยที่เริ่มสนใจอาชีพต่าง ๆ อยากรับผิดชอบ อยากพึ่งตนเอง มีจุดมุ่งหมายในอนาคต มีการวางแผนว่าอยากประกอบอาชีพหรือเลือกเรียนต่อ เป็นต้น

8. ความต้องการแบบอย่างที่ดี แม้วัยรุ่นในปัจจุบันจะชอบความเป็นอิสระ แต่ก็ยังอยากได้คำแนะนำจากผู้ใหญ่ที่ดี อยากเลียนแบบผู้ใหญ่

9. ความต้องการสนุกสนานเพลิดเพลิน ซึ่งส่วนมากมักจะออกมาในรูปของกิจกรรมกีฬาหรือความบันเทิงต่าง ๆ

10. ความต้องการในด้านอุดมคติ วัยรุ่นอยู่ในวัยที่เรียนรู้ทางทฤษฎี และยังไม่เคยออกไปประสบกับสภาพความเป็นจริงจึงละเลยมองข้ามความเป็นจริงไปบ้าง คือ เป็นพวกอุดมคตินิยม (Idealist) มากกว่ามุ่งไปในทางปฏิบัติได้จริง ซึ่งบางครั้งก็ตกเป็นเครื่องมือของผู้ที่มีอำนาจ มีอิทธิพล เพราะวัยรุ่นมักเป็นพวกที่มีอุดมคติแรงกล้า มีความกล้าเสี่ยง มีพลังผลักดันสูง เชื่อคนง่าย ซึ่งอาจจะถูกแสวงหาประโยชน์ได้

11. ความต้องการความปลอดภัยที่มั่นคง คือ อยากได้หลักประกันว่าถ้าทำสิ่งใดที่ดีแล้วจะไม่ถูกลงโทษหรือเป็นที่พอใจของผู้ใหญ่ เพราะในสายตาของผู้ใหญ่สิ่งที่วัยรุ่นคิดว่าดีแล้วอาจไม่ดีในทัศนะของผู้ใหญ่ก็ได้

1.3.8 ลักษณะที่สำคัญของวัยรุ่น

พรพิมล เจียมนาครินทร์ (2539: 36) กล่าวถึง ลักษณะสำคัญของวัยรุ่น ไว้ดังนี้

1. วัยแห่งหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต เกิดความสับสนในบทบาทที่ชัดเจนของตนเอง เช่น ไม่แน่ใจว่าตนเองเป็นเด็กหรือผู้ใหญ่ ความคาบเกี่ยวระหว่างความเป็นเด็กกับความเป็นผู้ใหญ่นี้มีผลต่อความรู้สึกนึกคิดมาก เด็กจะรู้สึกกว้างตัวยากไม่รู้ว่าทำตัวอย่างไรจึงจะถูกต้องและเหมาะสม

2.วัยแห่งการเปลี่ยนแปลง การเปลี่ยนแปลงทางพฤติกรรมและเจตคติในวัยรุ่นจะคู่ไปกับการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายที่เกิดขึ้น เช่น การเปลี่ยนแปลงความสนใจความไม่มั่นใจเกี่ยวกับความสามารถและความถนัดของตนเอง

3. วัยแห่งปัญหา อาจกล่าวได้ว่า วัยรุ่นเป็นวัยเจ้าปัญหามากที่สุด ส่วนใหญ่ปัญหาที่เกิดขึ้นนั้นเกิดจากสาเหตุที่มีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายนั่นเอง ภาวะความว้าวุ่นใจ ไม่สบายตัว ไม่สบายใจ ทำให้เกิดความหงุดหงิด วิตกกังวล อารมณ์เสียง่าย ไม่อยากพูดคุยกับใคร หรือพูดจาเย้ยยวน จนทำให้ไม่เข้าใจกันในกลุ่มเพื่อนหรือพี่น้อง เกิดเป็นปัญหาทางอารมณ์และปัญหาทางสังคมของเด็กวัยนี้

4. วัยที่ต้องการเรียนรู้ความเป็นตัวของตัวเอง เด็กจะแสดงให้เห็นว่าต้องการยอมรับจากกลุ่มเพื่อนและถือว่าตนเองเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม แต่กระนั้นเด็กยังไม่แนในบทบาทของตนเอง ต้องการรู้ว่าจะต้องแสดงบทบาทใดในสังคม มีความสำคัญอย่างไรในสังคม ยังเป็นเด็กอยู่หรือว่าเป็นผู้ใหญ่แล้ว สิ่งหนึ่งที่แสดงให้เห็นว่า เขาต้องการความเป็นตัวของตัวเองคือ พยายามหาเอกลักษณ์ของตนเองจากการแต่งกาย การใช้คำพูดที่เข้าใจกันเฉพาะในกลุ่มวัยรุ่นเท่านั้น

5. ช่วงวัยแห่งจินตนาการ วัยรุ่นชอบฝัน สร้างวิมานในอากาศ จินตนาการของตนเองเป็นสิ่งต่าง ๆ หรือบุคคลต่าง ๆ เด็กสามารถแสดงออกในรูปแบบของการประพันธ์เพลง เขียนบทกลอนประกอบเพลง หรือแม้กระทั่ง การแต่งกายตามบุคคลในสังคมที่ตนเองชื่นชอบและต้องการเอาอย่าง

จากลักษณะที่สำคัญของวัยรุ่น อาจกล่าวได้ว่า วัยรุ่นเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายและจิตใจ สังคมอารมณ์และสติปัญญาอย่างรวดเร็ว เป็นวัยที่เชื่อมต่อระหว่างเด็กกับผู้ใหญ่ ร่างกายนั้นจะเจริญเติบโตเร็ว การทำงานของระยะต่าง ๆ จะพัฒนาขึ้นเรื่อย ๆ ด้านจิตใจนั้นต้องการความเป็นอิสระ ชอบแสวงหาความรู้

1.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยงของวัยรุ่น

1.4.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

เฮเกอร์ (วิลลี่ ซิดเชิดวงส์. 2547: 21; อ้างอิงจาก Hager. 1971: 6158) ได้ทำการศึกษาถึงวัยรุ่นที่ติดยาเสพติดให้โทษในชนชั้นกลางของอเมริกา โดยทำการศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างวัยรุ่นที่ติดยาเสพติดให้โทษกับครอบครัว แผนการเรียนคะแนนการเรียน การคบเพื่อน ความบกพร่องในการคบหาสมาคมกับคนอื่น กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้น 8 ถึง 12 จากโรงเรียน 3 แห่ง จำนวน 4,230 คน ส่วนยาเสพติดที่ศึกษาคือกัญชา ยาที่ทำให้เกิดประสาทหลอน (Hallucinogens) และแอมเฟตตามีน (Amphetamine) ผลการศึกษาพบว่า ความรักความอบอุ่นจากพ่อแม่มีผลต่อการติดยาเสพติดให้โทษ กล่าวคือ เด็กที่ขาดความรักความอบอุ่นจากครอบครัวมีโอกาส

ที่จะใช้ยาเสพติดให้โทษได้มากกว่าเด็กที่ได้รับความรักความอบอุ่นจากครอบครัว นอกจากนั้นยังพบว่า การติดยาเสพติดให้โทษทำให้ความสัมพันธ์ในครอบครัวด้อยลงอย่างมีนัยสำคัญด้วย กล่าวคือ การติดยาเสพติดให้โทษทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ติดยาเสพติดให้โทษกับพ่อแม่พี่น้องห่างเหินกัน ออกไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

พอลสัน (วิณี ชิดเชิดวงศ์. 2547: 21; อ้างอิงจาก Paulson. 1971: 5455 – 5456) ได้ทำการศึกษานักศึกษาที่ใช้ยาเสพติดให้โทษและนักศึกษาที่ไม่ใช้ยาเสพติดให้โทษ ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการสำรวจทัศนคติเกี่ยวกับการใช้ยาเสพติดให้โทษ และเหตุผลการใช้ยาเสพติดให้โทษ ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับตนเอง แรงจูงใจเกี่ยวกับความสำเร็จและความล้มเหลว การเห็นคุณค่าของตนเอง ความสัมพันธ์ในครอบครัว กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนจำนวน 164 คน ซึ่งเรียนวิชาเอกพลศึกษาในวิทยาลัยแห่งหนึ่งในนิวยอร์ก ยาเสพติดที่ศึกษาคือ กัญชา เฮโรอีน แอล.เอส.ดี. (L.S.D) แอมเฟตามีน และยาที่ทำให้เกิดประสาทหลอน พบว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างนักศึกษาที่ใช้สารเสพติดให้โทษกับนักศึกษาที่ไม่ใช้ยาเสพติดให้โทษในด้านบรรยากาศในครอบครัว กล่าวคือ ผู้ที่ติดยาเสพติดให้โทษ ความสัมพันธ์ในครอบครัวจะห่างเหิน ขาดความสัมพันธ์ที่ดี มีความรักความอบอุ่นน้อยกว่ากลุ่มที่ไม่ใช้ยาเสพติดให้โทษ

ไอดี (วิณี ชิดเชิดวงศ์. 2547: 21; อ้างอิงจาก Eide. 1997: 1386-C) ศึกษาการใช้สารเสพติดของวัยรุ่นในซิมบับเว กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนวัยรุ่น เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถาม ผลการวิจัยพบว่า การใช้สารเสพติดของนักเรียนวัยรุ่นขึ้นอยู่กับความแตกต่างของชนิดของสารเสพติด

1.4.2 งานวิจัยในประเทศ

นิตยา กัทลิตะพันธุ์ (2542: 1-15) จากการศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงของเด็กในเมือง ผลการสำรวจ พฤติกรรมเสี่ยงอธิบายด้านพฤติกรรมลงสิ่งเสพติด กรณีการดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ เช่น พฤติกรรมการดื่มสุรา พฤติกรรมการดื่มไวน์ กรณีการเสพสารเสพติดและสารระเหย เช่น พฤติกรรมการสูบบุหรี่ พฤติกรรมการเสพยา กาวและทินเนอร์ พฤติกรรมการเสพยาบ้า พบว่า ปัจจัยพื้นฐาน คือ ความอยากลองอยากรู้ของเด็กเองส่วนปัจจัยที่จะดึงดูดเด็กในวงจรมีแนวโน้มจะขึ้นอยู่กับวาระโอกาส เช่น การอยู่รวมกลุ่มผู้ที่มีพฤติกรรมเดียวกันจะง่ายต่อการชักชวนกันเสพ ขึ้นอยู่สภาวะอารมณ์ เช่น เครียด ทุกข์ เสียใจ เหนงา เศร้า เป็นต้น กับปัจจัยสถานการณ์ เช่น ใกล้สอบ การทำงานหนัก หรือการสูญเสีย

ภาวิณี อยู่ประเสริฐ (วิณี ชิดเชิดวงศ์. 2547: 19; อ้างอิงจาก ภาวิณี อยู่ประเสริฐ 2540: บทคัดย่อ) ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้สารเสพติดของนักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 ของโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 1,050 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามและแบบสำรวจพฤติกรรมนักเรียน

ที่โรงเรียน ผลการศึกษาพบว่า การใช้สารเสพติดของเพื่อน การใช้สารเสพติดของบุคคลในครอบครัว ภาวะวิกฤตที่เกิดขึ้นในชีวิต รายได้ของนักเรียน มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการใช้สารเสพติดของนักเรียน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สำหรับความเชื่อเรื่องการใช้สารเสพติด ความรู้สึกคุณค่าในตนเอง ความสัมพันธ์ในครอบครัว มีความสัมพันธ์เชิงลบกับการใช้สารเสพติดของนักเรียน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และการใช้เวลาว่างที่ไม่มีประโยชน์ของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับการใช้สารเสพติดของนักเรียน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่สภาพแวดล้อมบริเวณบ้านพักอาศัยไม่มีความสัมพันธ์กับการใช้สารเสพติดของนักเรียน

จากเอกสารและงานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศที่กล่าวข้างต้น สรุปได้ว่าสาเหตุที่เด็กวัยรุ่นมีพฤติกรรมเสี่ยงมาจากปัญหาทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์และสติปัญญา และอยู่ในสภาพแวดล้อมในสังคมที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมของวัยรุ่น ที่ผลักดันให้มีพฤติกรรมเสี่ยงในด้านต่างๆ

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศ

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศ

2.1.1 ความหมายของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศ

สังคมแต่ละสังคมมีแบบแผนของพฤติกรรมทางเพศไว้โดยเฉพาะ ถ้าใครไม่ปฏิบัติตามแบบแผนที่สังคมวางไว้ก็จะถือว่าผิดปกติ ในอีกสังคมหนึ่งอาจถือว่าเป็นปกติก็ได้ เช่น พฤติกรรมรักร่วมเพศในประเทศต่าง ๆ โดยทั่วไปยังไม่ยอมรับและถือว่าเป็นพฤติกรรมที่ผิดปกติ แต่ในบางประเทศก็ยอมรับและยอมให้ผู้ชายแต่งงานกับผู้ชายหรือให้ผู้หญิงแต่งงานกับผู้หญิง โดยถือว่าทุกคนมีสิทธิส่วนบุคคลที่เขาสามารถกระทำได้ ดังนั้นความรู้สึกหรือทัศนคติที่มีต่อความผิดปกติทางเพศก็เปลี่ยน ดังนั้นแทนที่เราจะใช้คำว่า “ความผิดปกติทางเพศ” เราก็ใช้คำว่า “ความเบี่ยงเบนทางเพศ” (เพ็ญศิริ สิมารักษ์; และ ัญญะ บุญผาเวช. 2531:1)

ความเบี่ยงเบนทางเพศ (Sexual Deviation) หรือความแปรปรวนทางเพศ (Psychosexual Disorders) ได้แก่ ความบกพร่องทางเพศ หรืออาการรับรู้ตนเองทางเพศที่ผิดปกติเนื่องมาจากปัจจัยทางจิต อาการสำคัญที่พบ ได้แก่ การไร้สมรรถภาพทางเพศ (Sexual Dysfunctions) ความเบี่ยงเบนทางเพศ เช่น การต้องการผ่าตัดแปลงเพศ (Transsexualism) ความต้องการแต่งตัวเป็นเพศตรงข้ามกับเพศทางชีววิทยาของตน (Transvestition) มักพบในชาย การมีความสุขทางเพศกับการสะสมสิ่งของ เช่น ชุดชั้นในของต่างเพศ (Fetishism) การอวดอวัยวะเพศ (Exhibitiobism) พฤติกรรมถ่มอง (Voyeurism) ซาดิสม์ (Sadism) เป็นต้น (โยธิน ศันศยุทธ; และ คนอื่นๆ 2533: 314)

การมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศเป็นความเบี่ยงเบนทางเพศ(Sexual Deviation) ชนิดหนึ่ง (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2530: 124) ซึ่งจัดอยู่ในกลุ่มบุคลิกภาพที่ผิดปกติ (ดวงเดือน พันธุมนาวิน; และเพ็ญแข ประจันปัจฉนิก. 2524: 19) บุคคลที่อยู่ในกลุ่มนี้มีได้เป็นโรคจิต โรคประสาท (ลิขิต กาญจนารณ. 2525: 236) การมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศเป็นลักษณะของบุคคลที่มีความสุขและความพอใจทางเพศ จากการได้แต่งตัว แต่งหน้า สวมเสื้อผ้า ตลอดทั้งแสดงท่าทางของเพศตรงข้าม (Transvestism)

วันเพ็ญ บุญประกอบ (บุญโชติ แก้วแสนสุข. 2532: 32; อ้างอิงจาก วันเพ็ญ บุญประกอบ. 2531: การสัมภาษณ์) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายไว้ว่า

พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย หมายถึง พฤติกรรมที่ผิดไปจากเพศของตนเอง เช่น เด็กชายจะมีพฤติกรรมเป็นหญิง คือ มีบุคลิกลักษณะเรียบร้อย ทำอะไรอย่างผู้หญิง อาจจะกระตือรือร้น พูดจาหลอหลอตา พูดมีหางเสียงคะ ขา ค่อนข้างไม่พอใจ การเดินบิดก้น มีการแต่งหน้าประดับเครื่องประดับสตรี นิสัยใจเสาะ ซึ่กั้ว ค่อนข้างติดแม่ ไม่ชอบเล่นรุนแรง จะเล่นเหมือนผู้หญิง เช่น เล่นตุ๊กตา เล่นหม้อข้าวหม้อแกง และไม่ชอบเล่นกับเด็กผู้ชายด้วยกัน

จากเอกสารต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศเป็นความเบี่ยงเบนทางเพศชนิดหนึ่ง คือ การที่บุคคลมีความสุข ความพึงพอใจ จากการที่ได้แต่งกาย แต่งหน้า สวมเสื้อผ้า ตลอดจนการแสดงท่าทางของเพศตรงข้าม

2.1.2 ทฤษฎีพัฒนาการทางเพศ

2.1.2.1 ทฤษฎีพัฒนาการทางเพศของฟรอยด์

ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของฟรอยด์ (Freud) เน้นถึงความสำคัญของพลังขับทางเพศ (Libido) และอธิบายว่าความหมายของคำนี้มีใช้หมายถึงความต้องการทางเพศเท่านั้น แต่มีความหมายกว้างขวางกว่านั้น คือ รวมถึงพฤติกรรมอื่น ๆ ซึ่งดูเหมือนไม่ได้เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศเลย ฟรอยด์เน้นพัฒนาการของบุคลิกภาพโดยเฉพาะอย่างยิ่งระยะต้นของชีวิต คือ วัยทารกและวัยเด็ก ตอนต้นได้วางแผนโครงสร้างที่เป็นพื้นฐานของแต่ละบุคคล บุคลิกภาพเริ่มก่อตัวเป็นรูปร่างที่สามารถกำหนดได้ในอนาคต ในระยะปลายปีที่ 5 หลังจากอายุ 5 ปีไปแล้วความเจริญเติบโตของบุคลิกภาพจะขยายโครงสร้างของช่วง 5 ปีให้เด่นชัดยิ่งขึ้น โดยในแต่ละวัยของมนุษย์ สุขและพอใจจะมีมากที่สุดในแต่ละส่วนของร่างกายแตกต่างกันไป เนื่องจากพัฒนาการของมนุษย์เกิดขึ้นเป็นลำดับขั้น ฟรอยด์ (ศรีเรือน แก้วกังวาล. 2530: 35-37; อ้างอิงจาก Freud) ได้ให้ชื่อขั้นตอนของการพัฒนาการว่า พัฒนาการขั้นกับเพศ ได้แบ่งขั้นตอนของการพัฒนาการออกเป็น 4 ลำดับ ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นแสวงหาความสุขจากอวัยวะปาก (Oral Stage) ช่วงนี้คือ เวลาประมาณตั้งแต่เวลาคลอดจนถึง 1 ขวบ เด็กต้องการความพึงพอใจจากการกิน ซึ่งได้จากการดูดนม ความสุขที่ได้จากขั้นนี้ จะถูกแทนที่โดยความสุขที่ได้รับจากความรู้และสิ่งของ ความไม่พึงพอใจจะถูกแทนที่โดยการประชดประชัน และได้แย้ง

ขั้นที่ 2 ขั้นแสวงหาความสุขจากอวัยวะทวารหนัก (Anal Stage) ช่วงนี้อยู่ในวัยประมาณ 1 ถึง 2 ขวบ เป็นช่วงที่ทารกหาความสุขโดยได้ทำกิจกรรมที่ใช้ทวารหนัก หากช่วงนี้มี การพัฒนาการไม่สมบูรณ์ ทารกนั้นจะโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีบุคลิกภาพเป็นคนเจ้าระเบียบ จู้จี้ พิถีพิถัน รักความสะอาดอย่างมาก

ขั้นที่ 3 ขั้นแสวงหาความสุขจากอวัยวะเพศปฐุมภูมิ (Phallic Stage) ช่วงนี้อยู่ในเวลาประมาณตั้งแต่ 3 ถึง 5 ขวบ เด็กมีความพึงพอใจทำกิจกรรมเกี่ยวกับอวัยวะเพศ เช่น เล่นอวัยวะเพศมีผลต่อพัฒนาการด้านอื่น ได้แก่ การสำนึกถึงเพศของตนอย่างลึกซึ้งว่าตนเป็นหญิง เป็นชาย ต่อไปก็เลียนแบบบทบาททางเพศ คือ เลียนแบบผู้ใหญ่เพศเดียวกันกับตน ซึ่งตนรู้สึกรักใกล้ชิดสนิทสนมเป็นระยะที่เด็กชายจะติดแม่ และเอาอย่างพ่อ ส่วนเด็กหญิงจะติดพ่อและเลียนแบบแม่ ช่วงเวลานี้ฟรอยด์เชื่อว่า การรู้จักผูกพันกับเพศตรงข้ามมีต้นกำเนิดในช่วงเวลานี้เช่นกัน

ขั้นที่ 4 ขั้นแสวงหาความสุขจากสิ่งแวดล้อมรอบตัว (Latency Stage) เกิดในระยะประมาณ 6 ถึง 12 ขวบ ซึ่งเป็นระยะที่เด็กเริ่มพัฒนาชีวิตสังคมนอกครอบครัวดังนั้นเด็กจึงแสวงหาความพึงพอใจจากการติดต่อกับผู้คนรอบตัว และเพื่อนร่วมวัย เพื่อนสนิท เป็นคนเพศเดียวกันมากกว่าคนต่างเพศ ทั้งนี้เป็นการสืบเนื่องมาจากการเลียนแบบ และการเลียนแบบบทบาททางเพศต่อออกไปจากขั้นที่ 3 ในช่วงระยะนี้เด็กเริ่มรู้จักใช้เหตุผล

ขั้นที่ 5 ขั้นแสวงหาความสุขจากแรงกระตุ้นของทฤษฎีภูมิทางเพศ (Genital Stage) เด็กอายุประมาณ 13 ถึง 20 ปี ย่างเข้าสู่วัยหนุ่มสาว และเริ่มเป็นผู้ใหญ่ ลักษณะทฤษฎีภูมิทางเพศบรรลุวุฒิภาวะสมบูรณ์ ทำงานได้เต็มที่ เด็กทั้งสองเพศมีความพอใจคบหาสมาคม รักใคร่ผูกพันกับเพื่อนต่างเพศ ขณะเดียวกันก็พยายามประพฤติตนให้สมกับบทบาททางเพศผิดปกติ พวกนี้ได้แก่ ผู้นิยมแสดงบทบาททางเพศตรงข้ามกับเพศจริงของตน อีกพวกหนึ่งคือ เด็กที่ไม่มีเยื่อใยต้องใจบุคคลต่างเพศหรือเป็นเด็กเลียนแบบบทบาททางเพศจากคนต้นแบบที่ผิด

2.1.2.2 ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของ Jung

ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของ Jung เน้นที่จุดเริ่มต้นของเชื้อชาติหรือเผ่าพันธุ์ เขากล่าวว่า มนุษย์เกิดมาด้วยความโน้มเอียงที่จะรับมรดกจากบรรพบุรุษ ความโน้มเอียงเหล่านี้ชี้นำพฤติกรรมของเขาและกำหนดสิ่งที่กลายเป็นจิตสำนึกและการตอบสนองต่อประสบการณ์และโลกส่วนตัวของเขา Jung กล่าวอย่างมั่นใจว่ามนุษย์นั้นเป็นสัตว์ 2 เพศ อยู่ในคน ๆ เดียวกัน ถ้าพิจารณาใน

ด้านสรีรศาสตร์ผู้ชายมีทั้งฮอร์โมนเพศชายและฮอร์โมนเพศหญิง และในผู้หญิง ก็ทำนองเดียวกันก็คือมีทั้งฮอร์โมนเพศหญิงและฮอร์โมนเพศชาย ถ้าพิจารณาในด้านจิตวิทยา คุณลักษณะเพศชายและเพศหญิงก็จะพบทั้งใน 2 เพศ รักร่วมเพศ (Homosexual) เป็นลักษณะที่แสดงออกเจือปนขึ้น แต่เหตุผลสำคัญที่จูงยมาอ้างมีดังต่อไปนี้

ลักษณะของความเป็นหญิงในบุคลิกภาพของผู้ชายหรือลักษณะความเป็นชายในบุคลิกภาพของผู้หญิงเกิดจาก (รูป) Archetypes รูปของผู้หญิงในผู้ชาย (Feminine Archetypes) เรียกว่า Animus จงเชื่อว่ามนุษย์ทุกคนมีลักษณะความเป็นหญิง และชายอยู่ในตัว ทั้งทางกายภาพ อารมณ์และจิตใจ จงเรียกลักษณะชายว่า Anima ลักษณะหญิงว่า Animus รูปของผู้ชาย (Masculine Archetypes) ในผู้หญิงเรียกว่า Anima รูปร่างเหล่านี้ถึงแม้จะเกิดจากโครโมโซมเพศ (Sex Chromosome) และการทำงานของต่อมเพศ (Sex Glands) แต่สาเหตุที่สำคัญคือ เป็นผลของประสบการณ์ทางเชื้อชาติเผ่าพันธุ์ของมนุษย์ระหว่างชายและหญิงที่ร่วมกันมา หมายความว่า ประสบการณ์ในอดีตที่ผู้ชายมีชีวิตอยู่กับผู้หญิงทำให้ผู้ชายได้รับลักษณะความเป็นหญิงเข้ามาไว้ในตัวเอง (Feminized) และในทำนองเดียวกันประสบการณ์ของการอยู่ร่วมกันนี้ทำให้ผู้หญิงรับลักษณะความเป็นชายเข้ามาไว้ในตัวเองเช่นกัน (Masculinized) ไม่เพียงแต่รูปเหล่านี้ที่เป็นสาเหตุในแต่ละเพศ แสดงคุณลักษณะของเพศตรงข้าม แต่มันได้ทำเสมือน Archetypes ซึ่งเป็นแรงจูงใจให้แต่ละเพศมีการตอบสนองที่จะเข้าใจเพศตรงข้าม ผู้ชายเข้าใจธรรมชาติของผู้หญิง โดยความสามารถที่เป็น Anima ของเขาหรือกล่าวอีกอย่างหนึ่งว่าผู้ชายเข้าใจธรรมชาติของผู้หญิงจากคุณลักษณะความเป็นหญิงที่อยู่ในตัวเขา และในทำนองเดียวกันผู้หญิงก็เข้าใจธรรมชาติของผู้ชายจากลักษณะความเป็นชายที่อยู่ในตัวของหญิง

ลักษณะของ Animus และ Anima อาจนำไปสู่ความเข้าใจผิดได้ถ้าคุณลักษณะของความเป็นหญิงในชายหรือความเป็นชายในหญิงได้ถูกสะท้อนออกมา โดยปราศจากความระมัดระวังถึงลักษณะที่แท้จริงของอีกฝ่ายหนึ่ง เช่น ผู้ชายมีภาพของผู้หญิงอยู่ในตัวเอง มีคุณลักษณะอีกอย่างหนึ่ง จึงพยายามสร้างผู้หญิงในอุดมคติกับผู้หญิงที่มีตัวตนจริง ๆ ให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน โดยไม่ใช้เหตุผลดีพอ ในสภาพการณ์เช่นนี้ย่อมทำให้เกิดความขัดแย้งกันระหว่างอุดมคติและความเป็นจริง (พีรวัฒน์ จารุจารีต. 2547: 26-27; อ้างอิงจาก นวลธ ออ สุภาผล. 2527: 125-126)

2.1.2.3 ทฤษฎีพัฒนาการของเซียร์ส

เซียร์ส (Sears) ให้ทัศนะเกี่ยวกับพัฒนาการทางบุคลิกภาพว่าได้รับอิทธิพลมาจากพ่อแม่ ความแตกต่างทางบุคลิกภาพของบุคคลจะเกี่ยวข้องกับความแตกต่างของพ่อแม่ที่มีรูปแบบของการอบรมเลี้ยงดูแตกต่างกัน เซียร์สเชื่อว่าการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ เป็นเครื่องตัดสินถึงพัฒนาการของเด็กและพฤติกรรมที่แสดงออกนั้น เป็นผลมาจากวิธีการที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดู จึงมี

ความสำคัญอย่างยิ่งที่พ่อแม่มีความเข้าใจในเรื่องนี้ ทักษะของเชียร์สเกี่ยวกับธรรมชาติของสังคมเป็นทักษะที่ดี เขาเชื่อว่าคนมีสมรรถวิสัยที่ไม่มีที่สิ้นสุดที่จะเรียนรู้ เชียร์สเชื่อในเรื่องการเสริมแรง (Reinforcement) พฤติกรรมของเด็กที่ได้รับการปรับปรุงนั้นขึ้นอยู่กับความรู้ที่เรียนรู้โดยการเสริมแรง การฝึกหัดจะช่วยให้เกิดการเรียนรู้ได้ (วราวุธ จันดาวงศ์. 2540: 81-82; อ้างอิงจาก อรุณข หลิมประเสริฐ. 2522: 12-13)

2.1.2.4 ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning Theory) นักจิตวิทยาที่สนใจศึกษาการเรียนรู้ในยุคปัจจุบันให้ทัศนะว่า การเรียนรู้โดยการวางเงื่อนไขเป็นการอธิบายการเรียนรู้ที่มีขอบเขตจำกัด เพราะยังมีวิธีการเรียนรู้และปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้อีกมากมายที่สามารถนำมาอธิบายการเรียนรู้ทั้งของมนุษย์และสัตว์ได้อีก

บันดูรา (Bandura) นักจิตวิทยาคนสำคัญในกลุ่มทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม บันดูราเป็นอาจารย์สอนอยู่ที่มหาวิทยาลัยแมสซาชูเซตส์ สหรัฐอเมริกา ได้ให้ทัศนะเกี่ยวกับการเรียนรู้ว่า เราสามารถเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ มากมายโดยการสังเกตจากพฤติกรรมของบุคคลอื่นที่ตนได้มีโอกาสปฏิสัมพันธ์ด้วย เช่น บิดาหรือมารดา ญาติพี่น้อง เพื่อน ครูอาจารย์ หรือบุคคลทั่วไปในสังคม รวมทั้งสังเกตพฤติกรรมของบุคคลที่ปรากฏในโทรทัศน์ ภาพยนตร์ หรือหนังสือพิมพ์ เป็นต้น จากการสังเกตพฤติกรรมของบุคคลอื่นจะทำให้ผู้สังเกตสามารถเรียนรู้ได้ว่าพฤติกรรมใดที่ตนควรนำไปปฏิบัติ ควรละเว้น หรือหลีกเลี่ยงไม่ควรปฏิบัติ บันดูรายังให้ทัศนะต่อไปอีกว่า ในกระบวนการเรียนรู้นั้นทั้งองค์ประกอบภายในตัวผู้เรียน เช่น ความคิด แรงจูงใจ และเจตคติ ฯลฯ กับองค์ประกอบภายนอกตัวผู้เรียนหรือองค์ประกอบจากสิ่งแวดล้อม ต่างก็มีอิทธิพลและเป็นตัวกำหนดซึ่งกันและกัน (Reciprocal Determinism) และมีความสำคัญพอ ๆ กัน (วราวุธ ลิ้มอักษร. 2540: 80; อ้างอิงจาก Woolfolk. 1995: 320) นักจิตวิทยาในกลุ่มทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม ได้กำหนดข้อตกลงของการเรียนรู้ไว้หลายประการดังนี้ (วราวุธ ลิ้มอักษร. 2540: 81-82; อ้างอิงจาก Ormrod. 1995: 271-273)

1. บุคคลสามารถเรียนรู้จากการสังเกตพฤติกรรมของบุคคลอื่น หรือเรียนรู้จากตัวแบบ (Modeling) โดยไม่จำเป็นต้องลงมือทำ หรือทำการทดลองด้วยตนเองเสมอไป กล่าวคือสามารถเรียนรู้และได้รับประโยชน์จากประสบการณ์หรือการกระทำของบุคคลอื่นได้ เช่น บุคคลสามารถเรียนรู้การตอนต้นไม้ เรียนรู้การปฏิบัติตนในสังคมและมารยาทการเข้าสังคม เรียนรู้การเขียนหนังสือหรือการอ่านออกเสียงอย่างถูกต้อง โดยสังเกตพฤติกรรมของบุคคลอื่นได้

2. การเรียนรู้เป็นกระบวนการภายในตัวบุคคล อาจส่งผลให้บุคคลมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมหรือไม่ก็ได้ นั่นคือการเรียนรู้บางอย่างส่งผลให้บุคคลมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในทันทีทันใด อาจเป็นเพราะบุคคลมีโอกาสดูการแสดงพฤติกรรม แต่บางสิ่งบางอย่างที่

บุคคลได้เรียนรู้ อาจต้องใช้เวลาสักระยะหนึ่งจึงจะมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม หรืออาจไม่มีการเรียนรู้ทางสังคมแยกการเรียนรู้กับการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมออกจากกัน

3. กระบวนการคิดมีบทบาทสำคัญในการกำหนดว่า บุคคลได้มีการเรียนรู้เกิดขึ้นแล้ว เพราะสิ่งที่บุคคลคิด วิธีคิดและการตีความของสภาพแวดล้อมที่บุคคลเผชิญ ล้วนเป็นภาพสะท้อนให้ทราบถึงกระบวนการภายในหรือกระบวนการคิดที่ไม่อาจสังเกตได้โดยตรง และเป็นสิ่งที่บ่งชี้ว่าบุคคลได้เรียนรู้สิ่งใดสิ่งหนึ่งมากน้อยเพียงใดแล้ว

4. พฤติกรรมที่เกิดขึ้นจะมุ่งไปสู่เป้าหมาย เป็นเป้าหมายที่บุคคลเป็นผู้กำหนดด้วยตนเอง โดยบุคคลจะพยายามกระทำและปรับปรุงพฤติกรรมของตนเองเพื่อให้บรรลุเป้าหมายดังกล่าว ในผู้เรียนแต่ละคนอาจกำหนดเป้าหมายในการเรียนเอาไว้มากมายแตกต่างกันไป เช่น บางคนกำหนดเป้าหมายว่าตนเองต้องประสบผลสำเร็จในการเรียนในระดับสูง ได้รับทุนการศึกษา ประเภทเรียนดี เป็นผู้เรียนที่เด่นดังของโรงเรียน แต่บางคนกำหนดว่าขอแค่พอผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำก็พอเป็นต้น จากการกำหนดเป้าหมายของตนดังกล่าวข้างต้น จะส่งผลไปสู่การกำกับพฤติกรรมของตนเองต่อไป

5. บุคคลจะเป็นผู้กำกับพฤติกรรมของตนเอง (Self Regulation) เมื่อบุคคลเป็นผู้กำหนดเป้าหมายการกระทำของตนเอง บุคคลจะกำกับการเรียนรู้และพฤติกรรมของตนเองด้วย เช่น ในผู้เรียนที่กำหนดเป้าหมายว่าต้องคัดตัวหนังสือทุกตัวให้เหมือนกันแบบที่มีอยู่ในหนังสือ ถ้ายังไม่เหมือนก็พยายามทำซ้ำหลาย ๆ ครั้ง จนกว่าจะถึงเกณฑ์หรือมาตรฐานที่ตนต้องการ และมีความพึงพอใจ

6. การเสริมแรงและการลงโทษ มีผลต่อพฤติกรรมและการเรียนรู้ของบุคคลทางอ้อมมากกว่าทางตรง กล่าวคือ บุคคลไม่จำเป็นจะต้องได้รับการเสริมแรงหรือการลงโทษจากการกระทำของตนเองโดยตรง เพียงแต่ได้สังเกตเห็นบุคคลอื่นได้รับการเสริมแรงหรือถูกลงโทษจากการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งแล้ว บุคคลก็จะสามารถนำสิ่งที่ได้สังเกตมากำหนดความคาดหวังให้กับตนเองในอนาคตได้ว่า ถ้าตนต้องทำอย่างนั้นผลที่จะตามมาจากการกระทำคืออะไร ซึ่งความคาดหวังนี้จะมีผลต่อการเลือกแสดงพฤติกรรมของบุคคลในอนาคตเป็นอย่างมาก

ตัวแบบและการเรียนรู้จากตัวแบบ (Model and Modeling) การเรียนรู้ โดยการสังเกตจากพฤติกรรมของบุคคลอื่น หรือมีตัวแบบ (model) ให้บุคคลได้เรียนรู้จะเรียกว่าการเรียนรู้จากตัวแบบ (Modeling) ก็ได้ ตัวแบบที่บุคคลใช้สังเกตเพื่อการเรียนรู้อาจเป็นคนจริง ๆ ที่มีชีวิตอยู่และ ผู้เรียนสามารถสังเกตพฤติกรรมได้โดยตรง เช่น สมาชิกภายในครอบครัว ครู เพื่อนบ้าน เพื่อนเล่น เพื่อนในชั้นเรียนที่โรงเรียน เป็นต้น เรียกตัวแบบนี้ว่า Live models กับตัวแบบที่มีลักษณะเป็น

Symbolic models ได้แก่ ตัวแบบที่ปรากฏให้เห็นในภาพยนตร์โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ นวนิยาย นิทาน หรือชีวประวัติของบุคคลต่าง ๆ เป็นต้น

กระบวนการการเรียนรู้จากการสังเกตหรือการเรียนรู้จากตัวแบบ องค์ประกอบที่สำคัญและมีความจำเป็นสำหรับกระบวนการเรียนรู้จากการสังเกต หรือการเรียนรู้จากตัวแบบมีอยู่ 4 ประการคือ (วรวณี ลิ้มอักษร. 2540: 82-83)

1. การใส่ใจ (Attention) เป็นกระบวนการที่ผู้เรียนจะต้องมีความใส่ใจหรือสนใจตัวแบบและพฤติกรรมของตัวแบบ โดยการสังเกตตัวแบบอย่างละเอียดทุกแง่มุม และมีความจดจ่อต่อพฤติกรรมที่สังเกตด้วย จึงจะสามารถรับรู้พฤติกรรมของตัวแบบได้อย่างถูกต้อง

2. การจดจำ (Retention) เมื่อได้สังเกตและรับรู้พฤติกรรมที่สังเกตมาจากตัวแบบ และต้องการแสดงพฤติกรรมให้เหมือนตัวแบบด้วย ผู้เรียนจะต้องจดจำพฤติกรรมที่สังเกตมาให้ได้ อาจจะเป็นการจดบันทึก การพูดย้ำกับตนเองหรือบอกเล่าตนเองสิ่งที่ได้สังเกตมา เช่น หลังจากสังเกตพฤติกรรมการขับรถยนต์ของบุคคลอื่นมาแล้ว ก็พูดย้ำขั้นตอนการขับรถกับตนเองว่า

2.1 ตรวจสอบให้รถยนต์อยู่ในตำแหน่งเกียร์ว่าง

2.2 ใส่กุญแจสตาร์ทรถยนต์

2.3 ใช้เท้าขวาเหยียบคันเร่งเล็กน้อย แล้วปล่อยให้เครื่องยนต์เดินอย่างสม่ำเสมอ

2.4 ใช้เท้าซ้ายเหยียบคลัช แล้วใส่เกียร์หนึ่ง

2.5 เหยียบคันเร่งช้า ๆ เบา ๆ พร้อมกับค่อย ๆ ถอนเท้าซ้ายออกจากคลัช การพูดย้ำกับตนเองดังกล่าว จะทำให้สามารถจดจำพฤติกรรมของตัวแบบที่สังเกตได้อย่างแม่นยำ

2.1.2.5 ทฤษฎีพัฒนาการทางปัญญา (Cognitive Development Theory)

ทฤษฎีพัฒนาการทางปัญญาของโคลเบอร์ก (Kohlberg) ได้อธิบายในส่วนที่เกี่ยวกับการพัฒนาพฤติกรรมทางเพศว่าเป็นผลมาจากการพัฒนาความคิด และการกำหนดพฤติกรรมทางเพศของเด็กนั้นจะเกิดขึ้นเพราะเขามีความคิดเกี่ยวกับตนเองว่าเขาเป็นหญิงหรือชาย และมีพฤติกรรมไปตามนั้น

การพัฒนาพฤติกรรมทางเพศเริ่มเมื่ออายุประมาณ 2-3 ปี เด็กจะสามารถบอกได้ว่าตนเองเป็นหญิงหรือชาย โดยการรับรู้จากการบอกของคนรอบข้างว่าเขาเป็นหญิงหรือชาย เมื่อเขามีอายุมากขึ้นเขาจะทราบว่าเพศเป็นสิ่งที่คงที่ ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ และจะเรียนรู้พฤติกรรมของหญิงหรือชายจากการสังเกตและกระทำตนตามอย่างบทบาทของหญิงหรือชาย จากสภาพแวดล้อมรอบตัวเขา แต่การแสดงพฤติกรรมแบบหญิงหรือชายนั้น เกิดจากการพัฒนาทางความคิดของเขาเอง โดยที่เขาคิดว่าเขาเป็นชายก็ควรทำในสิ่งที่ผู้ชายทำ หรือถ้าเป็นหญิงก็ควรแสดงพฤติกรรมแบบหญิง

ซึ่งการกระทำเหล่านี้ไม่ได้เกิดขึ้นเพราะต้องการการเสริมแรงหรือรางวัลใด ๆ แต่ทำเพราะเขาต้องการทำเช่นนั้น แคปเลน และซิดนีย์ (วาร์ธนี จันดาวงศ์. 2542: 22; อ้างอิงจาก Kaplan; & Sedney. 1980: 188-191)

ลักษณะครอบครัวยังอาจก่อให้เกิดความโน้มเอียงเป็นรักร่วมเพศได้ กล่าวคือ ครอบครัวที่พ่อแม่มีนิสัยก้าวร้าว ประพฤติตนต่อแม่อย่างโหดร้าย ทารุณ เด็กชายจะเกิดความรู้สึกสงสารแม่เห็นอกเห็นใจแม่ ทำให้การถ่ายทอดความรักไปสู่หญิงอื่นถูกขัดขวาง โดยที่เขาไม่รู้ตัว

ในช่วงที่เด็กมีความรักกับแม่นั้น ถ้ามีสิ่งใดเกิดขึ้นและรบกวนความรักของเด็กที่มีต่อแม่แล้ว ก็อาจจะก่อให้เกิดการเป็นรักร่วมเพศได้ โดยทั่ว ๆ ไปเด็กชายจะสามารถถ่ายทอดความรักที่มีต่อแม่ไปยังหญิงอื่นได้ แต่ถ้าเขาถูกเลี้ยงดูอย่างเคร่งครัด ไม่มีแม่เป็นตัวอย่างหรือแม่ไม่แสดงความเอาใจใส่หรือโหดร้ายต่อเด็ก เด็กก็อาจจะไม่สามารถเรียนรู้การแสดงความรักต่อแม่ ดังนั้นเขาจึงไม่สามารถถ่ายทอดความรักไปสู่เพศหญิงได้ ตรงกันข้ามถ้าแม่แสดงอาการหวงแหน มีบทบาทในครอบครัวยาวมาก ส่วนพ่อไม่มีความสำคัญในบ้านหรือความสำคัญต่อชีวิตเด็ก เด็กชายไม่มีตัวแบบที่จะประพฤติตาม จึงกระทำตนตามอย่างแม่ การเลียนแบบหรือการกระทำตนเองตามอย่างนี้จะรวมถึงการกระทำตัวแบบแม่และสถานะทางเพศด้วย ดังนั้นเขาจึงอยู่ในสภาพเดียวกับแม่ และรักเฉพาะผู้ชายเท่านั้น

พ่อแม่ที่ต้องการให้ลูกเป็นเพศตรงข้าม เช่น พ่อแม่อยากได้ลูกผู้หญิง แต่ลูกที่เกิดมาเป็นชาย ก็อบรมเลี้ยงดู แต่งตัวให้เป็นผู้หญิง หรือบางครั้งพ่อแม่อาจมีอิทธิพลต่อพัฒนาการของเด็กโดยที่ไม่ได้ตั้งใจ เช่น ในขณะที่เขาเล่นแบบเด็กผู้ชาย เขาจะได้รับการตำหนิว่าซน คือ ไม่น่ารัก แต่ถ้าเขาเล่นตุ๊กตาหรือทำตัวเรียบร้อยแบบผู้หญิง พ่อแม่ก็จะชอบและชมเชย เขาจึงประพฤติตนไปในทางที่ได้รับความชมเชย เมื่อมีทัศนคติและพฤติกรรมที่ไม่สอดคล้องกับเพศที่แท้จริงจึงเป็นสาเหตุหนึ่งของการเป็นรักร่วมเพศได้ สกอลฟิลด์ (วอร์ธนี ลิ้มอักษร. 2540: 81-82; อ้างอิงจาก Schofield. 1952: 40-41)

นอกจากนี้สภาพแวดล้อมและสภาพสังคม อาจเป็นปัจจัยหนึ่งที่เอื้อให้เกิดรักร่วมเพศได้ เช่น สภาพแวดล้อมที่ไม่เอื้ออำนวยให้มีเพศสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม ได้แก่ ในเรือนจำ ค่ายกักกัน โรงเรียนประจำ และหอพัก เป็นต้น

สภาพสังคมในปัจจุบันที่มีการเปิดบาร์เกย์ อันเป็นแหล่งชุมนุมของพวก รักร่วมเพศ และเป็นผลให้เกิดจำนวนบุคคลรักร่วมเพศมากขึ้น โดยเฉพาะในกลุ่มวัยรุ่นที่เริ่มเข้าสู่ วัยหนุ่มสาว และเริ่มใช้ชีวิตหนุ่มสาวของตน

รักร่วมเพศเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเฉพาะบุคคล แต่ละคนมีสิ่งแวดล้อมหรือประสบการณ์ แตกต่างกันอย่างมากมาย และยังมีปัจจัยอื่น ๆ อีกหลายประการที่อาจทำให้คนมีพฤติกรรมร่วมเพศ เช่น การได้รับความกระทบกระเทือนใจอย่างรุนแรง จากความสัมพันธ์และผิดหวังในความรักครั้งแรก

จึงมองเห็นรักต่างเพศเป็นความปวดร้าวจใจ (มณีรัตน์ เฟื่องวุฒิวราญ. 2530: 24) ความอยากรู้
อยากลอง ความว้าเหว่เพียงชั่วขณะ หรือสถานะทางเศรษฐกิจเป็นต้น

2.1.3 ประเภทของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศ

2.1.3.1 คำว่า “โฮโม” มาจากคำว่า “Homosexual” เรียกสั้น ๆ ว่า “โฮโม” หมายถึง
ผู้ชายรักร่วมเพศกับผู้ชายด้วยกัน ส่วนผู้หญิงที่รักร่วมเพศกับผู้หญิง เรียกว่า “Lesbian” เรียกสั้น ๆ ว่า
“เบี่ยน” โดยทั่วไปชาวบ้านมักจะเรียก พวกโฮโมว่า “กะเทย” หมายถึง เป็นพวกที่ไม่สมบูรณ์ หรือ
ไม่สมประกอบ และพวกโฮโมก็ไม่ชอบคำว่า “กะเทย” จึงเรียกตัวเองว่า “เกย์” ซึ่งมาจากคำว่า “Gay”
ซึ่งแปลว่า สนุกสนาน พวกเกย์จะมีแบบเป็นฝ่ายกระทำเรียกว่า “เกย์คิง”

2.1.3.2 ตุ๊ด หมายถึง พวกผู้ชายที่ชอบแต่งตัว แต่งหน้า ทำท่าเป็นผู้หญิง พวกนี้จะมี
พฤติกรรมต่าง ๆ เพื่อดึงดูดความสนใจจากบุคคลอื่น เขาจะไม่แคร์ต่อสายตาชาวบ้าน บทบาททางเพศ
อาจเป็นแบบเกย์คิง เกย์ควีน หรือลักเพศก็ได้

2.1.3.3 ทอม มาจากคำว่า “ทอมบอย” หมายถึง ผู้หญิงที่ชอบแต่งตัว มีนิสัย กริยา
ท่าทาง การแสดงออกเหมือนผู้ชายไม่ยอมอ่อนหวาน เอียงอายเหมือนผู้หญิงชอบที่จะเป็นฝ่ายกระทำ
ปกป้องผู้หญิงที่ตนรัก บทบาททางเพศจะเหมือนผู้ชายไม่ยอมให้คู่ขาเป็นฝ่ายกระทำ แต่ถ้าผู้ใดยอมให้
ผู้อื่นกระทำก็จะถูกประณามว่าเป็นพวก “ทอมแบ”

2.1.3.4 ดี มาจากคำว่า “Lady” เลดี้ หมายถึง ผู้หญิงเป็นพวกที่ยอมเป็นคู่ควงยอม
ให้ทอมเป็นฝ่ายกระทำต่าง ๆ เพื่อแลกกับความรักและความเอาใจใส่จากทอม ส่วนพวกดีถ้าไปพบกับ
ผู้ชายที่ถูกใจก็อาจหายได้

2.1.3.5 ลักเพศ มาจากคำว่า “Transvestism” เป็นพวกที่ชอบแต่งตัวเป็นเพศ
ตรงข้าม เช่น ผู้ชายแต่งตัวเป็นผู้หญิง หรือผู้หญิงแต่งตัวเป็นชาย พวกนี้จะมีคามตื่นตัวมีอารมณ์
เพศเมื่อแต่งตัวเป็นเพศตรงข้าม ลักเพศไม่ใช่โฮโมจึงไม่มีความต้องการแปลงเพศ และถ้าไม่มีคนเด่นใน
สังคมเป็นแบบอย่างกะเทยให้เลียนแบบ พฤติกรรมลักเพศก็อาจหายได้เอง

2.1.3.6 ชอบแอบดู (Voyeurism) ในช่วงวัยรุ่นนี้ หากแอบดูเพียงเล็กน้อยถือว่า เป็น
ความอยากรู้อยากเห็น แต่ถ้าเป็นมาก ๆ ก็จะถือว่าเป็นความผิดปกติ

2.1.3.7 ชอบโชว์ (Exhibitionism) การโชว์นั้น สำหรับคนที่เป็นอย่างมากก็ชอบที่จะ
อวดโชว์อวัยวะเพศของตน พวกที่น้อยลงมาก็อาจทำโดยการเน้นสัดส่วนของร่างกายของตน หรือ
แต่งตัวให้โป๊นิด ๆ

2.1.3.8 ชอบสะสมสิ่งของ (Fetishism) การสะสมอาจจะสะสมชุดชั้นในของเพศตรง
ข้าม โดยมากจะเป็นผู้ชายและสิ่งสะสมที่พบมาก ก็คือ กางเกงชั้นใน เสื้อชั้นใน หรือถุงน่องของผู้หญิง

ความผิดปกติที่ไม่เหมาะสมกับเพศ ความหลงเพศ ที่กล่าวมานี้เป็นปัญหาที่พบทั่วไปในกลุ่มวัยรุ่น นอกจากนี้ยังมีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของวัยรุ่นอีกอย่างหนึ่ง คือ การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง และมักมีความวิตกกังวลจึงทำให้เกิดปัญหา (เพ็ญศิริ สิมารักษ์ และ ัญญะบุปผาเวส. 2531: 2)

2.1.4 สาเหตุของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศ

ปัจจุบันนี้สาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาความเบี่ยงเบนทางเพศนั้น มีความเชื่อต่างกันไปอย่างกว้างขวางจนเกิดเป็นทฤษฎีต่าง ๆ กันขึ้นมากมายแต่อย่างไรก็ตามแต่ละทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับปัญหานี้ก็มีความถูกต้องอยู่ในด้านการศึกษาวิจัยแทบทั้งสิ้น ซึ่งมีข้อสรุปข้อหนึ่ง ก็คือ มนุษย์เรานั้นเกิดมาก็ต่างมีความคิดความรู้สึกตลอดจนเรื่องอารมณ์ทางเพศเหมือนกัน ทั้งนี้ ต่างกันตรงที่ว่าใครจะมีมากกว่าน้อยกว่าหรือเร็วกว่าช้ากว่า หรือถูกกระตุ้นได้ง่ายกว่าหรือยากกว่า เท่านั้น ถ้าจะพูดว่าความเบี่ยงเบนทางเพศนั้นมันมีอยู่ในตัวเราทุกคนอยู่แล้วไม่ว่าจะเกิดมาเป็นชายหรือหญิงก็ตาม เพราะทุกคนมีอารมณ์ทางเพศอยู่ในร่างกายโดยธรรมชาติ การระบายอารมณ์ทางเพศจึงเป็นความต้องการเหมือนต้องการน้ำหรืออาหาร ซึ่งไม่ใช่เป็นความต้องการของร่างกายที่ต้องการอาหาร น้ำ ความอบอุ่น และก็ไม่ใช่เป็นความต้องการของร่างกายที่ต้องการอาหาร น้ำ ความอบอุ่น และก็ไม่ใช่เป็นความต้องการของจิตใจหรือสังคมแต่อย่างใด เพียงแต่เรื่องเพศนั้นเป็นสิ่งเสพติดได้ชนิดหนึ่ง คือ เมื่อได้เสพแล้วก็มักจะเกิดติดที่เรียกว่า “ติดใจ” จึงกลายเป็นเรื่องของจิตใจไป เมื่อมีประสบการณ์มากขึ้นก็จะเป็นลักษณะคล้ายกับเรามีอารมณ์เพศเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ถ้าถูกสิ่งใดกระตุ้นขึ้นมาอารมณ์นั้นก็จะเริ่มเชื่อมโยงสัมพันธ์กับสิ่งนั้น เช่น เกิดมาเป็นรูปร่างชาย แต่ถูกผู้ชายอื่นมากระตุ้นอารมณ์ทางเพศให้เกิดขึ้นก็สามารถเกิดเป็นภาวะติดประจักษ์กับความคิดความรู้สึกและอยากกระทำกับเพศเดียวกัน ถ้าไม่มีสิ่งใดมาปะทะให้เกิดการวางเงื่อนไขกลับก็จะกลายเป็นนิสัยติดตัวไป เป็นต้น (เพ็ญศิริ สิมารักษ์. 2531: 4; อ้างอิงจาก วัลลภ ปิยะมโนธรรม. 2531)

วัลลภ ปิยะมโนธรรม (2546: 81-87) กล่าวถึง สาเหตุที่ทำให้เยาวชนไทยมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนไปจากเพศของตนไว้ 3 ประการ คือ

1. การอบรมเลี้ยงดู และสัมพันธภาพในครอบครัว

1.1 ความสัมพันธ์ระหว่างมารดากับบุตร ความรู้สึกนึกคิดและพฤติกรรมของเด็กชายที่เอนเอียงไปทางแบบอย่างเพศหญิงนั้น เกิดเนื่องจากผู้เป็นมารดามักรัก ใกล้ชิดลูกชายจนเกินไป มักจะพาไปไหนมาไหนด้วยด้วยกันเพียงสองคนเสมอ นอนอยู่ติดกันบนเตียงเดียวกันจนโตเป็นวัยรุ่น คอยเอาใจใส่หรือให้ความสนิทสนมกันมากไปเรียกว่า แม้แต่จะไปเลือกซื้อเสื้อผ้า ยกทรง กางเกงใน หรือสิ่งประดับต่าง ๆ ที่ผู้หญิงชอบกันก็ยังให้ลูกชายอยู่ใกล้ติดตัว จนทำให้พลังความรู้สึกนึกคิด เจตคติ ค่านิยม และลักษณะท่าทางของความเป็นหญิงซึมซาบเข้าไปเป็นบุคลิกภาพของ

เด็กชายจนประทับเป็นเอกลักษณ์ความเป็นหญิงเข้าไปในจิตใจของเขาทีละเล็กทีละน้อยกันอย่างไม่รู้ตัว

1.2 บุคลิกภาพของบิดาและความสัมพันธ์ระหว่างบิดากับบุตร ส่วนใหญ่แล้วเด็กเหล่านี้มักมีบิดาเป็นคนแข็งแรง แข็งกร้าว เผด็จการ หรือเป็นคนเด่นเกินไป จนเด็กชายไม่สามารถเลียนแบบได้ หรือในทางตรงกันข้ามก็มักเป็นบิดาที่มีนิสัยอ่อนแอ เจ็บป่วย แยกตัว ไม่มีบทบาทอะไรในบ้าน จนเด็กเกิดความรู้สึกกละอายใจแทนการภาคภูมิใจ และจะไม่ยอมเลียนแบบบุคลิกภาพของบิดาหรือความสัมพันธ์ผูกพันอะไรกับลูกชายในเชิงประทับใจ มักเป็นลักษณะค่อนข้างห่างเหินไม่ใกล้ชิด อาจเป็นเพราะบิดาไม่ค่อยมีเวลาอยู่กับบ้าน หรือคิดว่า การอบรมเลี้ยงดูเป็นหน้าที่ของมารดาแต่ฝ่ายเดียว จึงปลีกตัวออกห่าง หรืออาจเป็นเพราะบิดาตายหายจากกันไปตั้งแต่ลูกชายยังเล็กอยู่ หรือในอีกทางหนึ่งบิดาอาจเป็นคนเจ้าอารมณ์เอาแต่ใจตัวเอง ดุร้าย โมโหง่าย ชอบชมคนอื่น โดยเฉพาะต่อมารดา โดยไม่สนใจว่าเด็กจะมีความรู้สึกอย่างไร เด็กก็อาจมองภาพพจน์ของนิสัยบิดาค่อนข้างไปในทางแง่ลบน่ากลัว เกิดเป็นความรู้สึกกละอายใจแทนที่จะเป็นความภาคภูมิใจต่อความเป็นภาพลักษณ์ของความเป็นชาย เด็กก็ไม่อยากเลียนแบบได้เช่นกัน เอกลักษณ์ความเป็นชายที่อยู่ภายในก็เลยกดดันไว้ไม่ผุดผ่องออกมา นานเข้าก็อาจลงกว่าอีกเพศหนึ่งกันไป

1.3 การคาดหวังของบิดา มารดา ที่อยากได้ลูกเป็นเพศหญิง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะมีลูกชายหลายคนแล้ว อยากมีลูกสาวสักคน แต่เมื่อคลอดออกมาเป็นลูกชายอีก ก็เลยชดเชยความต้องการของตนเองโดยการแต่งกายลูกชายคนนี้ให้เหมือนผู้หญิงไปเลย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้าลูกชายนั้นเป็นคนหน้าตาดี รูปร่างสวย กิริยาท่าทางนุ่มนวลด้วยแล้ว ก็อาจยิ่งถูกแต่งให้เหมือนผู้หญิงมากขึ้นและบ่อยขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการแต่งหน้า แต่งตาและการประดับความสวยงามอ่อนช้อยอ่อนหวาน รวมทั้งกลิ่นน้ำหอมต่าง ๆ เมื่อเกิดความพอใจขึ้นทั้งสองฝ่ายโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ เด็กชายก็อาจรู้สึกภาคภูมิใจอยู่ในใจในบทบาทความเป็นหญิงมากกว่าความเป็นชายเพิ่มขึ้นตามลำดับ และก็จะเริ่มค่อย ๆ แสดงท่าทางออกมาเรียกว่า เป็นลักษณะฝึกนิสัยเด็กเป็นคนมีพฤติกรรมผิดเพศตัวเองกันไปโดยไม่รู้ตัว

1.4 การรักลูกแบบลำเอียง ส่วนใหญ่ก็มักเกิดขึ้นเนื่องจากพ่อหรือแม่ที่ตนรักเกิดตามใจและรักเอาใจใส่ลูกสาว (พี่สาวหรือน้องสาวของตนมากกว่าตน ก็อาจทำให้เด็กชายนั้นเกิดความรู้สึกอิจฉาริษยาอยู่ในใจ หลงคิดว่าถ้าตนทำเป็นผู้หญิงบ้าง พ่อแม่ก็คงจะรักเอาใจใส่ตนมากขึ้นเลยอาจประพฤติดูแลกับผู้หญิงเพื่อเรียกร้องความรักความสนใจกัน หรือเป็นพฤติกรรมที่ต้องการต่อต้านบิดามารดาอีกรูปแบบหนึ่งในสังคมปัจจุบัน เพื่อให้พ่อแม่เดือดร้อนกลุ้มใจ สมกับที่ทอดทิ้งปล่อยปละละเลยตน เรียกว่า รู้ว่าอะไรที่พ่อแม่เกลียดไม่ชอบก็จะยิ่งทำ

1.5 ความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้อง การพัฒนาเอกลักษณ์ของเด็กด้านหนึ่งคือการไม่อยากเหมือนอีกคนหนึ่ง ตัวอย่างเช่น ถ้าพี่เป็นสนใจคนเอาแต่เรียนไม่ค่อยมีเพื่อน น้องก็จะปฏิบัติตนในทางตรงกันข้ามคือ ไม่สนใจเรียนแต่มีเพื่อนมาก เช่นเดียวกัน ถ้าเกิดมีพี่ชายหรือพี่สาวที่มีนิสัยคล้ายผู้ชายที่ชอบทำตัวเป็นคนแข็งแกร่งเป็นผู้ปกป้องทุกอย่างให้ เด็กชายซึ่งเป็นน้องก็อาจทำตัวเองให้มีนิสัยเหมือนผู้หญิงเป็นคนอ่อนแอเรียบร้อยสุภาพ ต้องการให้ปกป้อง เพราะไม่ต้องการเหมือนพี่ที่มีลักษณะนิสัยที่ตนไม่ชอบหรือเป็นอย่างเดียวกัน ซึ่งก็เป็นการทำให้เอกลักษณ์ของตนด้อยลงไปในตัวเอง

2. การเรียนรู้สภาพแวดล้อมในโรงเรียน

2.1 การขาดแบบอย่างบุคลิกภาพของผู้เป็นชาย ในโรงเรียนอนุบาลและโรงเรียนประถมศึกษาส่วนใหญ่มักมีแต่ครูผู้หญิง โดยเฉพาะครูผู้หญิงที่สนใจเอาใจใส่ต่อเด็กค่อนข้างดี และเป็นคนที่มีหน้าตาเรียวร่างดีเด่น เด็กผู้ชายที่หาแบบอย่างความเป็นชายจากบิดาไม่ได้ เมื่อมาอยู่โรงเรียนก็ไม่มีแบบอย่างความเป็นชายจากครู จึงจำแบบอย่างบุคลิกภาพความเป็นหญิงเพิ่มมากขึ้น ในช่วงเด็กเล็กนี้กันอย่างรู้เท่าไม่ถึงการณ์

2.2 เกิดจากการล้อเลียนของเพื่อนหรือครูในโรงเรียน อาจเป็นเพราะ เด็กชายคนนั้นหน้าตาดี หรือทำทางอ่อนแอ จึงมักถูกเพื่อนล้อเลียน เมื่อถูกล้อเลียนบ่อย ๆ เข้า เด็กชายก็อาจเกิดความรู้สึกสับสน สงสัย ไม่แน่ใจ ขาดความเชื่อมั่นในด้านเอกลักษณ์ทางเพศมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ มนตรี ต้นประยูร (2531: 19) ซึ่งศึกษาเยาวชนชายที่มีพฤติกรรมไม่เหมาะสมกับเพศ เฉพาะที่แสดงออกทางพฤติกรรมเป็นหญิงกลุ่มตัวอย่างที่มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศได้รับการยอมรับสูง พร้อมกับเคยเป็นจุดเด่นและเคยถูกล้อเลียนจากเพื่อนนักเรียนด้วยกัน

2.3 ระบบการศึกษาของโรงเรียน โรงเรียนที่มีนักเรียนชายล้วนจะมีโอกาสกระตุ้นให้เด็กชายอยากเป็นผู้หญิงมากกว่าโรงเรียนสหศึกษา เพราะในแง่จิตวิทยา เมื่อคนสองคนมาอยู่ร่วมกัน คนหนึ่งจะพยายามทำตัวเป็นผู้นำและอีกฝ่ายก็ต้องเป็นผู้ตามโดยไม่รู้ตัวในโรงเรียนชายล้วน เด็กชายที่อ่อนแอกว่าหน้าตากระเดียดไปทางผู้หญิงมากกว่า จึงอาจทำท่าทางเป็นฝ่ายหญิงเป็นฝ่ายอ่อนแอกว่า เพื่อให้เพื่อนชายที่แข็งแรงกว่าปกป้อง ล้อเลียน ซึ่งอาจเกิดกลายเป็นความพอใจในบทบาทนั้นต่อไปได้ แต่ในโรงเรียนสหศึกษานั้น นักเรียนหญิงซึ่งแสดงเป็นฝ่ายเรียบร้อย อ่อนแออยู่แล้ว จะผลักดันให้เด็กชายที่อ่อนแอทั้งทางร่างกายและจิตใจต้องทำตัวให้เข้มแข็งให้เป็นผู้ชายมากขึ้น และยังสอดคล้องกับการศึกษาของ มนตรี ต้นประยูร (2531: 19) ซึ่งศึกษาเยาวชนชายที่มีพฤติกรรมไม่เหมาะสมกับเพศเฉพาะที่แสดงออกพฤติกรรมเป็นหญิง ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่มีพฤติกรรมไม่เหมาะสมกับเพศร้อยละ 66.25 ให้ความเห็นว่า โรงเรียนที่มีแต่นักเรียนชายล้วน เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้

ให้เยาวชนมีพฤติกรรมไม่เหมาะสมกับเพศเพิ่มมากขึ้น ซึ่งอาจเป็นผลมาจากการพยายามสร้างจุดเด่นขึ้นมาทดแทนและเรียกร้องความสนใจ

2.4 ความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนด้วยกัน เด็กนักเรียนที่มีแนวโน้มคล้ายผู้หญิงตั้งแต่อยู่บ้าน เมื่อมาโรงเรียนก็มีแนวโน้มการรวมกลุ่มกับผู้หญิงมากกว่าผู้ชาย ถ้าเด็กหญิงยอมรับเข้ามาอยู่ในกลุ่มผู้หญิง โดยเฉพาะเด็กชายคนนี้ถูกปฏิเสธหรือมักถูกรังแกจากกลุ่มเพื่อนผู้ชายด้วยกันเป็นลักษณะถูกซ้ำเติมให้เกิดเกรงกลัวผู้ชายกันมากขึ้น เมื่อมีกิจกรรมอะไรบางอย่างที่โรงเรียนให้ทำก็เลยมักชอบทำร่วมกับผู้หญิงกันมากกว่า ก็จะมีนิสัยเป็นผู้หญิงมากขึ้น

2.5 การจัดกิจกรรมของโรงเรียน ครูและอาจารย์ บางท่านเห็นเด็กชายหน้าตาดีน่ารัก ก็จัดให้เด็กนั้นแสดงบทผู้หญิงเมื่อมีการจัดแสดงละครหรือการแสดงต่าง ๆ บนเวที หรือเด็กชายซึ่งไม่เคยได้รับความสนใจเมื่อปฏิบัติตัวเป็นผู้ชาย แต่เมื่อปฏิบัติตัวหรือแสดงตัวเป็นผู้หญิงกลับมีคนสนใจชื่นชม ก็อาจเกิดความภาคภูมิใจ รู้สึกตัวเองมีคุณค่า เป็นความรู้สึกเด่น รู้สึกดัง หรือแสดงท่าทางเป็นผู้ชายอีกต่อไป

2.6 การจัดหลักสูตรการเรียนการสอนของโรงเรียน ในโรงเรียนหลายโรงเรียนมีบางหลักสูตรที่บังคับให้เด็กชายเรียนเย็บ ปัก ถัก ร้อย หรือกิจกรรมที่สังคมไทยยังถือว่าเป็นบทบาทของผู้หญิง เมื่อเด็กชายได้มีโอกาสเรียนแล้วเกิดความรู้สึกชอบพอใจเกิดเป็นความถนัดและภาคภูมิใจ ก็อาจทำให้เกิดความสับสนในเอกลักษณ์ของตัวเองมากขึ้น รวมทั้งลักษณะท่าทางของการเล่นกีฬาหรือกิจกรรมต่าง ๆ ของแต่ละเพศพึงกระทำกันอาทิ ทำเล่นวอลเลย์บอลของพวกเขา เป็นต้น

2.7 การอยู่ในกลุ่มที่มีแนวโน้มเป็นรักร่วมเพศด้วยกัน เพราะการที่ไม่สามารถเข้าอยู่ในกลุ่มผู้ชายที่ค่อนข้างเล่นแรง ก้าวร้าวคอยปฏิเสธคอยแต่รังแกเขาได้ ก็เลยต้องไปอยู่กับกลุ่มผู้หญิง ซึ่งส่วนใหญ่มักพูดคุยอย่างสุภาพ อ่อนโยน อ่อนหวานสนุก อารมณ์อยู่แล้ว ก็ไปจับกลุ่มกับคนที่มีความลักษณะนิสัยคล้ายกัน เลยยิ่งทำให้เกิดความรู้สึกไปเป็นเพศที่สามกันได้มากขึ้น เนื่องจากเป็นวัยที่กำลังอยู่ในช่วงพัฒนาการของการคล้อยตามกลุ่มเพื่อนอยู่แล้ว

3. อิทธิพลของสภาพสังคม

3.1 แบบอย่างเพศที่สามมาจากสื่อมวลชน คือ เมื่อคนแสดงเป็นผู้ชายแต่แสดงท่าทางเป็นผู้หญิง โดยเฉพาะการแสดงลักษณะนี้ออกทางโทรทัศน์ ภาพยนตร์ หรือเป็นทางอินเทอร์เน็ตภาพในนิตยสาร หนังสือต่าง ๆ ซึ่งมักต้องการทำให้คนชมรู้สึกชอบออกชอบใจสนุกสนานอยู่ แล้วจึงกลายเป็นการสร้าง ความสนใจความประทับใจให้แก่พวกเขาไปในทางลักษณะเด่นได้โดยไม่ได้ตั้งใจ เด็กชายที่ขาดแบบอย่างผู้ชายจากบิดา จากครูผู้ชาย ก็อาจเลือกแบบนักแสดงชายที่แสดงท่าทางกระตือรือร้นขึ้นมาเป็นแบบอย่างเอาไว้ ซึ่งการเลียนแบบพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศนั้น

จากการศึกษาของมนตรี ต้นประยูร (2531: 19) พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีพฤติกรรมไม่เหมาะสมกับเพศเฉพาะที่มีพฤติกรรมเป็นหญิง ร้อยละ 43.75 เกิดจากการเลียนแบบ

3.2 เกิดจากประสบการณ์รักร่วมเพศกันมาก่อน ส่วนใหญ่แล้วอาจเป็นเพียงแค่เปิดอวัยวะเพศให้ดูกันหรือสำเร็จความใคร่ให้กัน เพราะวุฒิภาวะทางอารมณ์ด้านเพศของเด็กเหล่านี้มักจะเร็วและมีมากกว่าเด็กทั่วไปจึงอยากรู้อยากลองเรื่องเพศตั้งแต่ยังเด็ก ก็เลยอาจเกิดความพึงพอใจติดใจขึ้นมาได้ เมื่อได้ลองกับเพื่อนเพศเดียวกัน

3.3 เกิดจากค่านิยมทางสังคมที่ไม่ถูกต้องทางเพศ ตัวอย่างเช่น ค่านิยมที่สร้างเชื่อว่าความเป็นผู้ชายนั้นต้องเป็นคนแข็งแรง แข็งแรง ต้องชอบเล่นกีฬาแบบรุนแรง พุดจาโผงผาง หยาบคาย ก้าวร้าว เกเร ต้องชกต่อยกัน ต้องสูบบุหรี่ ถ้าเด็กชายที่มีเอกลักษณ์สับสน และไม่สามารถมีพฤติกรรมดังกล่าวได้ จะยิ่งสับสนว่าตนเองคงเป็นผู้หญิงมากกว่า จะยิ่งวางตัวไม่ถูก เกิดความสับสนอยู่ในใจ

3.4 เกิดจากการเปลี่ยนแปลงบทบาทของผู้หญิงในสังคมปัจจุบัน ปัจจุบันผู้หญิงทั่วโลกส่วนใหญ่แล้วมักกล้าแสดงออกกันมากขึ้น ทั้งการพูดจาและการวางตัวโดยเฉพาะเวลาอยู่กับผู้ชาย ซึ่งไม่ใช่เป็นลักษณะที่อาย ซุกตัวอ่อนแอ อ่อนไหว เป็นฝ่ายตามฝ่ายรับกันด้านเดียวเหมือนผู้หญิงสมัยก่อน ผู้ชายที่มีเอกลักษณ์ไม่แน่นอนขาดความเชื่อมั่นในตัวเองอยู่แล้ว ก็ะยิ่งเกิดความไม่เชื่อมั่นในบทบาทความเป็นชายมากขึ้นไปอีก เพราะผู้หญิงยุคใหม่ นัดกันออกนอกบ้าน ออกมาเรียน ออกมาทำงาน ออกมาเที่ยว ออกมาเก่ง ออกมากล้า ผู้ชายที่มีความรู้สึกไม่มั่นใจในบทบาท บทบาทผู้หญิงอยู่แล้วก็เลยยิ่งออกอาการกลัวไม่เกิดอารมณ์ทางเพศกับผู้หญิงไปเลย เมื่อเกิดมีผู้ชายอื่นมากระตุ้นเป็นฝ่ายรุก ตัวเองเป็นฝ่ายรับแล้วรู้สึกสบายใจกว่า การต้องทำตัวเป็นฝ่ายรุกผู้เป็นหญิงก็อาจเกิดเป็นความพอใจที่จะเป็นฝ่ายรองรับต่อไปได้

3.5 เกิดจากระบบสังคมและเศรษฐกิจ สังคมไทยปัจจุบันเป็นลักษณะกึ่งทุนนิยมเสรีนิยม เรื่องรักร่วมเพศก็เลยกลายเป็นธุรกิจการค้าชนิดหนึ่งขึ้นมา จึงมีการผลิตหนังสือทั้งด้านการเขียนและรูปภาพ การแสดงบนเวทีการแสดงทางโทรทัศน์ วีดีโอเทป และทางภาพยนตร์ในด้านรักร่วมเพศกันมากขึ้นตลอดจนสถานที่บันเทิงมากมายที่ต้องการสร้างความเข้าใจการบริการพิเศษให้แก่ผู้ที่มีแนวโน้มจะเป็นรักร่วมเพศ เช่น บาร์เกย์ คอกเทลลานจ์ เคค คลับ สถานที่การแสดงออกของพวกเขา หรือมีสถานที่บริหารกายให้แก่กลุ่มนี้โดยเฉพาะ เป็นต้น

3.6 เกิดจากผลของลัทธิต้องการเป็นคนเด่น ในสังคมปัจจุบันเป็นสังคมอยู่ในโลกของการแข่งขัน ชิงดีชิงเด่น บางคนมุ่งเรียนให้เก่ง บางคนมุ่งไปด้านกีฬาหรือด้านการคบเพื่อน ด้านกิจกรรม ด้านดนตรี พวกที่มีแนวโน้มจะเป็นรักร่วมเพศเมื่อไม่สามารถทำตัวให้เด่นดังด้านอื่น ๆ ได้จึงมุ่งหมายการทำท่าทาง การแสดงตัวกระตือรือร้น การเอาอกเอาใจคนอื่น หรือการทำอะไรแปลก ๆ ใน

ลักษณะเป็นชายจริงก็ไม่ใช่ว่าหญิงแท้ก็ไม่เชิง หรือการกระทำอะไรก็ได้ แล้วสามารถชนะใจคนอื่นกันได้ หรือเป็นที่สนใจจากผู้อื่นจนเป็นคนเด่นได้ในสังคม ก็ยังเกิดความพอใจในบทบาทนี้กันมากขึ้น เช่น การแต่งหน้าแต่งตัว การแสดงละคร การแสดงลิปซิง การแสดงเป็นคนตลกขบขัน การพูดจาเหน็บแนม คนเก่ง หรือการทำตัวเป็นคนน่ารัก หน้าสวย เป็นต้น แสดงตัวบ่อย ๆ เข้า เพราะคนทั่วไปก็ให้ความสนใจโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ถึงผลเสียที่จะตามมา ก็เลยติดเป็นนิสัย ไม่นึกอยากกลับไปเป็นผู้ชายที่ธรรมดา ๆ ใคร ๆ ก็เป็นกันได้อีก ซึ่งก็ไม่มีทั้งความแปลกตื่นเต้น และก็ไม่มีอะไรเด่นดังเป็นพิเศษว่าคนทั่วไป นั่นเอง

สุดใจ ทศพร (2530: 45) กล่าวถึง การเป็นกระเทยของเด็กผู้ชายว่าเด็กผู้ชายเปลี่ยนนิสัยเป็นหญิงทีละน้อยเพราะขาดพ่อ อยู่กับแม่ใกล้ชิดแม่ ศรัทธาแม่เอาแม่เป็นแบบอย่างมาแต่เด็ก โดยทั่วไปเด็กมักใกล้ชิดแม่มากกว่าพ่อ เวลาพ่อ แม่ หย่ากันเด็กมักเลือกอยู่กับแม่ และแม่ก็ตำหนิพ่อให้ลูกฟัง เป็นเหตุให้ลูกไม่อยากเป็นชาย ในสังคมจึงมีติดมากขึ้น

จากการศึกษาถึงสาเหตุที่เกี่ยวข้องกับการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศ พอสรุปได้ว่าสาเหตุที่ทำให้วัยรุ่นชายมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศ ได้ 3 ประการ คือ การอบรมเลี้ยงดูและสัมพันธภาพในครอบครัว การเรียนรู้สภาพแวดล้อมในโรงเรียน และอิทธิพลของสังคม

2.1.5 ข้อเสียของบุคคลที่มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศ

หากจะมองในแง่ดีแล้วเรื่องพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศนั้น ผลดีจะมีน้อยมากเมื่อเทียบกับผลเสีย ผลดี คือ การที่ต้องพยายามข่มขู่ด้วยตัวเองด้วยการมูานะสร้างอะไรที่ดึงดูดหรือแปลกใหม่ขึ้นมา เพื่อเป็นปมเด่นชัดเซ็กซี่ไปจึงมักจะเป็นคนที่มีแรงจูงใจสูง ขยันอดทน รวมทั้งพยายามต้องฝึกนิสัยให้มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี เพื่อที่จะปรับตัวเข้ากับสังคมและเป็นที่ยอมรับในความเป็นคนของตน

คนที่มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศส่วนใหญ่มักจะเอาดีในด้านการแสดงหรือด้านศิลปะแขนงต่าง ๆ ซึ่งมักจะประสบความสำเร็จได้ดี ทั้งนี้เนื่องจากมักเป็นคนที่อารมณ์อ่อนไหวง่าย มีความรู้สึกไวและละเอียดอ่อนต่อความรู้สึกของคนอื่น งานที่สามารถทำได้ดี เช่น นักแสดง ศิลปินวาดภาพ แต่งหน้า ทำผม ภูิก ชอบทำอาหารที่แปลก ๆ ชอบงานดีไซน์หรืออื่น ๆ ที่เกี่ยวกับความสวยงามต่าง ๆ ยกเว้นทอม ซึ่งมักหันมาเอาดีทางด้านกีฬาอยากเป็นผู้นำอยากเป็นนักบริหาร

ส่วนผลเสียของบุคคลที่มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศมีมาก โดยเฉพาะด้านสุขภาพจิตอย่างเดียวยังสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ได้แก่ ความคิดจิตวิทยา แกร่งแย่งหาคู่กัน ความรู้สึกเป็นปมด้อย ปัญหาสับสนทางเพศ บุคลิกภาพหวาดระแวง ไม่ไว้วางใจคนอื่น มีความกดดันทางจิตใจสูงทำให้เกิดอารมณ์รุนแรงแปรปรวนง่าย โดยเดี่ยว ว่าเหว่ และมักจะประสบกับความผิดหวังในชีวิตทั้งด้านส่วนตัว และด้านการงานได้ง่ายกว่าบุคคลธรรมดาทั่วไป ดังมีอาการต่อไปนี้

1. เกิดความรู้สึกมีปมด้อย ถึงแม้ว่าเขาจะสามารถชดเชยปมด้อย การสร้างปมเด่นชดเชยในด้านใด อย่างไรแต่ในส่วนลึกของจิตใจยังมีความรู้สึกผิดปกติไม่มีใครจริงใจด้วย หรือการดำเนินชีวิตอย่างเป็นปกติธรรมดา จึงมีชีวิตรอยู่ด้วยความกดดันสูงมากเมื่อเกิดอุปสรรคอะไรขึ้นมาจึงมักแก้ปัญหาด้วยการใช้อารมณ์มากกว่าเหตุผล เรื่องเล็กน้อยก็มักกลายเป็นเรื่องใหญ่

2. เกิดอารมณ์รุนแรงแปรปรวนได้ง่าย เพราะชีวิตรักร่วมเพศนั้น ต้องใช้ความพยายามและความอดทน เสียสละในการที่จะสามารถชนะใจผู้ชายจริงคนหนึ่งได้ เมื่อต้องทุ่มเททุกอย่างให้แล้วก็มักเกิดความหึงหวง ต้องการความเป็นเจ้าของมากกว่าคนปกติทั่วไป เพราะฉะนั้นถ้าเกิดผิดหวังขึ้นมา ก็อาจจะทำอหังการกรรม หรือทำลายฆ่าคนอื่นได้ด้วยอารมณ์รุนแรงนี้

3. กลายเป็นคนล่าสอนทางเพศ ทั้งนี้เพราะว่ารักร่วมเพศชายมักไม่เคยถูกสังคมตำหนิว่าการมีเพศสัมพันธ์นั้นเป็นสิ่งเสียหายเหมือนผู้หญิงจึงกล้าลองกล้าปฏิบัติทางเพศอย่างไม่ยับยั้งชั่งใจ เพราะร่างกายเป็นชายอยู่แล้ว ขณะเดียวกันพวกรักร่วมเพศก็มักต้องการมีเพศสัมพันธ์กับชายจริง เพราะใจนั้นเป็นผู้หญิงจึงไม่ต้องการมีเพศสัมพันธ์กับพวกรักร่วมเพศด้วยกัน แต่ชายจริงใจกับช่วงวัยตนเอง หรือพวกที่มีอาชีพพิเศษนี้จะไม่รักจริง หรือต้องการอยู่อย่างมั่นคงกับพวกรักร่วมเพศ เมื่อมีโอกาสก็จะไปจึงทำให้พวกเขาต้องไปแสวงหาคนอื่นใหม่กันไม่สิ้นสุดกันเสียที

4. การป่วยเป็นโรคต่าง ๆ การล่าสอนทางเพศนี้ รวมกับปัญหาทางด้านจิตใจของรักร่วมเพศที่ไม่สามารถมีอารมณ์ร่วมอย่างจริงจั่งกับคนอื่นได้อยู่แล้วจึงต้องมุ่งเรื่องการปฏิบัติกิจกรรมทางเพศมากกว่าด้านความรักความอบอุ่น เพื่อต้องการสร้างความพึงพอใจให้อีกฝ่ายหนึ่งซึ่งอาจเพ็งรู้อีกกันจึงต้องหาวิธีการแปลกพิสดารต่าง ๆ ในการร่วมเพศ เช่น ร่วมทางทวาร ร่วมด้วยการใช้ปากและการใช้วัตถุกระตุ้นทางกามารมณ์เพราะฉะนั้นโอกาสที่จะติดเชื้อโรคเป็นโรคต่าง ๆ จึงเป็นไปได้ยากมาก เช่น โรคโกโนเรีย ซิฟิลิส เริมและโรคเอดส์ เป็นต้น

5. เกิดความรู้สึกกระแวงไม่ไว้วางใจคน เพราะชีวิตของคนรักร่วมเพศ มักถูกหลอกจากชายหญิงหรือพวกชายที่มีอาชีพพิเศษเป็นประจำ จึงมักเกิดความหวาดระแวงจนเป็นนิสัยติดตัวขึ้นได้และจะมีผลต่อการงานอาชีพที่ต้องเกี่ยวข้องกับเรื่องที่ต้องรักษาความลับกัน จึงเกิดติดนิสัยที่ทำให้เป็นคนขี้ระแวงคนอื่น

6. พฤติกรรมต่อต้านสังคม เพราะความขัดแย้งที่อยู่ภายในใจ ใจหนึ่งก็อยากเปิดเผยแสดงตัวอย่างอิสระแต่อีกใจหนึ่งก็ตระหนักว่าสังคมยังไม่ยอมรับ โดยเฉพาะด้านแรงงานบางอย่าง จึงทำให้เกิดความรู้สึกนึกคิดต่อต้านสังคม ซึ่งก็มักออกมาในรูปแบบของความก้าวร้าวเงิบ เป็นการแก้แค้นตอบกลับ เพราะถูกปฏิเสธมาตั้งแต่เด็ก คือ จากบ้านที่เป็นสังคมแรกของเด็กโตขึ้นมา อาจมีความรู้สึกต้องการต่อต้านสิ่งที่สังคมยอมรับ หรือสิ่งที่ป็นอนุรักษนิยมต่าง ๆ

7. เกิดความรู้สึกโดดเดี่ยวว่าเหวในวัยที่ยังเด็กหรือวัยรุ่นหรือวัยผู้ใหญ่ตอนต้นอยู่นั้น ชีวิตก็ยังไม่ต้องรับผิดชอบอะไรมาไม่ต้องจริงจังต่อชีวิต ยังหาคุณค่าของตัวเองได้ไม่ยากแต่เมื่อถึงแก่ตัวลง การทำงานไม่คล่องแคล่วเหมือนก่อนการหาคู่ที่จะมารักร่วมเพศยิ่งยากโดยเฉพาะญาติผู้เกี่ยวข้องมักไม่ยอมรับพฤติกรรมนี้อยู่แล้ว จึงต้องดำรงชีวิตอยู่ตามลำพังโดดเดี่ยวจึงมักลงเอยด้วยการฆ่าตัวตายหรือถูกฆ่าตัวตาย เพราะความรู้สึกโดดเดี่ยวนี้และหรือมักจะถูกข่มขู่บังคับจากผู้รู้จุดอ่อนหรือความลับ ชีวิตส่วนตัวของเขาในด้านนี้หากทำงานอยู่ในหน่วยงานสำคัญ ๆ ก็ถือเป็นเรื่องเสี่ยงอันตรายถึงประเทศชาติก็ได้ (เสมอขวัญ ตันติกุล. 2538: 29; อ้างอิงจาก วัลลภ ปิยะมโนธรรม. 2532: 86-89)

สรุปได้ว่า บุคคลที่มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเอง จะมีผลเสียมากกว่าผลดี คือ ทำให้เกิดความรู้สึกมีปมด้อย เกิดอารมณ์รุนแรงแปรปรวน มีพฤติกรรมต่อต้านสังคม กลายเป็นคนล่าสอนทางเพศ ป่วยเป็นโรคต่าง ๆ เช่น โรคเอดส์ โรคกามโรค เกิดความรู้สึกโดดเดี่ยวว่าเหวซึ่งอาจมีแนวโน้มสู่การฆ่าตัวตาย

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศ

2.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

เดอ ซิลวา, แพดมอล และคนอื่นๆ (สุนันท์ ชอมรัมย์. 2541: 43; อ้างอิงจาก De Silva; Padmal; & et al. 1992: CD ROM) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความผิดปกติของความเบี่ยงเบนทางเพศในเพศชายที่มีอายุ 20 ปี ผลการศึกษาพบว่า บุคคลเหล่านี้จะชอบสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง ชอบปิดบังตนเองไม่ชอบเปิดเผยตนในสังคม ดังนั้นคนกลุ่มนี้จึงได้รับความสุขใจจากนักบำบัด และพบว่า การรักษาจะต้องใช้วิธีปรับพฤติกรรม โดยต้องได้รับความยินยอม ความตั้งใจอย่างแน่วแน่จากบุคคลที่มีความผิดปกติของความเบี่ยงเบนทางเพศ ที่จะปรับพฤติกรรมของตนเอง จึงจะได้รับผลสำเร็จ

เมลเลน (วารุณี จันดาวงศ์. 2542: 52; อ้างอิงจาก Mallen. 1984: 216) ได้ศึกษาเปรียบเทียบบุคคลรักร่วมเพศและบุคคลรักต่างเพศในด้านความสัมพันธ์กับบิดามารดา กลุ่มตัวอย่างเป็นชายรักร่วมเพศ 30 คน อายุเฉลี่ย 24.2 ปี และชายรักต่างเพศ 30 คน อายุเฉลี่ย 23.1 ปี ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มรักร่วมเพศยอมรับว่ามีความห่างเหินจากบิดามารดามากกว่า และความห่างเหินบิดานี้เป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดการเป็นรักร่วมเพศมากกว่าสาเหตุอื่น

2.2.2 งานวิจัยในประเทศ

บงกชมาศ เอกเอี่ยม (2532: 1-2) ได้ศึกษาเรื่อง เกย์: กระบวนการพัฒนาและอารมณ์เอกลักษณ์รักร่วมเพศ โดยผลการศึกษาพบว่า กระบวนการพัฒนาและอารมณ์เอกลักษณ์รักเพศเดียวกัน จะมีลักษณะเป็นขั้นตอนอย่างต่อเนื่อง โดยได้ผ่านเงื่อนไขสำคัญของการยอมรับความหมายและประเภททางสังคมแบบรักเพศเดียวกันมาให้กับตนเอง 4 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนแรกบุคคลจะเกิด

ความรู้สึกว่าตนเองแตกต่างจากผู้อื่น ขั้นตอนถัดมาจะเป็นการแยกความรู้สึกและการกระทำของตนเองออกจากเอกลักษณ์ทางเพศ โดยตั้งข้อสงสัยว่าตนเองจะเป็นเกย์ ขั้นตอนที่สามเป็นการเปิดเผยตัวหรือการได้มาซึ่งเอกลักษณ์รักเพศเดียวกัน และขั้นตอนสุดท้ายเป็นการยึดมั่นผูกพันต่อเอกลักษณ์ ซึ่งเป็นการตัดสินใจเลือกเอาวิถีชีวิตเกย์มาเป็นส่วนหนึ่งของแบบแผนในการดำเนินชีวิต

ประภาพรณ วงศาโรจน์ (2532: 1-2) ทำการศึกษาถึงการพัฒนาเอกลักษณ์รักร่วมเพศในหมู่วัยรุ่น พบว่ามีแบบแผนการพัฒนาเอกลักษณ์อย่างต่อเนื่องเป็นกระบวนการ คือ เริ่มต้นจากการมีความชอบในบทบาทข้ามเพศ การกระทำบทบาทข้ามเพศ การมีรูปแบบคล้ายผู้หญิงและมีความพึงพอใจในบุคคลเพศเดียวกันโดยการปฏิเสธสรรคทางสังคม สิ่งเหล่านี้จะทำให้เกิดความรู้สึกว่าตนเองแตกต่างจากผู้ชายทั่วไปนำไปสู่การสงสัยในเอกลักษณ์ของตนเอง และเมื่อเกิดความรู้สึกเกี่ยวกับความเป็นรักเพศเดียวกันในตัวเองก็จะเก็บไว้ เพราะรู้ว่าไม่เป็นที่ยอมรับจากสังคม ทำให้ความเชื่อมั่นในตนเองลดลง ดังนั้นเพื่อเป็นการสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้แก่ตนเองและทำให้เอกลักษณ์รักเพศเดียวกันที่ตนรู้สึกลดความรุนแรงลง จากการถูกประทับตราว่าเป็นผู้เบี่ยงเบนทางเพศ บุคคลจึงหาคำอธิบายที่เป็นที่ยอมรับของสังคมโดยการเรียนรู้วัฒนธรรมย่อยและเมื่อเกิดภาพลักษณ์ที่ดีกับตนเองก็จะก้าวสู่การเปิดเผยตัวต่อไป

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในและต่างประเทศ พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศมีมานานแล้ว ซึ่งสาเหตุที่ทำให้บุคคลมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศนั้น เกิดขึ้นจากความบกพร่องของตนเองและสภาพแวดล้อม ถ้าสามารถรู้ว่าคุณค่าใดมีแนวโน้มการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเอง ก็สามารถที่จะช่วยเหลือและป้องกันได้ เพื่อให้ประพฤติปฏิบัติตามบทบาททางเพศของตนเองได้อย่างเหมาะสม

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

3.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

3.1.1 ความหมายของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

แฮนเซน วอร์เนอร์และสมิธ (Hansen, Warner; & Smith. 1976: 6) การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม คือ กระบวนการที่ผู้ให้คำปรึกษาสร้างสัมพันธภาพกับสมาชิกในกลุ่ม เพื่อให้สมาชิกในกลุ่มได้สำรวจตนเองและสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับตน แล้วพยายามแก้ไขปรับปรุงทัศนคติ และพฤติกรรมของตนเองให้เป็นไปในทางที่ดีขึ้น

โอไฮเซน (Ohlsen. 1970: 31) กล่าวว่า การให้คำปรึกษากลุ่ม หมายถึง การให้ความช่วยเหลือบุคคลที่ปกติให้มีการยอมรับปัญหาต่าง ๆ ของตนเอง และพยายามแก้ไขปัญหานั้นก่อนที่จะกลายเป็นปัญหาที่รุนแรง การให้คำปรึกษากลุ่มยังจะช่วยให้ผู้มีปัญหาสามารถเรียนรู้ที่จะนำความคิดจากกลุ่มมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

วรรณา พรหมบุรณย์ (2533: 25-26) กล่าวถึงการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มว่าเป็นการให้คำปรึกษาที่มีลักษณะสมาชิกทุกคนมีปัญหาคล้ายคลึงกัน ปัญหานั้นมีความหมายต่อตัวสมาชิก เกิดขึ้นจริงกับสมาชิก ผู้ให้คำปรึกษาทำหน้าที่เป็นผู้นำกลุ่มและเป็นสมาชิกคนหนึ่งในกลุ่ม บางครั้งจะต้องเป็นผู้ให้รายละเอียด กระตุ้นให้เกิดการพูด ทำให้กลุ่มตื่นตัวและพร้อมที่จะแทรกเข้าไปตอนใดตอนหนึ่ง เพื่อให้กลุ่มดำเนินไปได้โดยบรรยากาศที่อบอุ่น และปลอดภัยทำให้สมาชิกได้แสดงความคิดเห็นอย่างจริงใจ และสมาชิกทุกคนคือผู้ให้คำปรึกษาแบบกลุ่มนั่นเอง

อาภา จันทรสกุล (2535: 247-248) กล่าวถึง การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม คือ การให้คำปรึกษาแก่บุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไปในเวลาเดียวกันซึ่งในกลุ่มจะมีสมาชิกประมาณ 6-12 คน ผู้รับคำปรึกษา นอกจากจะมีปฏิสัมพันธ์เชิงจิตวิทยากับผู้ให้คำปรึกษาแล้ว จะต้องมีการปฏิสัมพันธ์กับสมาชิกในกลุ่มด้วย ฉะนั้นสมาชิกในกลุ่มแต่ละคนจึงเป็นทั้งผู้รับความช่วยเหลือ และเป็นผู้ให้ความช่วยเหลือในแง่ต่าง ๆ กันไป โดยเน้นให้สมาชิกได้แลกเปลี่ยน เปิดเผยถึงความรู้สึกต่อประสบการณ์ซึ่งกันและกัน และให้สมาชิกได้พัฒนาตนเองเต็มขีดความสามารถ

จิราภรณ์ อารยะรังษฤษฎ์ (2539: 8) ได้กล่าวถึง การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มโดยสรุปว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเป็นกระบวนการที่ผู้ให้คำปรึกษาจัดขึ้น เพื่อเป็นการช่วยเหลือผู้มารับบริการขอคำปรึกษาซึ่งมีจำนวนตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป มาเข้าร่วมกลุ่มกันโดยมีผู้ให้คำปรึกษา ซึ่งเป็นผู้ที่มีคุณลักษณะและบุคลิกภาพที่เหมาะสมในการเป็นผู้นำกลุ่มทำหน้าที่เอื้ออำนวยให้บรรยากาศในกลุ่มมีความอบอุ่นเป็นกันเอง รู้สึกปลอดภัย จนทำให้สมาชิกเกิดความรู้สึกไว้วางใจซึ่งกันและกัน และนำไปสู่การเปิดเผยตนเอง เพื่อช่วยให้สมาชิกได้สำรวจ และเผชิญหน้ากับปัญหาหรือสิ่งที่ทำให้เกิดความวิตกกังวล ด้วยการทำความเข้าใจและค้นหาวិถีทางในการแก้ไขปัญหานั้น นอกจากนี้กลุ่มยังช่วยเสริมสร้างให้สมาชิกมีการพัฒนาความสามารถของตนเอง มีแนวทางการปฏิบัติเป็นที่ยอมรับของสังคม และรู้จักปรับตัวเพื่อการดำเนินชีวิตที่มีคุณค่าของตนเอง

จากความหมายของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มดังที่ได้กล่าวมาแล้ว สรุปได้ว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มหมายถึง กระบวนการช่วยเหลือบุคคลซึ่งมีสมาชิกประมาณ 6-12 คน ที่มีปัญหาและความต้องการที่คล้ายคลึงกัน มารวมกลุ่มกันเพื่อต้องการแก้ไขปัญหาร่วมกัน โดยมีผู้ให้คำปรึกษาคอยเอื้ออำนวยให้ผู้รับคำปรึกษาได้สำรวจตนเอง แสดงความคิด ความรู้สึก ตลอดจนทั้งรับฟังความ

คิดเห็นและความรู้สึกของบุคคลอื่นภายใต้บรรยากาศแห่งการยอมรับไว้วางใจซึ่งกันและกัน ความรู้สึกอบอุ่น ซึ่งจะเป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขและปรับตัวหรือพัฒนาตนเองต่อไป

3.1.2 ปรัชญาการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มมีปรัชญาในการให้ความช่วยเหลือบุคคล วราภรณ์ ลัมสุวัฒน์ (สันทนา วิจิตรนาวรัตน์. 2539: 14; อ้างอิงจาก วราภรณ์ ลัมสุวัฒน์. 2522)

1. การเปิดเผยตนเอง (Self Disclosure) จุดประสงค์ที่สำคัญ คือ เพื่อสร้างสายใยแห่งความเชื่อมโยงระหว่างสมาชิกในกลุ่ม การเปิดเผยตนเองควรจะได้รับการพัฒนาให้ถึงจุดที่สมาชิกสามารถแบ่งปันถึงสภาพอารมณ์และความคิดที่เกิดขึ้นขณะนั้นได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในขณะที่ยังเหลือใจที่ต้องไปเชื่อมโยงกับสมาชิกคนอื่น ๆ ในกลุ่ม จุดรวมที่สำคัญที่สุดคือ ที่นี้ และเดี๋ยวนี้ อดีตจะมากเกี่ยวข้องก็เพียงแต่ในโอกาสที่มาสัมพันธ์กับพฤติกรรม ความรู้สึก ความคิดในปัจจุบันเท่านั้น

2. ความซื่อสัตย์ (Honesty) สมาชิกแต่ละคนจะต้องมีความซื่อสัตย์ต่อการกระทำของเขา ความคิด ความรู้สึก และการกระทำมีผลต่อพฤติกรรมของเขา เขาจะพิจารณาถึงสิ่งที่เหมาะสมในชีวิตและวิถีชีวิตที่พึงประสงค์ ผู้ให้คำปรึกษาควรให้โอกาสแก่สมาชิกทุกคนในกลุ่มได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับวิถีชีวิตของเขา

3. ความรับผิดชอบ (Responsibility) สมาชิกทุกคนจะต้องมีความรับผิดชอบต่อพฤติกรรมของตนเองต่อกลุ่ม

4. การเลือก (Choice) สมาชิกควรจะมีสิทธิในการเลือกวิธีการแก้ไขปัญหาได้ด้วยตนเองและพัฒนาขึ้นเรื่อย ๆ

5. การให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) การให้ข้อมูลย้อนกลับของสมาชิกและการประเมินพฤติกรรมของตนเอง จะช่วยให้เกิดความเข้าใจพฤติกรรมของตนเองและผู้อื่น

6. การตัดสินใจ (Decision) การตัดสินใจส่วนตัวก่อให้เกิดสู่ทางในการตัดสินใจของกลุ่ม ต้องอาศัยความร่วมมือของสมาชิกทุกคน

สรุปได้ว่า การให้คำปรึกษากลุ่มมีปรัชญาในการช่วยเหลือบุคคลให้รู้จักการเปิดเผยตนเองต่อกลุ่ม สมาชิกในกลุ่มต้องมีความซื่อสัตย์ มีความรับผิดชอบ และมีวิธีการในการเลือกแนวทางการแก้ปัญหา ตัดสินใจแก้ปัญหาได้ด้วยตนเอง

3.1.3 จุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

โฮลเซน (จันทรเพ็ญ วงศ์ศิริรักษ์. 2544: 11; อ้างอิงจาก Ohlsen. 1970: 31) กล่าวถึง การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มมีจุดมุ่งหมายให้บุคคลรู้จักแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นเป็นการป้องกันไม่ให้เกิดเหตุการณ์ที่ร้ายแรงขึ้น ประสพการณ์ที่ได้จากกลุ่มจะทำให้เกิดความรู้และช่วยให้เกิดการพัฒนาตนเองไปในด้านต่าง ๆ คือ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา

คอเรีย (Corey. 1981: 8) กล่าวถึง จุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษากลุ่ม ดังนี้

1. เพื่อเรียนรู้การไว้วางใจตนเองและผู้อื่น
2. เพื่อรู้จักตนเองและค้นหาเอกลักษณ์แห่งตน
3. เพื่อรับรู้ว่าคนอื่นก็มีความต้องการและมีปัญหาล้ายคลึงกันกับตน
4. เพื่อรู้จักตนเอง ยอมรับและมั่นใจในตนเอง อันจะนำไปสู่การมี

ทรงคนะใหม่ของตนเอง

หาวิธีลดความขัดแย้งในตนเอง

6. เพื่อเพิ่มความสามารถในการนำตนเอง การพึ่งตนเอง และความ
รับผิดชอบต่อตนเองและสังคมที่อยู่

7. เพื่อกำหนดแผนสำหรับการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ต้องการและ
รับผิดชอบที่จะปฏิบัติตามแผนที่วางไว้

8. เพื่อเพิ่มความไวในการรับรู้ความรู้สึกและความต้องการของผู้อื่น

9. เพื่อเรียนรู้วิธีการโต้แย้ง หรือเผชิญหน้ากับผู้อื่นอย่างตรงไปตรงมา
ด้วยท่าทีที่เอื้ออาทรห่วงใยและจริงใจ

10. เพื่อรับรู้การตัดสินใจเลือกของตนเองและการรู้จักเลือกอย่างฉลาด

11. เพื่อเรียนรู้การดำเนินชีวิตที่เป็นไปตามความมุ่งหวังของตนเอง
ไม่ขึ้นอยู่กับความคาดหวังของผู้อื่น

12. เพื่อช่วยให้ค่านิยมที่ตนเองมีอยู่ชัดเจนขึ้น เรียนรู้ที่จะปรับพฤติกรรม
ของตนเองไปตามครรลองของค่านิยมนั้น

วัชร ฐะคำ (2533: 52) กล่าวถึง การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มมีจุดมุ่งหมาย
เช่นเดียวกับการให้คำปรึกษารายบุคคล คือ เพื่อสำรวจและประเมินตนเอง ได้เรียนรู้เกี่ยวกับตนเอง
และสังคม และสามารถนำสิ่งที่ได้จากการเรียนรู้ไปสู่การปฏิบัติให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม

จากจุดมุ่งหมายดังกล่าวสรุปได้ว่า เป็นการช่วยเหลือให้บุคคลได้รู้จักตนเอง เข้าใจ
ตนเองเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ เกี่ยวกับตนเอง มีสัมพันธภาพที่ดีต่อผู้อื่น ในบรรยากาศที่อบอุ่นและเป็นกันเอง
โดยใช้ประสบการณ์ที่ได้รับจากกลุ่ม นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงทัศนคติและพฤติกรรมให้ดีขึ้น และช่วยให้
พัฒนาตนเองในด้านต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3.1.4 ประโยชน์และคุณค่าของการให้คำปรึกษากลุ่ม

แกซดา (พิไลลักษณ์ อ่อนละมูล: 2546: 11-12 ; อ้างอิงจาก Gazda. 1967: 306-307) ได้กล่าวถึงประโยชน์และคุณค่าของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ดังนี้

1. สมาชิกในกลุ่มได้พบว่าคนอื่น ๆ ก็มีปัญหาเช่นเดียวกับเขา
2. การยอมรับ การสนับสนุนจากสมาชิกภายในกลุ่มจะกระตุ้นให้สมาชิกในกลุ่มยอมรับที่จะเผชิญกับปัญหาของเขา
3. กลุ่มเป็นตัวแทนของสังคม เป็นที่ซึ่งสมาชิกทุกคนมีโอกาที่จะแสดงและทดลองพฤติกรรมบางอย่าง เช่น การสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล
4. สมาชิกแสดงพฤติกรรมและความรู้สึกของตน ตลอดจนเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนได้จากการที่ตระหนักถึงความปลอดภัย ความไว้วางใจสมาชิกอื่นภายในกลุ่ม
5. สมาชิกเรียนรู้ที่จะมีการให้และรับความช่วยเหลือ ตามบทบาทของตนภายในกลุ่ม
6. สมาชิกมีโอกาสที่จะเรียนรู้วิธีการแก้ปัญหาของสมาชิกคนอื่นด้วยการสังเกต
7. การให้คำปรึกษากลุ่ม มักจะทำให้สมาชิกในกลุ่มต้องการที่จะได้รับการช่วยเหลือเป็นรายบุคคล
8. บรรยากาศแห่งความเป็นกันเองของกลุ่ม ทำให้สมาชิกเป็นครอบครัวเดียวกันทำให้นำไปสู่การเปิดเผยปัญหาทางครอบครัว
9. การให้คำปรึกษากลุ่มได้ผลมากสำหรับวัยรุ่นซึ่งเป็นวัยที่แสวงหาเอกลักษณ์ของตนและต้องการการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน
10. การที่ผู้ให้คำปรึกษาได้พบปะกับสมาชิกหลายคนในเวลาเดียวกัน ช่วยประหยัดเวลา และเปิดโอกาสแก่ผู้ให้คำปรึกษาได้ใช้เวลาสำหรับบุคคลอื่น ๆ ได้ทั่วถึงยิ่งขึ้น

บุหงา วชิระศักดิ์มงคล (2530: 51) มีความเห็นว่าการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มทำให้ผู้มีปัญหาอบอวนที่จะได้พบปะกับคนที่มีความคล้ายคลึงกับตนได้มีโอกาสรับรู้และให้ความเห็นอกเห็นใจแก่กันและกัน และได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็น และประสบการณ์เกี่ยวกับปัญหาที่ตนกำลังเผชิญอยู่ ทำให้เกิดการเรียนรู้จากเอนร่วมกลุ่ม โดยไม่ต้องใช้วิธีการแก้ปัญหาแบบลองผิดลองถูกต่อไป รวมทั้งมีความเชื่อมั่นและมั่นใจที่จะกลับไปเผชิญกับปัญหาต่อไป

จากประโยชน์และคุณค่าของการให้คำปรึกษากลุ่มดังกล่าว สรุปได้ว่า การให้คำปรึกษากลุ่มใช้ได้ผลมากสำหรับวัยรุ่น ซึ่งเป็นวัยที่แสวงหาเอกลักษณ์ของตน ต้องการการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน ผู้ให้คำปรึกษาได้พบกับสมาชิกหลายคนในเวลาเดียวกัน ทำให้ช่วยประหยัดเวลา บรรยากาศของกลุ่มทำให้สมาชิกกลุ่มเกิดความรู้สึกเป็นกันเอง ปลอดภัย ไว้วางใจสมาชิกคนอื่นภายในกลุ่ม สมาชิกมีโอกาสได้แสดงความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรม และทดลองแสดงพฤติกรรมบางอย่างตลอดจนสามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของเขาให้เหมาะสมได้

3.1.5 หลักการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

3.1.5.1 การเลือกสมาชิก

คมเพชร ฉัตรสุภากุล (2543: 98-99) ได้เสนอแนวทางในการเลือกสมาชิกเข้ากลุ่มไว้ 4 ประการคือ

1. สมาชิกที่จะมารับคำปรึกษา ควรจะเป็นผู้ที่มีปัญหาล้ายคลึงกัน เพื่อจะได้อภิปรายในประเด็นเดียวกัน และมีความเข้าใจซึ่งกันและกันดีขึ้น
2. สมาชิกที่จะมารับคำปรึกษาแบบกลุ่ม ควรเป็นผู้ที่เต็มใจที่จะแก้ไขปัญหา
3. การจัดกลุ่มควรให้สมาชิกมีลักษณะแตกต่างกันบ้าง ซึ่งก็เป็นไปตามธรรมชาติของกลุ่ม เช่น มีทั้งเพศชาย เพศหญิง แต่อย่างไรก็ตามไม่ควรให้สมาชิกมีความแตกต่างกันมากเกินไปจะทำให้เกิดปัญหาได้ เช่น จัดให้คนที่ไม่ค่อยพูด อยู่กับคนที่พูดเก่ง เป็นต้น
4. การเลือกสมาชิกเข้ากลุ่ม ต้องพิจารณาว่าแต่ละบุคคลจะได้รับประโยชน์จากกลุ่มและสามารถให้ความช่วยเหลือผู้อื่นในกลุ่มได้ด้วย

สรุปได้ว่า หลักการเลือกสมาชิกเข้ากลุ่ม คือ ต้องเข้ากลุ่มด้วยความสมัครใจ เต็มใจ มีปัญหาล้ายคลึงกัน ควรให้สมาชิกมีความแตกต่างกันบ้าง เช่น มีทั้งเพศหญิงและเพศชายในกลุ่มเดียวกัน ไม่ควรให้คนที่เปิ่นญาติและเพื่อนสนิทอยู่ในกลุ่มเดียวกันเพราะว่าต่างคนต่างรู้ปัญหาของอีกฝ่ายหนึ่งอยู่แล้ว อาจทำให้ไม่สามารถเปิดเผยความรู้สึกที่แท้จริงออกมาได้และไม่ควรให้ผู้ก้าวร้าว เหนียวอายมากไป และปรับตัวยากเข้ากลุ่ม เพราะอาจทำให้กลุ่มไม่ประสบความสำเร็จได้

3.1.5.2 ขนาดของกลุ่ม

มาฮ์เลอร์ (Mahler. 1964: 54) ได้กล่าวว่า จำนวนสมาชิกในกลุ่ม ไม่ควรมากกว่า 7 คน และไม่ควรมีน้อยกว่า 10 คน

ทิพย์วรรณ กิตติพร (2535: 195) ขนาดของกลุ่มอยู่ประมาณ 10-12 คน และไม่เกิน 15 คน ควรยืดหยุ่นตามความเหมาะสมโดยพิจารณาจากอายุของสมาชิก ชนิดของกลุ่ม สภาพของปัญหา

คมเพชร ฉัตรศุภกุล (2543: 99-100) กล่าวว่า จำนวนสมาชิกควรอยู่ระหว่าง 6-15 คน ไม่ควรเกิน 15 คน แต่ถ้าจำนวนสมาชิกน้อยกว่า 6 คน ทำให้ความคิดจากกลุ่มสมาชิกน้อยไป

จากเอกสารดังกล่าว สรุปได้ว่า ขนาดของกลุ่มควรมีจำนวนสมาชิกได้อย่างน้อย 4 คน และไม่ควรมากกว่า 12 คน

3.1.5.3 ระยะเวลาและจำนวนครั้งในการให้คำปรึกษา

แพทเทอร์สัน (Patterson. 1973: 182) เสนอแนะว่าถ้าสมาชิกในกลุ่มเป็นวัยรุ่น หรือผู้ใหญ่ ควรใช้ช่วงระยะเวลา 1-1.30 ชั่วโมง

วัชรีย์ ทรัพย์มี (2533: 274) ให้ความเห็นว่าช่วงเวลาของการให้คำปรึกษากลุ่มขึ้นอยู่กับอายุของผู้ที่มาขอรับคำปรึกษา และความจำกัดของสถานที่ เด็กเล็กมีช่วงเวลาแห่งความสนใจสั้น จึงควรใช้เวลาไม่เกิน 30 นาที ในการให้คำปรึกษาแต่ละครั้ง แต่ถ้าเป็นวัยรุ่น อาจใช้เวลา 1 ชั่วโมง กลุ่มสำหรับผู้ใหญ่ อาจใช้เวลามากกว่านั้น ก็ได้ เวลาจัดกลุ่มสำหรับเด็กควรสั้น แต่ควรจัดให้ถี่ขึ้น เช่น สัปดาห์ละ 2 ครั้ง

จากเอกสารดังกล่าว สรุปได้ว่า ระยะเวลาและจำนวนครั้งในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ระยะเวลาควรอยู่ระหว่าง 30 นาที น้อยที่สุดซึ่งเหมาะสำหรับเด็ก เพราะถ้านานอาจเบื่อได้ จนถึง 1 ชั่วโมง 30 นาที เป็นส่วนใหญ่ อาจมีบ้างที่นานถึง 2 ชั่วโมง โดยไม่ได้พบติดต่อกันได้แก่ พบกันสัปดาห์ละ 1-2 ครั้ง ทุกสัปดาห์ เป็นเวลา 6-7 ครั้ง หรือ 8-10 ครั้ง

3.1.5.4 การจัดสถานที่

ทิพย์วรรณ กิตติพร (2535: 200) กล่าวว่า สิ่งที่สำคัญคือความเป็นส่วนตัว ปราศจากการรบกวนของผู้อื่น ควรเป็นสถานที่ที่สามารถดึงดูดให้สมาชิก รู้สึกเป็นอิสระ และมีบรรยากาศที่ดีที่จะส่งเสริมการมีปฏิสัมพันธ์ของสมาชิก ตลอดจนเป็นสถานที่ที่ปลอดภัย ควรเป็นห้องที่มีลักษณะและขนาดที่เหมาะสมกับจำนวนสมาชิก เพื่อให้สมาชิกได้ยินอย่างทั่วถึง ควรจัดที่นั่งเป็นรูปวงกลม เพื่อให้สมาชิกได้มองเห็นกันอย่างทั่วถึง

3.1.6 พลังในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

ผู้ให้คำปรึกษาต้องรู้และเข้าใจในการนำพลังต่าง ๆ มาใช้ในการดำเนินการให้คำปรึกษาให้สมบูรณ์ ซึ่งคมเพชร ฉัตรศุภกุล (2521: 97) กล่าวถึงพลังในการให้คำปรึกษากลุ่มดังนี้

1. ข้อผูกพัน (Commitment) บุคคลจะได้รับประโยชน์จากการให้คำปรึกษากลุ่มจะต้องรับรู้และยอมรับว่า มีความต้องการที่จะรับคำปรึกษาจะต้องพูดถึงปัญหาทั้งหลายของตน จะแก้ไขและเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ได้รับคำปรึกษาจากกลุ่ม

2. ความรับผิดชอบ (Responsibility) สมาชิกให้การยอมรับตัวเองจะเป็นผลให้บุคคลเกิดความเคารพนับถือตนเอง และมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของเขาด้วย

3. การยอมรับ (Acceptance) เมื่อสมาชิกให้การยอมรับตัวเอง จะเป็นผลให้บุคคลเกิดความเคารพนับถือตนเอง และมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของเขาด้วย

4. ความดึงดูดใจ (Attractiveness) จะทำให้คำปรึกษากลุ่มมีอิทธิพลต่อสมาชิกในกลุ่มเพิ่มขึ้น

5. ความปลอดภัย (Security) เมื่อสมาชิกมีความรู้สึกปลอดภัยในขณะที่อยู่ในกลุ่มเขาจะมีความเป็นตัวของตัวเอง มีการอภิปรายปัญหาที่เกิดขึ้นกับตัวเขา มีการยอมรับความคิดของบุคคลที่แสดงต่อเขาและสามารถแสดงความรู้สึกของตนต่อบุคคลอื่น

6. ความรู้สึกเป็นเจ้าของ (Belonging) สมาชิกทุกคนจะต้องมีความรู้สึกอย่างรุนแรงต่อความรู้สึกเป็นเจ้าของกลุ่มซึ่งเป็นผลดีต่อการช่วยกลุ่ม

7. ความเครียด (Tension) การมีความเครียดและไม่พึงพอใจอยู่ในระดับพอเหมาะจะเป็นแรงจูงใจที่จะเปลี่ยนพฤติกรรม แต่ถ้าความเครียดมากเกินไปจะทำให้บุคคลไม่ได้ใช้ความสามารถที่จะเปลี่ยนสิ่งต่าง ๆ ได้สำเร็จ

8. ปทัสถานของกลุ่ม (Group Norms) สมาชิกย่อมต้องการได้รับความช่วยเหลือและไม่ต้องการจะให้คนอื่นมองข้ามในแง่มุมมองของบุคคลที่แตกต่างไปจากสมาชิกอื่น ๆ ในกลุ่มรับคำปรึกษาร่วมกัน

จากข้อมูลดังกล่าวสรุปได้ว่า ในการให้คำปรึกษากลุ่ม ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องมีความสามารถในการนำเอาพลังต่าง ๆ ออกมาใช้ในการดำเนินการให้คำปรึกษา และจะต้องกระตุ้นให้สมาชิกทุกคนในกลุ่มนำเอาพลังต่าง ๆ เหล่านั้น ออกมาใช้ด้วย

3.1.7 บทบาทของผู้นำกลุ่ม

อาภรณ์ มหาคำ (2525: 28-35) ได้สรุปจากความคิดของนักจิตวิทยาหลายคนไว้ ดังนี้

1. การเริ่มต้น ผู้นำจะต้องเตรียมวิธีการต่าง ๆ สำหรับกลุ่มเพื่อให้กลุ่มมีปฏิสัมพันธ์กัน เช่น ผู้นำอาจนำด้วยคำถามปลายเปิด สำหรับผู้มีประสบการณ์น้อยอาจเริ่มต้นในการให้คำปรึกษาครั้งแรกด้วยการแนะนำตัวซึ่งกันและกันและถามกลุ่ม ให้กลุ่มพิจารณาข้อมูลที่สมาชิกแต่ละคนเสนอ เพื่อฝึกให้สมาชิกได้พัฒนาความรู้สึกรับผิดชอบต่อกัน

2. การกำหนดกฎเกณฑ์ ระเบียบทั่วไปเกี่ยวกับพฤติกรรมและบทบาทหน้าที่ ซึ่งเป็นบทบาทหน้าที่ของแต่ละคนของผู้นำด้วย

3. มีความสามารถและทักษะ เข้าใจในสิ่งที่สมาชิกต้องการและเข้าใจความรู้สึกของสมาชิก ให้การยอมรับและให้กำลังใจ ซึ่งเป็นพื้นฐานของการสร้างสัมพันธภาพ

4. สร้างบรรยากาศภายในกลุ่มให้สมาชิกรู้สึกปลอดภัยมีความไว้วางใจให้ความเคารพความคิดเห็นของกันและกัน อดทนต่อความแตกต่างระหว่างกลุ่ม ให้สมาชิกรู้สึกว่าตนมีความสำคัญและเป็นเจ้าของกลุ่ม

5. ช่วยตั้งเป้าหมายให้สมาชิก สมาชิกจะตั้งเป้าหมายของตนเองเมื่อเขาเห็นประโยชน์ จุดมุ่งหมายของกลุ่ม คือ ช่วยให้สมาชิกเข้าใจตนเองและเข้าใจผู้อื่นให้เขาเปลี่ยนแปลงความรู้สึก ทศคติต่าง ๆ และพฤติกรรมที่จำเป็น

6. ย้ำถึงความคิดต่อเนื่อง และสรุปบทบาทเหตุการณ์สำคัญในการให้คำปรึกษาที่ผ่านมาก่อนที่จะทำครั้งใหม่ เพื่อทำให้เกิดประสบการณ์ครั้งเดียวกัน

7. ให้ข้อมูลย้อนกลับ การสะท้อนความรู้สึก ทั้งคำพูดและการแสดงออก รวมทั้งการแปลความหมายและการทำความเข้าใจ ซึ่งผู้นำต้องกระตุ้นสมาชิกคนอื่น ๆ ให้กระทำด้วย เพื่อให้สมาชิกได้ตรวจสอบพิจารณาสิ่งที่เขาพูด ชี้ให้เห็นว่ามีความขัดแย้งหรือสอดคล้องกันอย่างไร ซึ่งช่วยให้สมาชิกรู้จักตนเองดีขึ้น

8. การลดความตึงเครียดผ่อนคลายความขัดแย้ง ความกลัวความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นภายในกลุ่ม และรับผิดชอบในการกำจัดพฤติกรรมบางอย่างที่จะเป็นอันตรายกับสมาชิก ผู้นำจะต้องเข้าไปสอดแทรกขัดขวางในบางกรณี เช่น สมาชิกพูดแทนกัน ขัดแย้งไม่ลงรอยกัน พูดวกวนสับสน หรือกล่าวโทษคนอื่น หรือสถานการณ์อื่นที่ไม่เกี่ยวข้อง หรือแยกกลุ่มกันโดยไม่สนใจกลุ่ม

9. ให้ข้อมูลเพิ่มเติมตามที่เห็นสมควรผู้นำกลุ่มควรแสดงความรู้สึกส่วนตัว ค่านิยม ประสบการณ์ของตนเองเมื่อเห็นว่าจะเป็นประโยชน์ต่อสมาชิก นอกจากนี้ผู้นำควรเป็นแบบอย่างสาธิตให้สมาชิกดูเกี่ยวกับพฤติกรรมที่เหมาะสม หรือวิธีการต่าง ๆ ที่ใช้แก้ปัญหาของสมาชิกกลุ่มได้

10. ผู้นำต้องคอยสังเกตและประเมินพฤติกรรมของสมาชิกแต่ละคน รวมทั้งการมีปฏิสัมพันธ์ภายในกลุ่มว่า จะเกิดอะไรขึ้นบ้างในกลุ่มอาจทำได้โดยการถาม เช่น มีอะไรเกิดขึ้นขณะนี้

จากข้อความที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า ผู้นำกลุ่มจะต้องมีบทบาทเป็นผู้เริ่มต้น การกำหนดกฎเกณฑ์ข้อตกลงต่าง ๆ ภายในกลุ่ม รวมถึงการสร้างความสัมพันธ์ สร้างบรรยากาศที่ดีต่อกันภายในกลุ่ม ช่วยตั้งเป้าหมายให้สมาชิก มีการสรุปบทวนเหตุการณ์สำคัญเป็นระยะ แล้วสะท้อนความรู้สึกกลับไปหาสมาชิก เพื่อช่วยลดความตึงเครียด ความกลัวทำให้ผ่อนคลาย และคอยให้ข้อมูลเพิ่มเติมจากสมาชิกตามควร อีกทั้งผู้นำกลุ่มจะต้องคอยสังเกตและประเมินพฤติกรรมของสมาชิกแต่ละคนให้ทั่วถึง

3.1.8 บทบาทของสมาชิกกลุ่ม

จิรวดี จุลสำรวล (2540: 44) กล่าวถึง บทบาทของสมาชิกกลุ่มที่จะทำให้การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มมีประสิทธิภาพ ดังนี้

1. การไม่พูดเรื่องนอกกลุ่ม สมาชิกควรพูดถึงเฉพาะบุคคลที่อยู่ในกลุ่มสิ่งที่พูดในกลุ่มจะเก็บไว้เป็นความลับไม่นำไปพูดนอกกลุ่ม
2. การฟัง สมาชิกจะได้รับการกระตุ้นให้สนใจฟังสมาชิกคนอื่นพูดรวมทั้งเนื้อหาและความรู้สึก ถ้ามีความยากลำบากในการฟัง ควรจะรีบบอกผู้พูดไม่ควรปล่อยผ่านไป
3. การวิพากษ์วิจารณ์ สมาชิกควรพูดถึงสิ่งที่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ทีนี้ เท่านั้น ใดๆ และจะเปลี่ยนแปลงอย่างไร
4. การใช้สติปัญญาด้วยเหตุผล สมาชิกย่อมได้รับการกระตุ้นให้แสดงการร่วมความคิด และความรู้สึกที่เป็นส่วนตัว เรื่องราวต่าง ๆ ของสังคม และสนใจเรื่องราวเป็นรายบุคคล
5. การตั้งคำถาม การถามควรทำในลักษณะของคำอธิบายเพิ่มเติม หรือขอความคิดเห็น หรือเสนอแนะ
6. การเจาะระดับความรู้สึก จะมีประโยชน์ต่อสมาชิกผู้ซึ่งรู้ว่าเขาคือใครและรู้สึกอย่างไร
7. ความรู้สึกและความคิดเห็น สมาชิกจะได้รับการกระตุ้นให้เข้าใจว่าสิ่งที่เขาคิดและความรู้สึกเป็นสิ่งที่แยกออกจากกันได้

จากข้อความที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า สมาชิกที่เข้าร่วมกลุ่มจะต้องมีบทบาทเป็นทั้งผู้ฟังและผู้พูด ในการพูดต้องไม่พูดนอกประเด็น ต้องพูดเรื่องในกลุ่มและไม่นำออกไปพูดข้างนอก ต้องเก็บเป็นความลับ และต้องร่วมแสดงความคิดเห็นด้วยสติปัญญาที่มีอยู่ รวมถึงการร่วมเสนอแนะแนวทางร่วมกันกับสมาชิกภายในกลุ่มด้วยความจริงใจ

จากเอกสารดังกล่าว สรุปได้ว่า การให้คำปรึกษากลุ่มเป็นวิธีการหนึ่งที่เน้นความสัมพันธ์ของสมาชิกที่มีต่อกันในกลุ่ม โดยจะร่วมกันสำรวจปัญหา และความรู้สึกของกันและกัน แล้วนำมาหาวิธีการหรือแนวทางแก้ไขปรับปรุงเพื่อพัฒนาตนเอง ผู้วิจัยจึงได้นำมาใช้เป็นเครื่องมือใน

การพัฒนาพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของนักเรียนชาย เพื่อให้นักเรียนชายได้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมให้เหมาะสมกับเพศของตนเอง

3.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

3.2.1 ภูมิหลังของทฤษฎีการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

ครัมโบลท์ (Kruboltz) และทอเรนเซน(Thoresen) เป็นบุคคลสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม (Behavior Counseling) ซึ่งการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมนี้มีพื้นฐานมาจากแนวความคิดของทฤษฎีการเรียนรู้ของจิตวิทยากลุ่มพฤติกรรมนิยม (Behaviorism) ที่สำคัญ 3 ทฤษฎี ได้แก่ ทฤษฎีการเรียนรู้เงื่อนไขแบบคลาสสิก (Classical Conditioning) ทฤษฎีการเรียนรู้เงื่อนไขการกระทำ (Operent Conditioning) และทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning) การให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมยึดหลักว่าพฤติกรรมมนุษย์เป็นสิ่งที่เรียนรู้และเปลี่ยนแปลงได้ ส่วนกระบวนการให้คำปรึกษานั้นพยายามให้ผู้รับคำปรึกษาเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเพื่อเป็นการแก้ไขปัญหาของตนเองได้นั้นไม่ใช่เพียงแต่ให้ความอบอุ่น ยอมรับ และเข้าใจผู้รับคำปรึกษาเท่านั้น ผู้ให้คำปรึกษาต้องเน้นการสร้างประสบการณ์ให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดการเรียนรู้ หรือการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในแนวทางที่ต้องการซึ่งจะใช้หลักการเรียนรู้เป็นวิธีการช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเปลี่ยนพฤติกรรม (วัชร ทรัพย์มี. 2533: 155)

วิญญู พูลศรี (2531: 321) ได้กล่าวถึง ความเป็นมาของการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมว่า เป็นการให้คำปรึกษาที่ใช้พื้นฐานของทฤษฎีการเรียนรู้ ซึ่งหมายถึง ลักษณะของการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมต่าง ๆ อันเนื่องมาจากการได้รับการฝึกหัด ผู้ให้คำปรึกษาตามทฤษฎีนี้จะเน้นวิธีการที่มีระบบทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้รับคำปรึกษา การให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมนี้ยึดหลักว่าพฤติกรรมของมนุษย์เป็นสิ่งที่เรียนรู้และเปลี่ยนแปลงได้ ผู้ให้คำปรึกษาจะใช้หลักการเรียนรู้เป็นวิธีการ ช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม โดยจะเลือกใช้กลวิธีให้เหมาะสมกับผู้รับคำปรึกษาแต่ละคน

3.2.2 ความเชื่อเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์

ทอเรนเซน (วิญญู พูลศรี . 2531: 322-324; อ้างอิงจาก Thoresen. 1969) ได้อธิบายความเชื่อเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์ และหลักการให้คำปรึกษาตามแนวทางของพฤติกรรมไว้ดังต่อไปนี้

1. พฤติกรรมส่วนใหญ่ของมนุษย์เกิดจากการเรียนรู้ ดังนั้น พฤติกรรมจึงเป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงได้
2. การเปลี่ยนแปลงสิ่งแวดล้อมจะช่วยให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางพฤติกรรมของบุคคลได้ด้วย

3. การเปลี่ยนแปลงของบุคคลจะเป็นไปตามหลักการใช้ตัวแบบทางสังคม (Social Modeling) และหลักการใช่วิธีการเสริมแรง(Reinforcement)

4. มนุษย์ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของสิ่งแวดล้อม ถ้าบุคคลใดไม่สามารถควบคุมสิ่งแวดล้อมได้บุคคลนั้นมีโอกาสที่จะกำหนดพฤติกรรมของมนุษย์ให้เป็นไปตามที่ต้องการได้

5. แม้ว่าสิ่งแวดล้อมจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมก็ตาม แต่มนุษย์สามารถควบคุมพฤติกรรมของตนเอง หรือการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเองได้

6. บุคลิกภาพของมนุษย์สามารถเปลี่ยนแปลงได้โดยใช่วิธีการวางเงื่อนไข (Conditioning) ด้วยการให้รางวัล(Reward) การลงโทษ (Punishment) และพฤติกรรมของมนุษย์ก็เช่นเดียวกันจะมีการเปลี่ยนแปลงโดยอาศัยการเรียนรู้ (Learning)

7. นักพฤติกรรมนิยมเชื่อว่า บุคคลเกิดมาไม่ได้มีความดีหรือเลวติดตัวมาตั้งแต่เกิด พฤติกรรมทั้งหลายของบุคคลได้มาจากการเรียนรู้ ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องเข้าใจที่มาของพฤติกรรม

8. พฤติกรรมของมนุษย์ เป็นผลมาจากการถูกกำหนดด้วยเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมาก่อน (Antecedent Event) ดังนั้น จึงสามารถคาดคะเนการเกิดพฤติกรรมของมนุษย์ได้ และถ้าสามารถควบคุมเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมาก่อนได้ ก็จะสามารถควบคุมพฤติกรรมของมนุษย์ได้

9. ผู้ให้คำปรึกษาจะเป็นผู้สร้างหรือจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ให้ผู้รับคำปรึกษาได้เรียนรู้และเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม

10. การให้คำปรึกษาเป็นสิ่งที่ไม่สามารถหยุดนิ่งหรือกำหนดทิศทางได้ล่วงหน้า เป็นเวลานาน ๆ และไม่ได้จัดทำเฉพาะในห้องให้คำปรึกษาเท่านั้น แต่ต้องจัดในสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ ด้วย

11. กระบวนการปรึกษาประกอบด้วย การช่วยให้ผู้รับคำปรึกษามองเห็นปัญหา และมีความเห็นพ้องต้องกันในพฤติกรรมต้องการปรับปรุงแก้ไข การตั้งเป้าหมายที่จะสามารถวัดความก้าวหน้าได้

12. ผู้ให้คำปรึกษาจัดกลวิธีที่เหมาะสมในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้รับคำปรึกษา และปรับปรุงแก้ไขเปลี่ยนแปลงกลวิธีใหม่ หากพบว่ากลวิธีที่เลือกใช้ไปแล้วนั้นไม่ได้ผล

13. ประสิทธิภาพในการให้คำปรึกษาจะวัดได้จาก ผลของการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมภายหลังจากการให้คำปรึกษา

จากความเชื่อเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์และหลักการในการให้คำปรึกษา ตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม สรุปได้ว่า บุคคลเกิดมาไม่มีทั้งสิ่งดีและเลว พฤติกรรมของบุคคลเกิดจากการเรียนรู้ ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องเข้าใจเหตุของพฤติกรรมและใช้หลักการเรียนรู้เป็นวิธีเปลี่ยนพฤติกรรมของบุคคล บุคคลสามารถที่จะควบคุมและเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเองได้ แม้จะอยู่ภายใต้อิทธิพลของสิ่งแวดล้อมก็ตาม

3.2.3 จุดมุ่งหมายในการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

คอร์เลย์ (Corey. 1981: 295) กล่าวถึง จุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมว่าเป็นการสร้างสภาพการณ์เรียนรู้ใหม่ให้แก่ผู้รับคำปรึกษา ซึ่งการเรียนรู้ใหม่นั้นควรจะแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาได้ ผู้รับคำปรึกษาเป็นผู้ตั้งจุดมุ่งหมายซึ่งเป็นผลมาจากการได้รับคำปรึกษา โดยผู้รับคำปรึกษาจะกำหนดจุดมุ่งหมายของการปรับ หรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมว่าควรจะมีขอบเขตน้อยเพียงใด การประเมินผลและการให้คำปรึกษาจะกระทำพร้อมกันตลอดเวลาของการให้คำปรึกษา

วัชร ทรัพย์มี (2533: 158) ได้กล่าวถึงการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมว่า เป็นจุดมุ่งหมายที่ได้ตกลงร่วมกันระหว่างผู้รับคำปรึกษาแต่ละคนกับผู้ให้คำปรึกษา ว่าประสงค์ที่จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมใด และผู้ให้คำปรึกษาจะต้องเป็นผู้เชี่ยวชาญในการพิจารณาว่ามีสภาพการณ์ใดบ้างที่จะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่กำหนดให้ผู้รับคำปรึกษาปฏิบัติ และพฤติกรรมนั้นต้องสังเกตได้

ปราณี รามสูต (2533: 213) กล่าวว่า จุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมนั้นมุ่งให้ผู้รับคำปรึกษาเรียนรู้ใหม่ หรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมใหม่โดยระบุเจาะจงที่จะเปลี่ยนพฤติกรรมเฉพาะอย่างโดยชัดเจนและพฤติกรรมที่จะเปลี่ยนนั้นเป็นพฤติกรรมที่สังเกตได้

จุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม สรุปได้ว่าเป็นจุดมุ่งหมายที่ได้ตกลงร่วมกันระหว่างผู้รับคำปรึกษาแต่ละคนกับผู้ให้คำปรึกษาว่าประสงค์จะปรับเปลี่ยนพฤติกรรมใด และต้องเป็นพฤติกรรมที่สังเกตได้

3.2.4 ลักษณะสำคัญของการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

สมพร สุทัศนีย์ (2533: 160-161) และ อาภา จันทรสกุล (2535: 221) ได้กล่าวถึงลักษณะที่สำคัญของการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม สรุปได้ดังนี้

1 เป้าหมายของการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม คือ การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่เป็นปัญหาให้เป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์ เป้าหมายจึงต้องชัดเจนในรูปของจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่สามารถสังเกตได้ และการกำหนดเป้าหมายนั้นผู้รับคำปรึกษาจะต้องเป็นผู้วางเป้าหมายในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมด้วยตนเอง

2. ผู้ให้คำปรึกษามีหน้าที่จัดประสบการณ์ใหม่ เลือกเทคนิคและคอยกระตุ้นให้ผู้รับคำปรึกษาแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์เพิ่มขึ้น โดยการเสริมแรง

3. การเลือกใช้เทคนิค และวิธีการแก้ไขพฤติกรรมนิยมมีมากมายหลายเทคนิค ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องพิจารณาเลือกใช้เทคนิค และวิธีการตามความเหมาะสม

3.2.5 หลักการเรียนรู้ที่นำมาใช้ในการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ได้แก่ การเรียนรู้เงื่อนไขผลกระทบ (Operent Conditioning)

สกินเนอร์ (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2536: 28-29; อ้างอิงจาก Skinner. 1930: 168-117) กล่าวถึง หลักพฤติกรรมของอินทรีย์ว่า พฤติกรรมของอินทรีย์อยู่ภายใต้การควบคุมของการวางเงื่อนไข ผลกรรมที่อินทรีย์ได้รับตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน เงื่อนไขผลกระทบแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ

1. เงื่อนไขเสริมแรง (Contingency of Reinforcement) หมายถึง เงื่อนไขของการให้ผลกรรมที่อินทรีย์พอใจ

2. เงื่อนไขการลงโทษ (Contingency of Punishment) หมายถึง เงื่อนไขของการให้ผลกรรมที่อินทรีย์ไม่พอใจ

สำหรับคำว่า เงื่อนไข (Contingency) ในที่นี้จะเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมกับผลกรรมในสภาพหนึ่ง ๆ ซึ่งสามารถเขียนได้ว่า ถ้าแล้ว.....ได้.... ดังตัวอย่างต่อไปนี้

พฤติกรรม	ผลกรรม
ถ้า ขยันเรียน	สอบได้
ถ้า ไม่ทำการบ้าน	ถูกครูตี
ถ้า พุดจาสุภาพ	เป็นที่ชอบพอของผู้ที่พบเห็น

จากตัวอย่าง อินทรีย์ที่จะเรียนรู้ถึงความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมที่อินทรีย์กระทำ และผลกรรม ผลกรรมหนึ่ง ๆ อาจเกิดจากพฤติกรรมที่แตกต่างกันหรือคล้ายคลึงกันซึ่งการที่อินทรีย์เรียนรู้ว่าพฤติกรรมอะไรจะนำไปสู่ผลกรรมอะไรเป็นการเรียนรู้เงื่อนไขผลกระทบ

3.2.6 ขั้นตอนการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

กมลรัตน์ กรีทอง (2545: 288-290) ได้อธิบายขั้นตอนการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม แบ่งเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษากลุ่ม เป็นขั้นสร้างสัมพันธภาพระหว่างผู้ให้คำปรึกษากับผู้รับคำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาอธิบายวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดความรู้สึกอบอุ่นสบายใจ ปลอดภัย ไว้วางใจ เป็นกันเองกับผู้ให้คำปรึกษา พร้อมทั้งจะให้ความร่วมมือในการแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของตนเอง

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา เป็นขั้นที่ผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟัง การใช้คำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก

การทวนคำหรือข้อความ การตีความ การเสริมแรงทางสังคม การให้ข้อมูลย้อนกลับ เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาระบุพฤติกรรมที่เป็นปัญหา ตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

2.1 ให้ผู้รับคำปรึกษาเรียงลำดับพฤติกรรมที่ผู้รับคำปรึกษาต้องการแก้ไขมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด

2.2 ผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษา ปรึกษาร่วมกันว่าพฤติกรรมที่ผู้รับคำปรึกษาต้องการแก้ไขนั้นสามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใด และต้องไม่ยากเกินกว่าที่ผู้รับคำปรึกษาจะปฏิบัติได้

2.3 ผู้ให้คำปรึกษาให้ผู้รับคำปรึกษาสำรวจพฤติกรรมที่ผู้รับคำปรึกษาต้องการแก้ไขว่ามีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดก่อนพฤติกรรมนั้น ๆ หรือเรียกว่า “เงื่อนไขนำ” และผลเกิดตามมาภายหลังการแสดงพฤติกรรมนั้นเรียกว่า “เงื่อนไขตาม” การที่จะแสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งออกมาต้องมีเงื่อนไขนำหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อน จึงทำให้ต้องแสดงพฤติกรรมนั้นออกมา และเมื่อแสดงพฤติกรรมนั้นออกมาแล้วก็จะได้รับผลจากการแสดงพฤติกรรมนั้น ๆ นั่นคือ เงื่อนไขตาม นอกจากนี้เขาสามารถควบคุมเงื่อนไขนำหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนหรือควบคุมผลที่ตามมา หรือเงื่อนไขตามหรือควบคุมทั้งเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อน และผลที่ตามมาได้ก็จะช่วยทำให้ผู้รับคำปรึกษาเปลี่ยนพฤติกรรมเดิมไปสู่พฤติกรรมใหม่ได้

2.4 เมื่อผู้รับคำปรึกษาเข้าใจถึงข้อเสียของพฤติกรรมที่เป็นปัญหา ผู้รับคำปรึกษาควรแก้ไขพฤติกรรมนั้น ๆ แล้วผู้ให้คำปรึกษาให้ผู้รับคำปรึกษาทำสัญญาหรือข้อตกลงเพื่อดำเนินการแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหา

2.5 ผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ได้แก่ การให้ดูตัวแบบ การให้ข้อมูลย้อนกลับ และการให้การเสริมแรงทางสังคมแก่ผู้รับคำปรึกษาที่สามารถเลียนแบบพฤติกรรมที่พึงประสงค์ได้

ขั้นตอนที่ 3 ขั้นตอนการให้คำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาให้ผู้รับคำปรึกษาสรุปผลของการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมที่เป็นปัญหา และแนวทางการแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาแล้ว ผู้ให้คำปรึกษากล่าวสรุปเพิ่มเติม และกล่าวยุติการให้คำปรึกษากลุ่ม

สรุปได้ว่า ขั้นตอนการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ที่ผู้วิจัยได้นำมาใช้ในการให้คำปรึกษาเพื่อป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของนักเรียนชาย ได้แก่ การระบุพฤติกรรมที่เป็นปัญหา ให้เรียงลำดับพฤติกรรมที่ต้องการแก้ไขมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด การช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาบรรลุเป้าหมาย โดยทำสัญญาหรือข้อตกลง เพื่อดำเนินการแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหา และรายงานสรุปผลพฤติกรรมที่ได้ดำเนินการแก้ไข

3.2.7 เทคนิคที่ใช้ในการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

อัลเลนดิก (สมพร สุทัศน์ีย์. 2533: 160; อ้างอิงจาก Oliendick. 1966: 525-526) กล่าวถึง เทคนิคในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมว่าเดิมเทคนิคที่ใช้ในกระบวนการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมอยู่บนพื้นฐานของทฤษฎีการเรียนรู้แบบคลาสสิกของวัตสัน การเรียนรู้แบบแสดงการกระทำของสกินเนอร์ การเรียนรู้จากการสังเกตตัวแบบของแบนดูรา แต่ปัจจุบันแนวคิดในการแก้ไขเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตามแนวการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมมีความหมายกว้างกว่าเดิม แนวคิดในเรื่องใช้เทคนิคจึงเปลี่ยนไปเน้นที่ความต้องการของบุคคลและปัญหาของบุคคล เทคนิคในการให้คำปรึกษาจึงมีหลายเทคนิค เพื่อให้เลือกใช้ตามความเหมาะสมและเทคนิคที่เลือกใช้นั้นต้องเป็นเทคนิคในทางบวก

อาภา จันทรสกุล (2535: 236-240) กล่าวถึง เทคนิคที่ใช้ตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมดังนี้

1.เทคนิคการเสริมแรง โดยมีหลักการ ดังนี้

1.1 ผู้ให้คำปรึกษาให้การเสริมแรงทางบวกแก่ผู้รับคำปรึกษาทันทีที่แสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาเรียนรู้ถึงผลของพฤติกรรมทันที และทำให้ผู้รับคำปรึกษาพึงพอใจจนมีแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมนั้นอีก

1.2 ผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษาอาจนำข้อตกลงร่วมกันในการแก้ไขพฤติกรรมและวางแผนร่วมกันว่าผู้รับคำปรึกษาควรจะได้รับเสริมแรงอย่างไร และควรจะใช้เสริมใดบ้าง โดยผู้ให้คำปรึกษาควรสำรวจเสริมตามความต้องการของผู้รับคำปรึกษา และควรให้ในปริมาณที่พอเหมาะจึงจะมีประสิทธิภาพคือ เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมได้

1.3 ในระยะแรกของการเรียนรู้ ต้องให้การเสริมแรงทางบวกทุกครั้ง แต่เมื่อเกิดการเรียนรู้แล้วจะมีการเสริมแรงโดย กำหนดช่วงความถี่ของพฤติกรรมหรือกำหนดช่วงเวลาตามความเหมาะสม เพื่อให้เกิดความคงทนของพฤติกรรม

2. เทคนิคการเรียนรู้จากการมีตัวแบบ วิธีการที่มีประสิทธิภาพมากที่สุดคือ ผู้รับคำปรึกษาดูตัวแบบแล้วแสดงพฤติกรรมตามตัวแบบโดยมีผู้ให้คำปรึกษายชีแนะและแก้ไข

3. เทคนิคการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออก ซึ่งเทคนิคนี้ใช้ได้ผลดีกับผู้รับคำปรึกษาที่ต้องการจะแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่กล้าแสดงออก ไม่กล้าเข้าสังคม ไม่กล้าติดต่อสัมพันธ์กับบุคคลอื่นโดยการฝึกพฤติกรรมจะเน้นถึงเรื่องต่าง ๆ คือ

3.1 การยืนยันถึงสิทธิส่วนบุคคลพึงมีโดยไม่ก้าวล่วงสิทธิของผู้อื่น

3.2 การออกคำสั่งหรือการขอร้องอย่างมีเหตุผล ให้บุคคลอื่นปฏิบัติตามกฎข้อตกลงร่วมกัน

3.3 การแสดงความรู้สึกทั้งทางด้านบวกและด้านลบออกมาอย่างเหมาะสม และเป็นไปอย่างเปิดเผย จริงใจให้ผู้ที่มีความสัมพันธ์กันรับรู้ได้

เทคนิคในการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมสามารถทำได้หลายรูปแบบที่นิยมกันมี ดังนี้ การใช้ตัวแบบการแสดงบทบาทสมมติ การฝึกซ้อมพฤติกรรม การฝึกฝนเป็นการบ้าน การใช้การเสริมแรงทางบวกและการให้ข้อมูลย้อนกลับ

4. เทคนิคการจัดความรู้สึกกังวลอย่างเป็นระบบ เป็นการช่วยขจัดความกลัวหรือ ปัญหาทางด้านอารมณ์ ความรู้สึกวิตกกังวลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หลักสำคัญของวิธีนี้คือ หลักการเปลี่ยนเงื่อนไขกลับ(Counter – Conditioning) คือการตัดความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้าที่ทำให้เกิดความวิตกกังวลกับพฤติกรรมที่แสดงความวิตกกังวลออกจากกัน ซึ่งกระทำโดยให้ผู้รับคำปรึกษาเผชิญกับสิ่งเร้าทำให้เกิดความกลัวหรือความวิตกกังวล โดยจัดลำดับสิ่งเร้าที่นำกลัวน้อยที่สุดไปถึงมากที่สุด การเสนอสิ่งเร้าต้องเสนอภายใต้สภาวะที่ป้องกันมิให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดความวิตกกังวล คือ การมี การฝึกเทคนิคการผ่อนคลายกล้ามเนื้อให้ผู้รับคำปรึกษาแล้ว

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2536: 151) จำแนกเทคนิคที่ใช้ในการให้คำปรึกษาตาม ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เป็นเทคนิคเดี่ยวและเทคนิคหลายวิธีผนวกกัน ผู้ให้คำปรึกษาควรเลือกใช้ให้ เหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์ของการปรับพฤติกรรม ดังนี้

1. เทคนิคเดี่ยว ผู้ให้คำปรึกษาสามารถใช้วิธีหนึ่งในการให้คำปรึกษาเพื่อให้บรรลุ เป้าหมาย เช่น ใช้วิธีให้การเสริมแรงทางบวกเพื่อเพิ่มความถี่ของพฤติกรรมที่พึงประสงค์ เป็นต้น

2. เทคนิคหลายวิธีผนวกกัน ผู้ให้คำปรึกษาสามารถใช้เทคนิคหลาย ๆ เทคนิค ผนวกกันเพื่อปรับพฤติกรรมเป้าหมาย เพื่อให้บรรลุพฤติกรรมเป้าหมายได้เร็วขึ้น เช่น ใช้วิธีการให้การ เสริมแรงทางบวก ผนวกกับการให้ตัวแบบ เป็นต้น

เทคนิคการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมดังกล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยนำมาใช้ ในการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของนักเรียนชาย ได้แก่ เทคนิค การเสริมแรง โดยผู้รับคำปรึกษาได้รับการเสริมแรงถ้าแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ ซึ่งทำให้ผู้รับ คำปรึกษามีกำลังใจ โดยให้ดูตัวแบบแล้วแสดงพฤติกรรม และผู้ให้คำปรึกษาคอยชี้แนะ

3.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

3.3.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

ซาราสัน และเจนเจอร์ (วัชรวิ ทรัพย์มี. 2533: 165; อ้างอิงจาก Sarason; & Genger. 1968) ได้ทดลองโครงการพัฒนาพฤติกรรมที่เหมาะสมกับอันธพาลวัยรุ่น โดยใช้วิธีการให้เด็กเหล่านั้น เรียนรู้จากตัวแบบโดยสังเกตจากตัวบุคคลจริง อันธพาลวัยรุ่นเหล่านี้อยู่ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก กำลังอยู่ในระหว่างรอการปล่อยตัว นักจิตวิทยามีความเชื่อว่า พฤติกรรมของอันธพาลวัยรุ่น คือการ

ต่อต้านสังคม โดยแบ่งอันธพาลวัยรุ่นออกเป็นกลุ่ม ๆ ละ 4 คน โดยมีตัวแบบอยู่ด้วย 2 คน ผลปรากฏว่าจากการให้กลุ่มตัวอย่างประเมินตนเอง และสอบถามความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่สถานพินิจและคุ้มครองเด็ก ปรากฏว่า การกระทำและทัศนคติของกลุ่มตัวอย่างเปลี่ยนไปสู่แนวทางที่พึงปรารถนา เมื่อเทียบกับกลุ่มควบคุม

ปีช (วัชรวิทย์ ทรัพย์มี. 2533: 165; อ้างอิงจาก Beach. 1365) ได้จัดโครงการเพิ่มสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนแก่นักเรียน โดยให้นักเรียนเรียนรู้จากตัวแบบโดยฟังแถบบันทึกเสียง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถ โดยมีตัวแบบคือ เด็กนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 6 คน เป็นนักเรียนชาย 3 คน หญิง 3 คน และมีผู้ให้บริการปรึกษาเป็นตัวแบบด้วย จัดบันทึกเสียงในสภาพการณ์ต่าง ๆ ผลปรากฏว่า ผลการเรียนรู้ของนักเรียนกลุ่มทดลองดีขึ้น และผู้ปกครองแจ้งว่า บุตรธิดาของตนเองเอาใจใส่ทำการบ้าน และทบทวนบทเรียนมากขึ้น

ไบรอัน และ ไบรอัน (รวีวรรณ ชินะตระกูล. 2537: 210; อ้างอิงจาก Bryan; & Bryan. 1977) ได้ศึกษาผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่ออรรถในภาพและพฤติกรรมทางสังคมของนักเรียนที่มีต่อความสามารถทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 ในมลรัฐฮาวาย จำนวน 53 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง ซึ่งได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม จำนวน 23 คน และกลุ่มควบคุมซึ่งได้รับการให้ข้อเสนอแนะ จำนวน 30 คน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีอรรถในภาพและพฤติกรรมทางสังคมที่ดี้อยความสามารถทางการเรียนสูงขึ้น ภูมิความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3.3.2 งานวิจัยในประเทศ

ประภาพรรณ นาคข้าพันธ์ (2537: 66-70) ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เพื่อลดพฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนศรีประจันต์ อำเภอศรีประจันต์ จังหวัดสุพรรณบุรี ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม มีพฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียนลดลงมากกว่านักเรียนที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ

ชุลีพร รามัญ (2540: 55) ที่ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมที่มีต่อการใช้เวลาในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านคลองตะเคียน อำเภอหนองใหญ่ จังหวัดชลบุรี ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีการใช้เวลาในการเรียนเหมาะสมขึ้น หลังจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนมีการใช้เวลาในการเรียนเหมาะสมขึ้นหลังจากได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมและนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ มีการใช้เวลาในการเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากเอกสารและงานวิจัยดังที่กล่าวมาข้างต้น พบว่า การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมสามารถนำมาใช้ในการแก้ไขและปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำวิธีการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมาใช้เพื่อเป็นแนวทางในการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชายได้

4. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบคัดกรองและการคัดกรองนักเรียน

4.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบคัดกรองและการคัดกรองนักเรียน

4.1.1 การคัดกรอง (Screening)

กรมสุขภาพจิต (2545ก: 8-10) ได้กล่าวถึง การคัดกรองว่าเป็นการพยายามหาโรคที่ยังหาไม่พบหรือหาปัจจัยเสี่ยงของโรคจากประชากรทั่วไป หรือผู้ซึ่งดูเหมือนว่าเป็นปกติออกจากคนปกติ อาจทำได้โดยการซักประวัติการตรวจร่างกาย การตรวจทางห้องปฏิบัติการ การทำหัตถการ และการใช้เครื่องมือ เช่น แบบทดสอบต่าง ๆ เป็นต้น

การตรวจคัดกรองโรค หมายถึง การตรวจค้นหาโรค หรือความผิดปกติต่าง ๆ ที่ยังไม่ได้ปรากฏให้เห็น โดยการตรวจโรคทางคลินิก การตรวจโรคทางห้องปฏิบัติการหรือการทดสอบอื่น ๆ ทำให้สามารถแยกผู้ป่วยหรือผู้ที่มีสิ่งผิดปกติในร่างกายได้ การตรวจคัดกรองโรคอาจทำในประชากรทั้งหมด (Mass screening) เลือกทำเฉพาะในกลุ่มที่มีอัตราเสี่ยงต่อการเกิดโรคสูง (Selective screening) หรือการรวมการทดสอบหลายอันแล้วทำการตรวจคัดกรองโรคร่วมกัน (Multiple screening) การตรวจคัดกรองโรคทำให้ทราบว่า กลุ่มประชาชนที่กำลังศึกษาอยู่มีโอกาสป่วยเป็นโรคที่ต้องการศึกษาอยู่น้อยเพียงใด

ธรรมชาติของการค้นหาโรคในประชากรซึ่งยังไม่มีอาการของโรคนั้น หมายความว่าอุบัติการณ์ของโรคนั้นค่อนข้างต่ำ ถึงแม้ว่าจะเป็นกลุ่มที่มีความเสี่ยงสูง เนื่องจาก อายุ เพศ หรือลักษณะอื่น ๆ การตรวจคัดกรองที่ดีจะต้องใช้เครื่องมือ หรือทักษะที่มีความไวสูง เพื่อที่จะได้ครอบคลุมผู้ป่วยทั้งหมดที่มีอยู่ และความจำเพาะสูงเพื่อลดจำนวนผู้ป่วยที่มีผลบวกสูง ซึ่งต้องการตรวจวินิจฉัยต่อ การตรวจคัดกรองโรคมีความสำคัญทางด้านสาธารณสุขไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าการตรวจเพื่อวินิจฉัยโรค เป็นการตรวจ (test) ที่ใช้คัดเอาผู้ที่ต่อไปจะเป็นโรคออกมา ตั้งแต่อาการของโรคนั้นยังไม่ปรากฏให้เห็น การตรวจคัดกรองโรคจึงเป็นประโยชน์อย่างมากที่จะให้การวินิจฉัยโรคได้ตั้งแต่วะยะแรก ดังนั้น ผู้ที่ผ่านการคัดกรอง อาจจะเปลี่ยนธรรมชาติของโรคนั้น ๆ ได้ (เฉพาะบางโรค) อาจช่วยลดความรุนแรงของโรคลง ลดการป่วย ลดการตาย ลดการกระจายของโรคหรืออาจนำมาวางแผนในการป้องกันการเกิดโรคนั้นได้

4.1.2 การคัดกรองนักเรียน

การคัดกรองนักเรียน เป็นหนึ่งในองค์ประกอบที่สำคัญของระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน ซึ่งเป็นกระบวนการดำเนินงานดูแลช่วยเหลือนักเรียนอย่างมีขั้นตอนพร้อมด้วยวิธีการและเครื่องมือ มีการทำงานที่ชัดเจนโดยมีครูที่ปรึกษาเป็นบุคลากรหลักในการดำเนินงานและมีการประสานความร่วมมืออย่างใกล้ชิดกับครูที่เกี่ยวข้องหรือบุคคลภายนอก รวมทั้งการส่งเสริมสนับสนุนจากโรงเรียน (กรมสามัญศึกษา. 2544: 5)

กรมสุขภาพจิต (2544: 15) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน คือ วิธีการดำเนินงานในการช่วยเหลือนักเรียนอย่างมีรูปแบบและขั้นตอนอย่างชัดเจนสามารถปฏิบัติได้

กรมวิชาการ (2545: 7) ได้ให้ความหมายไว้ว่า การดูแลช่วยเหลือนักเรียนหมายถึง การช่วยเหลือนักเรียนเป็นกระบวนการที่จะทำให้ผู้เรียนได้รู้จักและเข้าใจตนเอง มีแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนาตนเอง รวมทั้งครูได้รู้จักนักเรียนมากขึ้น สามารถส่งเสริมและป้องกันปัญหาของผู้เรียนไม่ว่าจะเป็นกลุ่มปกติหรือกลุ่มพิเศษ

วิสวรรณ พลเสน (2547: 34) ได้กล่าวไว้ว่า ระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน คือ การดำเนินงานช่วยเหลือนักเรียนอย่างมีระบบ มีขั้นตอนวิธีการเป็นกระบวนการตั้งแต่ต้นจนจบมีการประสานงานจากผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่ายอย่างชัดเจน ทั้งบุคลากรภายในโรงเรียนและนอกโรงเรียนมีกิจกรรม เครื่องมือต่าง ๆ ในการดูแลช่วยเหลือนักเรียน

จากความหมายดังกล่าว สรุปได้ว่า ระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน หมายถึง กระบวนการส่งเสริมและป้องกันแก้ไขปัญหากับนักเรียนอย่างเป็นระบบและมีขั้นตอน โดยวิธีการและเครื่องมือสำหรับครูที่ปรึกษาและบุคลากรที่เกี่ยวข้องเพื่อใช้ในการดำเนินงานพัฒนานักเรียน ให้มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ นอกจากนี้ยังต้องอาศัยความร่วมมือจากผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่ายด้วย

4.1.3 ลำดับขั้นตอนการสร้างแบบคัดกรอง

อโนทัย แทนสวัสดิ์ (2546: 17) กล่าวถึง ลำดับขั้นตอนของการสร้างแบบคัดกรองไว้ดังนี้

1. กำหนดจุดมุ่งหมายในการสร้าง โดยทั่วไปผู้สร้างจะมีจุดมุ่งหมายในการเลือกสร้างแบบทดสอบบุคลิกภาพ เพื่อวัดอะไรบางอย่าง เช่น ความเครียด ความก้าวร้าว เป็นต้น แต่บางท่านเลือกคุณสมบัติหลาย ๆ อย่างเพื่อจุดประสงค์ในการพยากรณ์พฤติกรรม เช่น จะเป็นแพทย์ควรมีบุคลิกภาพด้านใด จะเป็นตำรวจควรมีบุคลิกภาพด้านใด การสร้างเครื่องมือเพื่อวัดบุคลิกภาพจึงต้องระมัดระวัง

2.ศึกษานิยามและทฤษฎี เอกสารและแบบทดสอบต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับลักษณะที่ต้องการวัด ควรศึกษาอย่างละเอียดเพื่อให้เกิดความชัดเจนในนิยาม และลักษณะของพฤติกรรมนั้น ๆ

3. เขียนนิยามสิ่งที่ต้องการศึกษาใหม่ให้ชัดเจนเพื่อประโยชน์ในการสร้างเครื่องมือให้ถูกต้องตามนั้น นิยามอาจไม่เหมือนเก่าก็ได้ แต่ต้องมีเหตุผลสนับสนุนแนวคิดนั้น

4. เลือกรูปแบบการเขียนข้อสอบที่จะวัดสิ่งที่ต้องการ รูปแบบมีหลายชนิด เช่น ประเภทข้อความเดี่ยว ประเภทข้อความคู่ ประเภทสถานการณ์ ประเภทภาพ ฯลฯ นอกจากนี้การให้ตอบมีหลายรูปแบบอาจเป็นถูก-ผิด, เห็นด้วย-ไม่เห็นด้วย เป็นต้น

5. เขียนข้อสอบตามนิยามพฤติกรรมแต่ละด้านเพื่อจะวัดลักษณะนิสัยที่จะเกิดจากพฤติกรรมนั้น ๆ

6. ตรวจสอบคุณภาพขั้นต้น เป็นการตรวจสอบเพื่อพิจารณาความถูกต้องในขั้นต้นทางด้านนิยาม ด้านภาษา ด้านรูปแบบ ขั้นตอนนี้ตรวจสอบโดยผู้เชี่ยวชาญ ที่มีความรู้ความสามารถเฉพาะด้าน

7. ทดลองครั้งที่ 1 เพื่อหาคุณภาพเบื้องต้น เช่น ค่าอำนาจจำแนก ความเชื่อมั่น ลักษณะอื่น ๆ เพื่อมาแก้ไขอีกครั้ง

8. คัดเลือกและปรับปรุง จากผลการวิเคราะห์ครั้งที่ 1 เลือกเฉพาะข้อที่มีคุณภาพและสอดคล้องกับพฤติกรรมที่ต้องการแล้วทำเป็นชุดใหม่หรืออาจเขียนเพิ่มเติม

9. ทดลองครั้งที่ 2 ครั้งนี้เป็นการคัดเลือกข้อที่มีคุณภาพแล้วมาทดลองกลุ่มตัวอย่างควรมากขึ้นเป็นตัวแทนของประชากรจริง ๆ วิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกอีกครั้งเพื่อตรวจสอบคุณภาพของข้อคำถาม วิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น ความเที่ยงตรง หรือค่าอื่น ๆ ถ้าข้อคำถามมีคุณภาพสูงก็สามารถนำไปใช้ได้ ถ้าคุณภาพต่ำกว่าเกณฑ์จำเป็นต้องแก้ไขอีกครั้ง ดังนั้นการทดสอบคุณภาพให้ได้คุณภาพที่สมบูรณ์อาจต้องทดลองมากกว่า 2 ครั้งก็ได้

10. สร้างเกณฑ์ปกติ (Norm) เกณฑ์ปกติ หมายถึง ข้อเท็จจริงที่บรรยายการแจกแจงของคะแนนจากประชากรที่นิยามไว้อย่างชัดเจนและเป็นคะแนนตัวที่จะลดระดับของพฤติกรรมของแต่ละคนว่าจะเป็นคนลักษณะใดเมื่อเทียบกับกลุ่มประชากร

จากข้อเสนอแนะของ กุญชรী คำชาย (2542: 121-122) ได้กล่าวไว้ว่าเพื่อให้ได้ข้อคำถามที่รัดกุมและชัดเจน จึงได้ให้ข้อเสนอแนะการสร้างเครื่องมือ ดังนี้

1. การกำหนดเนื้อเรื่อง

1.1 ถามในสิ่งที่จำเป็นและต้องการนำมาใช้ประโยชน์

1.2 ผู้ตอบต้องมีความรู้หรือข้อมูลในเรื่องที่จะถาม

1.3 สิ่งที่จะถามทั้งหมดต้องครอบคลุมจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้

2. ถ้อยคำที่ใช้ในการตั้งคำถาม

2.1 ตั้งคำถามชัดเจน ต้องแน่ใจว่าผู้อ่านสามารถเข้าใจตรงกับความต้องการที่จะถาม

2.2 เขียนคำถามให้ง่ายที่สุด ตัดคำฟุ่มเฟือยออก ไม่ควรใช้สำนวนที่ไม่จำเป็น ไม่ใช้ศัพท์เทคนิคที่คนบางกลุ่มเข้าใจ ไม่ใช้คำที่มีความหมายคลุมเครือและไม่เขียนคำถามเป็นประโยคยาว ๆ มีผู้แนะนำว่าในหนึ่งประโยคไม่ควรเกิน 20 คำ

2.3 หากคำถามนั้นมีเงื่อนไข ให้เขียนคำถามโดยใส่ส่วนที่เป็นเงื่อนไขก่อนส่วนที่เป็นคำถาม เช่น หากคุณสอบเข้ามหาวิทยาลัยไม่ได้ คุณจะเลือกเรียนที่สถาบันราชภัฏหรือจะไม่เหมาะกว่าถ้าใช่ คุณจะเลือกเรียนที่สถาบันราชภัฏหรือไม่ หากคุณสอบเข้ามหาวิทยาลัยไม่ได้ ทั้งนี้เพราะการอ่านคำถามก่อนจะทำให้ผู้อ่านตัดสินใจตอบโดยลืมนู่นไขว่ส่วนสำคัญ

2.4 ไม่ใช่คำถามซ้อนคำถามในประโยคเดียวกัน ในที่นี้หมายถึงการตั้งคำถามสองคำถามในประโยคเดียวกัน เช่น คุณนอนดึกและตื่นสายเป็นประจำหรือไม่ คนเราอาจนอนดึกและตื่นเช้าได้ หรือนอนหัวค่ำและตื่นสายได้ ดังนั้นการตอบว่าใช่ จึงอาจเป็นการตอบเฉพาะการนอนหรือตื่นอย่างใดอย่างหนึ่ง มิใช่ทั้ง 2 อย่าง

2.5 ให้พิจารณาว่าหากต้องการจะได้คำตอบที่ต้องการควรใช้คำถามตรงหรือคำถามอ้อม

3. รูปแบบคำตอบ

ดังได้กล่าวไปแล้วในข้างต้น คำถามสามารถเป็นปลายเปิด-ปิด ดังนั้นการเลือกแบบคำตอบต้องให้สอดคล้องกับคำถาม ดังนี้

3.1 เมื่อคำถามต้องการให้ตอบอย่างเสรี หรือเป็นคำถามปลายเปิด รูปแบบที่ต้องการคือการมีช่องว่างหรือเนื้อที่สำหรับเติมความเห็นลงไปเป็นประโยค หรือในกรณีที่ซับซ้อนอาจเขียนในรูปแบบเรียงความได้

3.2 ในกรณีที่คำถามเป็นการสำรวจข้อเท็จจริง แบบคำตอบที่ต้องการจะเป็นแบบกำหนดตัวเลือก 2 ตัวเลือก เช่น ใช่-ไม่ใช่, จริง-ไม่จริง

4. การเรียงลำดับคำถาม

4.1 คำถามส่วนแรกจะเป็นคำถามเกี่ยวกับภูมิหลังและประสบการณ์ทางสังคมของผู้ตอบคำถาม ในส่วนที่ 2 จึงจะเป็นข้อเท็จจริงหรือความคิดเห็นที่ต้องการทราบ

4.2 ให้เรียงคำถามตามลำดับความคิดอย่างสมเหตุสมผล

4.3 ให้เรียงคำถามโดยคำนึงถึงความสนใจและความกระตือรือร้นของผู้ตอบ

4.1.4 ลักษณะของแบบทดสอบที่ดี (สุชีรา ภัทรายุตวรรตน์. 2545: 30-31)

แบบทดสอบมีอยู่มากมายด้วยกัน ผู้ใช้จึงควรใช้วิจารณญาณในการคัดเลือกว่าแบบทดสอบใดที่เหมาะสมมีคุณค่าควรแก่การนำไปใช้ ในที่นี้กล่าวถึงเกณฑ์กว้าง ๆ ในการพิจารณา 2 ประการ คือ เกณฑ์การออกแบบ (Design Properties) และเกณฑ์ของมาตรวัด (Psychometric Properties)

เกณฑ์การออกแบบ (Design Properties)

1. แบบทดสอบนั้นควรมีการกล่าวถึงจุดประสงค์การวัดที่แน่ชัด
2. มีเนื้อหาการวัดที่เฉพาะเจาะจงและเป็นมาตรฐาน
3. มีขั้นตอนการสอบที่เป็นมาตรฐาน
4. มีกฎเกณฑ์การให้คะแนนที่แน่นอนและเป็นมาตรฐาน

เกณฑ์ของมาตรวัด (Psychometric Properties)

แบบวัดที่ควรจะออกแบบให้มีความถูกต้องแน่นอน ซึ่งก็คือสิ่งที่แบบทดสอบควรมีลักษณะของแบบทดสอบที่ครบเกณฑ์การวัด ควรประกอบด้วยสิ่งต่อไปนี้ คือ

1. มีความเที่ยง (Reliability) คือ ความคงที่ในการวัด
2. มีความตรง (Validity) คือ มีคุณสมบัติวัดได้ตรงตามความต้องการที่จะวัด
3. มีการวิเคราะห์ข้อคำถาม (Item analysis) ของแบบทดสอบที่นำมาปรับปรุง

และคัดเลือกข้อคำถามที่เหมาะสมไปใช้ต่อไป

4.1.5 เกณฑ์สำคัญที่ใช้ในการประเมินผลแบบคัดกรอง (กรมสุขภาพจิต. 2545: 9-10)

4.1.5.1 ความตรง (Validity) หมายถึง การที่แบบคัดกรองสามารถวัดสิ่งที่ต้องการวัดได้ถูกต้องมากน้อยเพียงใด โดยทั่วไปแบบคัดกรองควรจะบอกได้ว่าบุคคลที่ได้ทำการทดสอบนั้นมีพฤติกรรมอย่างไร

4.1.5.1.1 ความไวของการทดสอบ (Sensitivity) หมายถึง ความสามารถของแบบคัดกรองในการที่จะตรวจแยกแยะพฤติกรรมได้ถูกต้อง

4.1.5.1.2 ความจำเพาะของการทดสอบ (Specificity) หมายถึง ความสามารถของแบบคัดกรองในการที่จะตรวจแยกแยะพฤติกรรมที่ไม่ใช่ได้ถูกต้อง

4.1.5.2 ความเที่ยง (Reliability) หมายถึง ความสามารถของแบบคัดกรองในการที่จะวัดสิ่งใดสิ่งหนึ่งซ้ำ ๆ แล้วได้ผลคล้ายคลึงกัน ถ้าผลยิ่งใกล้เคียงกันมาก ก็แสดงว่าแบบทดสอบนั้นยังมีความเที่ยงสูง ความเที่ยงขึ้นอยู่กับความผันแปรกับผู้รับการทดสอบ ความผันแปรของผู้ทดสอบและความผันแปรอื่นที่มีส่วนเกี่ยวข้อง

4.1.5.3 ค่าพยากรณ์ (Predictive value) แบบคัดกรองที่นำมาใช้ครั้งแรก หรือนำมาประยุกต์ใช้ครั้งแรกในสถานการณ์ใหม่ จะต้องนำมาประเมินค่าพยากรณ์ว่าสูงหรือต่ำ ค่าพยากรณ์บวก (Predictive value positive) แสดงถึงโอกาสของบุคคลที่มีผลการทดสอบเป็นบวก ค่าพยากรณ์ลบ (Predictive value negative) แสดงถึงโอกาสของบุคคลที่มีผลการทดสอบเป็นลบจะไม่มีพฤติกรรมเท่าใด

4.1.5.4 ตัววัดมาตรฐาน (The Gold Standard) การประเมินความถูกต้องของแบบทดสอบนั้นให้พิจารณาจากความสัมพันธ์ของการทดสอบกับพฤติกรรมที่เป็นจริงหรือไม่ ถ้าการทดสอบใดที่ให้ผลถูกต้องใกล้เคียงความจริงมากที่สุด ถือว่าการทดสอบนั้นเป็นตัววัดมาตรฐาน (Gold Standard)

4.1.6 เกณฑ์ปกติ (Norm)

ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ (2543: 313-317) กล่าวว่า เกณฑ์ปกติหมายถึงข้อเท็จจริงทางสถิติที่บรรยายการแจกแจงของคะแนนจากประชากรที่นิยามไว้อย่างดีแล้ว และเป็นคะแนนตัวที่จะบอกระดับความสามารถของผู้สอบว่าอยู่ระดับใดของกลุ่มประชากร แต่ในทางปฏิบัติประชากรที่นิยามไว้อย่างดี (Well defined population) เป็นกลุ่มตัวอย่างที่ดีของประชากรนั่นเอง แต่ต้องมีจำนวนมากพอที่จะเป็นตัวแทนของประชากรได้ ไม่เช่นนั้นจะทำให้เกณฑ์ปกติเชื่อมั่นไม่ได้ การสร้างเกณฑ์ปกติจึงขึ้นอยู่กับเกณฑ์ 3 ประการ

1. ความเป็นตัวแทนที่ดี การสุ่มกลุ่มตัวอย่างของประชากรที่นิยามทำได้หลายวิธี เช่น สุ่มแบบธรรมดา สุ่มแบบแบ่งชั้น สุ่มแบบเป็นระบบ หรือสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม เป็นต้น เลือกสุ่มตามความเหมาะสม โดยพิจารณาประชากรเป็นตัวสำคัญ ถ้าประชากรมีลักษณะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันไม่มีคุณสมบัติแตกต่างกันมากนัก ใช้วิธีสุ่มแบบธรรมดาดีที่สุด ถ้าเป็นลักษณะมีสิ่งที่แตกต่างกันมากเช่น ขนาดโรงเรียนต่างกัน ระดับความสามารถแตกต่างกัน ทำเลที่ตั้งแตกต่างกันและมีผลต่อการเรียน กรณีนี้ควรใช้วิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น ถ้าแต่ละหน่วยการสุ่ม เช่น โรงเรียน ห้องเรียน มีคุณลักษณะไม่แตกต่างกัน แต่แบ่งหน่วยการสุ่มได้แล้ว การสุ่มแบบนี้ใช้วิธีการสุ่มแบบแบ่งกลุ่มจะดีที่สุด 3 วิธีนี้ใช้ในการสุ่มเพื่อสร้างเกณฑ์ปกติมากที่สุด ดังนั้น ก่อนสร้างเกณฑ์ปกติต้องวางแผนการสุ่มให้ดีกว่าก่อน เพื่อให้เกณฑ์ปกติเชื่อมั่นได้

2. มีความเที่ยงตรง ในที่นี้หมายถึงการนำคะแนนดิบไปเทียบกับเกณฑ์ปกติที่ทำไว้แล้ว สามารถแปลความหมายได้ตรงกับความเป็นจริง เช่น คนหนึ่งสอบเลขได้ 20 คะแนน ตรงกับเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 50 และตรงกับคะแนนที่ (T) 50 แปลว่าเป็นความสามารถปานกลางของกลุ่ม ความเป็นจริงจะเป็นอย่างตัวเลขในเกณฑ์ปกติดังกล่าวได้หรือไม่ ดังนั้นความสอดคล้องของคะแนนการสอบ

กับเกณฑ์ปกติตามความเป็นจริง จึงถือว่าเป็นสิ่งสำคัญมากในการแปลความหมายของคะแนนการสอบแต่ละครั้ง

3. มีความทันสมัย เกณฑ์ปกตินั้นขึ้นอยู่กับความสามารถของประชากรกลุ่มนั้น การพัฒนาคนมีอยู่ตลอดเวลา เทคโนโลยี สภาพแวดล้อม อาหารการกินเหล่านี้ คนจะเก่งขึ้นหรืออ่อนลงได้ ดังนั้นเกณฑ์ปกติที่เคยศึกษาไว้นานแล้วหลายปี อาจมีความผิดพลาดจากความเป็นจริง จำเป็นต้องศึกษาใหม่หรือเปลี่ยนแปลงให้ทันสมัยอยู่เรื่อย ๆ โดยทั่วไปแล้วเกณฑ์ปกติควรจะเปลี่ยนทุก ๆ 5 ปี

ชนิดของเกณฑ์ปกติ

เกณฑ์ปกติแบ่งชนิดได้ตามลักษณะของประชากรและตามลักษณะของการใช้สถิติการเปรียบเทียบ การแบ่งตามลักษณะของประชากร แบ่งได้ดังนี้

1. เกณฑ์ปกติระดับชาติ (National norms) การสร้างเกณฑ์ปกติระดับชาตินั้นใช้ประชากรที่นิยามไว้มากมายทั่วประเทศ เช่น หาเกณฑ์ปกติของวิชาเลขคณิตระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ระดับชาติ ก็ต้องสอบนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ทั่วประเทศ หรือสุ่มตัวอย่างให้ครอบคลุมทั่วประเทศจำนวนนักเรียนที่จะต้องสอบจึงมีมาก เพื่อให้รู้ว่าสร้างเมื่อปี พ.ศ. ไດ ก็ต้องกำหนดวันเดือนปีการสร้างไว้ด้วย เพื่อคนใช้เกณฑ์ปกติจะได้รู้ว่าทันสมัยหรือไม่

2. เกณฑ์ปกติระดับท้องถิ่น (Local norms) เป็นการสร้างเกณฑ์ปกติระดับเล็กลงมา เช่น ระดับจังหวัด หรือระดับอำเภอ การสร้างเกณฑ์ปกติระดับนี้ค่าใช้จ่ายจะน้อยลง และเป็นประโยชน์ในการเปรียบเทียบคะแนนของผู้สอบกับคนทั้งจังหวัดหรืออำเภอ ในการจัดการศึกษา บางครั้งจังหวัดแต่ละจังหวัด อาจเน้นเนื้อหาวิชาบางวิชาไม่เหมือนกัน โดยเฉพาะทางด้านวิชาชีพ บางจังหวัดเน้นเกษตร บางจังหวัดเน้นอุตสาหกรรม บางจังหวัดเน้นการทำประมง เป็นต้น วิชาที่มีการเน้นแตกต่างกัน การสร้างเกณฑ์ปกติระดับท้องถิ่นจะมีประโยชน์มาก แต่วิชาพื้นฐานอื่น ๆ ก็สามารถหาเกณฑ์ปกติระดับท้องถิ่นได้เหมือนกัน เพื่อประโยชน์ในการเปรียบเทียบความสามารถในวิชาการของนักเรียนคนหนึ่งกับคนทั้งจังหวัดหรืออำเภอ ว่าเด็กคนหนึ่งสอบแล้วจะอยู่ในระดับใด เก่งหรืออ่อนกว่าคนอื่นเพียงใด เพื่อหาทางปรับปรุงแก้ไขได้

3. เกณฑ์ปกติของโรงเรียน (School norms) โรงเรียนบางแห่งมีขนาดใหญ่ นักเรียนแต่ละชั้นมีจำนวนมาก เวลาสร้างข้อสอบแต่ละวิชาแต่ละระดับชั้นได้มีติมาตรฐานแล้ว จะสร้างเกณฑ์ปกติของโรงเรียนตนเองก็ได้ กรณีสร้างเกณฑ์ปกติของโรงเรียนเดียวหรือกลุ่มโรงเรียนในเครือ เรียกว่าเกณฑ์ปกติของโรงเรียน ใช้ประเมินเปรียบเทียบนักเรียนแต่ละคนกับนักเรียนส่วนรวมของโรงเรียน และใช้ประเมินการพัฒนาของโรงเรียนได้ด้วย โดยดูจากการศึกษาว่าแต่ละปี เดี๋ยวหรือด้อยกว่าปีที่สร้างเกณฑ์ปกติเอาไว้

การสร้างเกณฑ์ปกติมีการสร้างโดยยึดหลักการทางสถิติหลายอย่าง เช่น

1. เกณฑ์ปกติเปอร์เซ็นต์ไทล์ (Percentile norms) เกณฑ์ปกติแบบนี้สร้างจากคะแนนดิบที่มาจากประชากร หรือกลุ่มตัวอย่างที่เป็นตัวแทนที่ดี แล้วดำเนินการตามวิธีการสร้างเกณฑ์ปกติ แต่พอถึงค่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ก็หยุดแค่นั้น เกณฑ์ปกติแบบนี้เป็นคะแนนจัดอันดับเท่านั้นจะนำไปบวกลบกันไม่ได้ แต่สามารถเปรียบเทียบและแปลความหมายได้ เช่น เด็กคนหนึ่งสอบได้ 25 คะแนน ไปเทียบกับเกณฑ์ปกติตรงตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 80 แสดงว่าเขามีความสามารถเหนือคนอื่น 80% เกณฑ์ปกติเปอร์เซ็นต์ไทล์ใช้ควบคู่กับเกณฑ์ปกติคะแนนมาตรฐานอื่น ๆ อยู่เสมอ เพราะแปลผลได้ง่าย ไม่ซับซ้อน

2. เกณฑ์ปกติคะแนนที (T-score norms) นิยมใช้กันมากเพราะเป็นคะแนนมาตรฐานสามารถนำมาบวกลบและเฉลี่ยได้ มีค่าเหมาะสมในการแปลความหมาย คือ มีค่าตั้งแต่ 0 ถึง 100 มีคะแนนเฉลี่ย 50 ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 10

3. เกณฑ์ปกติสเตโนน (Staninies norms) คะแนนแบบนี้เป็นคะแนนมาตรฐานชนิดหนึ่ง แต่มีค่าเพียง 9 ตัว (Standard nine points) ค่าตั้งแต่ 1 ถึง 9 คะแนน เฉลี่ยอยู่ที่ 5 คะแนน มีความเบี่ยงเบนมาตรฐานประมาณ 2 คะแนน วิธีการหามักจะเทียบจากเปอร์เซ็นต์ของความถี่ที่คะแนนเรียงตามค่าจะสะดวกกว่า

4. เกณฑ์ปกติตามอายุ (Age norms) แบบทดสอบมาตรฐานบางอย่างหาเกณฑ์ปกติตามอายุ เพื่อดูพัฒนาการในเรื่องเดียวกันว่า อายุต่างกันจะมีพัฒนาการอย่างไร โดยมากแบบทดสอบวัดเชาวน์ปัญญาและความถนัดจะหาเกณฑ์ปกติโดยวิธีนี้ ส่วนแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์จะหาเฉพาะแบบทดสอบวิชาที่เป็นพื้นฐาน เช่น ภาษาและคณิตศาสตร์ เป็นต้น และคำนึงว่า เนื้อหาจะต้องไม่มีผลกับระดับอายุ เช่น เรื่องคำศัพท์สามารถหาได้ตั้งแต่อายุ 5 ปีถึง 20 ปี ทั้งนี้เพื่อจะดูว่าคำศัพท์ที่กำหนดไว้จำนวนหนึ่งนั้น ถ้านักเรียนคนหนึ่งอายุ 10 ปี สอบได้จำนวนหนึ่ง เมื่อเทียบเกณฑ์ปกติ น่าจะเป็นความสามารถคำศัพท์เท่ากับอายุเท่าใด อาจจะเท่ากับเด็กอายุ 8 ปี 10 ปี หรือ 15 ปี

5. เกณฑ์ปกติตามระดับชั้น (Grade norms) เป็นการหาเกณฑ์ปกติตามระดับชั้นว่าคะแนนเท่าไรควรจะอยู่ระดับชั้นไหนจึงจะเหมาะสม แบบทดสอบที่จะทำเกณฑ์ปกติชนิดนี้ได้ต้องเป็นเนื้อหาเดียวกัน ดังนั้นการวัดที่มีเนื้อหาแตกต่างกันตามระดับชั้นจะทำไม่ได้ ทำให้ไม่รู้จะเปรียบเทียบแปลผลว่าอย่างไร วิชาที่นิยมมักจะเป็นวิชาพื้นฐาน เช่น คำศัพท์ คณิตศาสตร์เบื้องต้น แบบทดสอบก็ต้องออกความรู้ความสามารถที่กว้าง เช่น คำศัพท์ก็ให้ครอบคลุมตั้งแต่ชั้นประถมปีที่ 1 ถึงมัธยมปีที่ 6 แล้วศึกษาดูว่าระดับชั้นประถมปีที่ 1 จะได้กี่คะแนน ปีที่ 2 จะได้กี่คะแนน ไปเรื่อย ๆ จนถึงมัธยมปีที่ 6 จะได้กี่คะแนน โดยมากแต่ละระดับชั้นก็จะเป็นช่วงคือ การแจกแจงของคะแนนจะซ้อนทับกันเป็นระยะไป เมื่อสร้างเสร็จแล้ว ถ้าเด็กคนหนึ่งมาสอบแบบทดสอบฉบับนี้ได้คะแนน 20

คะแนน และกำลังเรียนชั้นมัธยมปีที่ 2 แต่เมื่อเทียบแล้วเท่ากับนักเรียนชั้นประถมปีที่ 6 จะได้นำไปพัฒนาต่อ

4.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบคัดกรองและการคัดกรองนักเรียน

4.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

อุมารพร ตรังคสมบัติ (2540: 42) ได้ศึกษาว่า แบบคัดกรองภาวะซึมเศร้าในปัจจุบัน ภาวะซึมเศร้า (depression) จัดเป็นปัญหาที่สำคัญ ทั้งนี้เพราะความทุกข์และอัตราการตายที่สูงเมื่อเปรียบเทียบกับปัญหาจิตเวชอื่น ๆ ในต่างประเทศมีการศึกษาเกี่ยวกับภาวะซึมเศร้าในวัยรุ่นจำนวนมาก ในระยะ 10 ปี ที่ผ่านมา ผลการศึกษาชี้ว่าวัยรุ่นป่วยเป็นโรคซึมเศร้าค่อนข้างสูง ความทุกข์มีตั้งแต่ 8 – 30 ขึ้นอยู่กับวิธีการและประชากรที่ศึกษา CES-D (Center for Epidemiologic Studies Scale) เป็นเครื่องมือวัดการซึมเศร้าประเภท self-report เช่นเดียวกับ CDI เครื่องมือนี้พัฒนาโดยนักวิจัยแห่ง Center for Epidemiologic Studies ที่ National institute of mental Health ประเทศสหรัฐอเมริกา เพื่อวัดอาการซึมเศร้าในผู้ใหญ่โดยเฉพาะการสำรวจในชุมชน

กรมสุขภาพจิต (2547: ออนไลน์) แบบคัดกรองพฤติกรรมเด็ก The Strengths and Difficulties Questionnaire: SDQ หรือแบบสอบถามสำหรับประเมินพฤติกรรมของเด็กและวัยรุ่น เป็นเครื่องมือสำคัญในการคัดกรองปัญหาทางพฤติกรรม และปัญหาทางอารมณ์ที่เบี่ยงเบนซึ่งมีความเสี่ยงต่อปัญหาสุขภาพจิตในอนาคต ทำให้ทราบปัญหาสุขภาพจิตในอนาคต ทำให้ทราบถึงปัญหาที่เกิดขึ้นในระยะแรก ก่อนจะลุกลามจนยากต่อการแก้ไข ก่อนให้เกิดปัญหาต่าง ๆ พัฒนาโดย Robert Goodman จิตแพทย์เด็กชาวอังกฤษ ประกอบด้วยข้อคำถาม 25 ข้อ มีทั้งคำถามเชิงบวก และคำถามข้อที่เป็นปัญหา แบ่งเป็น 5 หมวด คือ พฤติกรรมเกร (conduct problem) พฤติกรรมไม่อยู่นิ่ง (hyperactivity) ปัญหาทางอารมณ์ (emotional problem) ปัญหาความสัมพันธ์กับเพื่อน (peer problem) และสัมพันธภาพทางสังคม (แต่ละหมวดมี 5 ข้อ) Goodman ได้เสนอ cut off point สำหรับ Clinical Range ที่มีค่าคะแนนสูงกว่า 90 เปอร์เซนต์ไทล์ของคะแนนรวมที่เป็นปัญหา จากผลการศึกษาวิจัยประชากรในชุมชนประเทศอังกฤษ สํารวจเด็กอายุ 5-15 ปี จำนวน 7,984 คน โดย Robert Goodman และคณะ (ค.ศ. 2000) พบว่ามี sensitivity 63.3% (95% CI 59.07-66.9%) positive predictive vale 52.7% negative predictive vale 96.4% Z96.0-96.8%) และค่าที่ได้จากการศึกษาในเด็กไทยก็ไม่แตกต่างกันมากนัก

4.2.2 งานวิจัยในประเทศ

กัลยา สุตะบุตร และคนอื่น ๆ (2540) แบบคัดกรองและพัฒนาเด็กหรือชื่อเดิมว่า แบบคัดกรองภาวะปัญญาอ่อนสำหรับชุมชน สร้างขึ้นในปี 2540 โดยคณะผู้วิจัยโรงพยาบาลราชานุกูล เพื่อให้เป็นเครื่องมือคัดกรองเด็กที่มีปัญหาภาวะปัญญาอ่อนในชุมชน โดยอาสาสมัครสาธารณสุข

หมู่บ้าน การสร้างเครื่องมือนี้ศึกษาข้อทดสอบพัฒนาการจากแบบคัดกรองพัฒนาการของต่างประเทศ และประเทศไทย ได้แก่ Denver II (Frankenburg, W.K; & et al. 1990) แบบทดสอบพัฒนาการเด็ก (Laksannavicham, U. 1995) และคู่มือส่งเสริมพัฒนาการเด็กอายุ 0-5 ปี แบ่งเป็นอายุรวม 5 ช่วง ดังนี้ 6 เดือน, 9 เดือน, 12 เดือน, 18 เดือน, 2 ปี, 3 ปี, 4 ปี, 5 ปี และ 6 ปี แต่ละช่วงอายุประกอบด้วย ข้อทดสอบพัฒนาการ 5 ข้อ ในด้านการใช้กล้ามเนื้อใหญ่ การใช้กล้ามเนื้อเล็ก ความเข้าใจ ภาษา การใช้ภาษา การช่วยเหลือตัวเอง/สังคม และแบบคัดกรองนี้ ยังได้มีการนำไปใช้ศึกษาระบบ วิทยาของภาวะปัญญาอ่อนในชุมชน

อำไพ ทองเงินและคนอื่น ๆ (2544) ได้ศึกษา แบบคัดกรองโรคในกลุ่มพัฒนาความ ผิดปกติอย่างรอบด้าน สำหรับเด็กอายุ 1-18 ปี แบ่งการวินิจฉัยเด็กที่ความผิดปกติของ PDD ออกเป็น โรคต่าง ๆ 5 โรค เช่น โรคออทิสติก (Autistic disorder) โรคเรทท์ (Rett's syndrome) ความผิดปกติใน พัฒนาการในวัยเด็ก (Childhoods Disintegrative Disorder) โรคเอสเปอร์เกอร์ (Asperger's syndrome) และความผิดปกติของพัฒนาการที่ไม่ทราบสาเหตุ (PDD,NOS) เริ่มเกิดขึ้นในไทยในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมาและยังไม่มีการใช้กันอย่างแพร่หลาย คณะผู้วิจัยโรงพยาบาลประสาทไวทยปถัมภ์ ได้สร้างและพัฒนาแบบคัดกรอง PDDSQ ขึ้นในปี 2544 แบบคัดกรองสร้างขึ้นเพื่อค้นหาเด็กที่มีความ ผิดปกติทางพัฒนาการในกลุ่มโรค PDDs อายุ 1-18 ปี โดยผู้ปกครองหรือผู้ใกล้ชิดเด็กเป็นผู้ประเมิน แบบคัดกรองแบ่งเป็น 2 ช่วงอายุ ดังนี้ PDDSQ 1-4 ปี ใช้คัดกรองเด็กอายุ 12-47 เดือน และPDDSQ 4-18 ปี และแต่ละฉบับประกอบด้วยข้อคัดกรอง 40 ข้อ ซึ่งข้อคำถามเหล่านี้ชี้วัดความผิดปกติ 3 ด้าน คือ พัฒนาการด้านสังคมผิดปกติ พัฒนาการด้านสื่อความหมายผิดปกติ และพฤติกรรมซ้ำซากและ ปรับตัวยาก เป็นสิ่งสำคัญในการวินิจฉัย คุณสมบัติของเครื่องมือ อายุ จุดตัดคะแนน ความไว% ความจำเพาะ การทำนาย ความเชื่อถือได้ ความคงที่ คงที่ภายในบวกลบ 1-4 ปี (12 เดือน-47 เดือน) 13 82 94 96 77 .91 (4-18 ปี) 18 82 88 93 73 .88 .91

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบคัดกรองและการคัดกรองนักเรียนทั้ง งานวิจัยในต่างประเทศและงานวิจัยในประเทศพบว่า แบบคัดกรองต่าง ๆ สร้างขึ้นเพื่อพิจารณาข้อมูล เกี่ยวกับตัวบุคคลและจัดแยกบุคคลออกเป็นกลุ่มปกติและกลุ่มเสี่ยง/มีปัญหามากกว่ากัน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ขั้นตอนการดำเนินงานแบ่งเป็น 2 ขั้นตอนดังนี้

ตอนที่ 1 การสร้างแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนชายที่กำลังศึกษาอยู่ในช่วงชั้นที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 ในโรงเรียนชายล้วน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานกรุงเทพมหานคร จำนวน 10 โรงเรียน รวมจำนวนนักเรียนชายทั้งสิ้น 13,194 คน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. 2548: ออนไลน์)

กลุ่มตัวอย่าง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการหาคุณภาพและเกณฑ์ปกติของแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย เป็นนักเรียนชายที่กำลังศึกษาอยู่ในช่วงชั้นที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 ของโรงเรียนชายล้วน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กรุงเทพมหานคร จำนวน 3 โรงเรียน รวมจำนวนนักเรียนชายทั้งสิ้น 1,157 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multistage Random Sampling) โดยใช้การกำหนดจากตารางขนาดกลุ่มตัวอย่าง สำหรับศึกษาค่าเฉลี่ยประชากรที่ระดับความเชื่อมั่นที่ 95% ($\alpha = .05$) จะต้องใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 388 คน (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2543: 400; อ้างอิงจาก Yamane , Taro. 1967: 886-887) ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่างดังนี้

1. สุ่มโรงเรียนชายล้วนที่จะทำการศึกษา โดยวิธีจับสลากรายชื่อโรงเรียนชายล้วน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กรุงเทพมหานคร จำนวน 3 โรงเรียน (Simple Random Sampling) จากจำนวนโรงเรียนชายล้วนทั้งสิ้น 10 โรงเรียน

2. สุ่มนักเรียนชาย ในช่วงชั้นที่ 3 ของแต่ละโรงเรียน ระดับชั้นเรียนละ 150 คน เป็นจำนวนนักเรียนชายโรงเรียนละ 450 คน (ดังตารางที่ 1)

ตาราง 1 จำนวนกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามโรงเรียนและระดับชั้น

โรงเรียน	ระดับชั้น			รวมจำนวน
	ม. 1	ม. 2	ม. 3	
1. ทวีธาภิเศก	131	147	144	422
2. วัดสุทธิวราราม	103	144	101	348
3. ไตรมิตรวิทยาลัย	136	144	107	387
รวม	307	435	352	1,157

ตอนที่ 2 การสร้างโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนชายที่กำลังศึกษาอยู่ในช่วงชั้นที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549 ในโรงเรียนชายล้วนแห่งหนึ่ง สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กรุงเทพมหานคร ที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชายจัดอยู่ในเกณฑ์ของกลุ่มเสี่ยงตามเกณฑ์การคัดกรอง ตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 75 ขึ้นไป จำนวน 151 คน

กลุ่มตัวอย่าง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

กลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย เป็นนักเรียนชายที่กำลังศึกษาอยู่ในช่วงชั้นที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549 ของโรงเรียนชายล้วนแห่งหนึ่ง สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กรุงเทพมหานคร ที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชายจัดอยู่ในเกณฑ์ของกลุ่มเสี่ยงตามเกณฑ์การคัดกรอง ตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 75 ขึ้นไป จำนวน 151 คน

เป็นนักเรียนชายระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 49 คน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 63 คน และระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 39 คน มีนักเรียนชายที่สมัครใจเข้าร่วมโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย จำนวน 32 คน โดยผู้วิจัยเลือกนักเรียนชายที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เป็นกลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย เนื่องจากมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชายมากกว่าระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 16 คน จากประชากรที่สมัครใจเข้าร่วมโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 8 คน

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มีดังนี้

1. แบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย
2. โปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย

วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ

ตอนที่ 1 การสร้างแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย

ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาานิยามจากทฤษฎี หลักการ แนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบคัดกรอง
2. ศึกษาหลักเกณฑ์ และวิธีการสร้างเครื่องมือจากตำรา และเอกสารอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับแบบคัดกรอง
3. เขียนนิยามพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย
4. เขียนข้อคำถามให้ครอบคลุมกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย ผู้วิจัยสร้างแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย เป็นแบบวัดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบ

ของลิเคิร์ท (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 77 ข้อ โดยแบ่งเป็นด้านท่าทางการแสดงออก 20 ข้อ ด้านการแต่งกาย 12 ข้อ ด้านการคบเพื่อน 17 ข้อ ด้านความสนใจ 16 ข้อ และด้านนิสัย 12 ข้อ

5. นำแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชายไปให้กรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นันทนา วงษ์อินทร์ และรองศาสตราจารย์ ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร ตรวจสอบแล้วจึงนำไปตรวจสอบคุณภาพเบื้องต้นเพื่อตรวจสอบหาความเที่ยงตรงตามเนื้อหาและภาษาที่ใช้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะและกลุ่มตัวอย่าง (Face Validity) โดยผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ได้แก่ อาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา อาจารย์ ดร.พาสณา จุลรัตน์ และอาจารย์มณฑิรา จารุเพ็ง จากนั้นคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Consistency: IOC) ที่มีค่าตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป โดยข้อคำถามทั้งหมดจำนวน 75 ข้อ ผ่านเกณฑ์ โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้องทั้งฉบับอยู่ระหว่าง 0.7 – 1.0

6. นำแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชายที่ผ่านเกณฑ์จำนวน 75 ข้อ ไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนชายที่กำลังศึกษาอยู่ในช่วงชั้นที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 ของโรงเรียนวัดบวรนิเวศ จำนวน 100 คน แล้วนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด โดยข้อคำถามทั้งหมดได้นำมาวิเคราะห์หาคุณภาพรายข้อ โดยการหาค่าอำนาจจำแนก โดยใช้วิธีคำนวณค่าสถิติทดสอบที (t-test) ด้วยเทคนิค 25 เปอร์เซนต์ ในการแบ่งเป็นกลุ่มสูงกลุ่มต่ำ แล้วคัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าสถิติทดสอบที มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้ข้อคำถามที่ผ่านเกณฑ์ทั้งสิ้น จำนวน 64 ข้อ (ดังตาราง 14 ภาคผนวก ข) ซึ่งมีค่าอำนาจจำแนก (t) ตั้งแต่ 1.753 – 6.325 หลังจากนั้นนำมาหาความเชื่อมั่น (Reliability) โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha – Coefficient) ซึ่งได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.9587

7. นำแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชายที่ผ่านเกณฑ์แล้วจำนวน 64 ข้อ ไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชายที่กำลังศึกษาอยู่ในช่วงชั้นที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 ของโรงเรียนชายล้วน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 3 โรงเรียน (ดังตาราง 1 ข้างต้น) รวมจำนวนนักเรียนชายทั้งสิ้น 1,157 คน จากนั้นวิเคราะห์หาคุณภาพรายข้อ โดยการหาค่าอำนาจจำแนก โดยวิธีคำนวณค่าสถิติทดสอบที (t-test) ด้วยเทคนิค 25 เปอร์เซนต์ ในการแบ่งเป็นกลุ่มสูงกลุ่มต่ำ และนำมาหาความเชื่อมั่น (Reliability) โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha – Coefficient) เพื่อยืนยันผลการหาคุณภาพรายข้อและคุณภาพของแบบคัดกรองทั้งฉบับกับการทดลองใช้ในข้อ 6 ซึ่งข้อคำถามทั้งหมด 64 ข้อ มีคุณภาพผ่านเกณฑ์ (ดังตาราง 16 ภาคผนวก ข) โดยประกอบด้วยข้อคำถามด้านท่าทางการแสดงออก จำนวน 18 ข้อ ด้านการแต่งกาย จำนวน 10 ข้อ ด้านการคบเพื่อน จำนวน 11 ข้อ ด้านความสนใจ จำนวน 16 ข้อ และด้านนิสัยจำนวน 9 ข้อ

8. นำข้อคำถามที่ได้จากข้อ 7 ที่ผ่านการหาคุณภาพแล้วจำนวน 64 ข้อ มาหาเกณฑ์ปกติของคะแนนพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย และนำมาใช้เป็นแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย

9. สร้างคู่มือการใช้แบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย

ตัวอย่างแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย

ตาราง 2 ตัวอย่างแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย

ข้อที่	ข้อความ	เป็นประจำ	บ่อยครั้ง	บางครั้ง	นาน ๆ ครั้ง	ไม่เคยเลย
0	ฉันแสดงมืออ่อนข้อยประกอบการพูด					
00	ฉันใช้แบ่งผัดหน้าให้ดูนวลผ่อง					
000	ฉันคบเพื่อนสนิทเป็นพวกรักเพศเดียวกัน					
0000	ฉันสนใจเลือกซื้อเครื่องประดับที่มีรูปแบบสวยงาม					
00000	ฉันรักสวยรักงาม					

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความ	เป็นประจำ	บ่อยครั้ง	บางครั้ง	นาน ๆ ครั้ง	ไม่เคยเลย
ข้อความทางบวก	1	2	3	4	5
ข้อความทางลบ	5	4	3	2	1

ตอนที่ 2 การสร้างโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย

ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาทฤษฎี เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เพื่อเป็นแนวทางการกำหนดเนื้อหาและรูปแบบที่จะนำมาสร้างโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ให้เหมาะสมกับลักษณะของสถานการณ์และปัจจัยที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย

2. สร้างโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย โดยใช้รูปแบบการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะและจุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาที่ใช้ในแต่ละครั้ง

3. นำโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย ที่สร้างขึ้นไปให้กรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นันทนา วงษ์อินทร์ และรองศาสตราจารย์ ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร ตรวจสอบแล้วจึงนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน ได้แก่ อาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา อาจารย์ ดร.พาสนา จุลรัตน์ และอาจารย์ มณฑิรา จารุเพ็ง ตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างจุดมุ่งหมาย นิยามศัพท์เฉพาะ เนื้อหา วิธีดำเนินงาน และการประเมินผล จากนั้นผู้วิจัยนำมาปรับปรุงแก้ไขภาษาตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

4. นำโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชายที่ได้แก้ไขแล้ว ไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดบวรนิเวศ ซึ่งมีลักษณะคล้ายกลุ่มตัวอย่างและไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย จำนวน 8 คน เพื่อหาข้อบกพร่องในด้านความเหมาะสมของกิจกรรม ขั้นตอนดำเนินการทดลอง และระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง เพื่อปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น และเหมาะสมที่จะนำไปใช้ในการวิจัยต่อไป

ตาราง 3 ตัวอย่างโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์
0	การสร้างสัมพันธภาพ	เพื่อสร้างสัมพันธภาพและสร้างความคุ้นเคยระหว่างผู้วิจัยกับนักเรียน และระหว่างนักเรียนด้วยกัน เพื่อให้นักเรียนรู้สึกอบอุ่น ไว้วางใจ และเป็นกันเองภายในกลุ่มและกับผู้วิจัย เพื่อให้ทราบและตระหนักถึงความสำคัญของการมีพฤติกรรมที่เหมาะสมกับเพศของตนเอง และได้ทราบจุดมุ่งหมาย ระเบียบทั่วไปของกลุ่ม บทบาทหน้าที่ ตลอดจนระยะเวลา และสถานที่ในการให้คำปรึกษา
00	ท่าทางการแสดงออก : พุดน้ำเสียงอ่อนหวาน พุดลากเสียง พุดมีหางเสียง คะ ขา จ๊ะ จำ ตกใจอุทานคล้ายผู้หญิง ว้าย อู้ย	เพื่อให้นักเรียนทราบและตระหนักถึงความสำคัญของพฤติกรรมท่าทางการแสดงออกเกี่ยวกับการพุดที่เหมาะสมกับเพศของตนเอง และได้ช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการหาแนวทางในการปรับเปลี่ยนหรือแก้ไขพฤติกรรมท่าทางการแสดงออกเกี่ยวกับการพุดที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเอง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ตอนที่ 1 การสร้างแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอน ดังนี้

1. ติดต่อบัณฑิตวิทยาลัย เพื่อทำหนังสือขออนุญาตเก็บข้อมูลโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

2. ติดต่อและนำส่งหนังสือให้กับโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างด้วยตนเอง พร้อมทั้งนัดวัน เวลา ที่จะดำเนินการเก็บข้อมูล

3. เก็บข้อมูลเรื่องพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย ในระหว่างเดือนมิถุนายน 2548 ถึงเดือนมกราคม 2549 โดยผู้วิจัยนำแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชายไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่างด้วยตนเอง

4. เตรียมแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย ให้เพียงพอแก่นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในช่วงชั้นที่ 3 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง 450 ฉบับต่อ 1 โรงเรียน รวมเป็นจำนวน 1,350 ฉบับ มีการทดสอบทั้งสิ้น 3 โรงเรียน

5. นำแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย ไปให้นักเรียนทำ โดยผู้วิจัยได้อธิบายให้นักเรียนได้เข้าใจถึงวิธีตอบแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย

6. ตรวจสอบแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชายที่ได้รับคืนมา พบว่ามีความสมบูรณ์และสามารถนำมาใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้ทั้งสิ้น 1,157 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 86 ของจำนวนแบบสอบถามที่แจกไป

7. นำผลการตอบแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชายมารวบรวมเพื่อนำไปสร้างเกณฑ์ปกติ (Norms) ของแบบคัดกรอง โดยหาค่าคะแนนมาตรฐานปกติ (Normalized T- Score) จากการหาตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์

ตอนที่ 2 การสร้างโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย โดยใช้รูปแบบของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอน ดังนี้

1. ผู้วิจัยติดต่อโรงเรียนชายล้วนที่เลือกเป็นกลุ่มตัวอย่าง ขออนุญาตผู้บริหารโรงเรียน และนัดหมาย กำหนดวัน เวลา

2. ผู้วิจัยคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย เป็นนักเรียนชายที่กำลังศึกษาอยู่ในช่วงชั้นที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549 ของโรงเรียนชายล้วนแห่งหนึ่ง สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กรุงเทพมหานคร ที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชายจัดอยู่ในเกณฑ์ของกลุ่มเสี่ยงตามเกณฑ์การคัดกรอง ตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 75 ขึ้นไป

จำนวน 151 คน เป็นนักเรียนชายระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 49 คน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 63 คน และระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 39 คน มีนักเรียนชายที่สมัครใจเข้าร่วมโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย จำนวน 32 คน โดยผู้วิจัยเลือกนักเรียนชายที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เป็นกลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย เนื่องจากมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชายมากกว่าระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แล้วสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 16 คน จากประชากรที่สมัครใจเข้าร่วมโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 8 คน และได้คะแนนดิบที่ได้จากแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย เป็นคะแนนก่อนการทดลอง (Pretest)

3. ผู้วิจัยดำเนินการทดลอง โดยให้นักเรียนเข้าโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย ในรูปแบบการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม จำนวน 12 ครั้ง ๆ ละ 50 นาที เป็นเวลา 7 สัปดาห์ ในวันอังคาร เวลา 14.20 น. ถึง 15.10 น. และวันพฤหัสบดี เวลา 11.20 ถึง 12.10 น. โดยเริ่มตั้งแต่วันที่ 15 มิถุนายน ถึงวันที่ 27 กรกฎาคม 2549

4. ภายหลังการดำเนินการครั้งสุดท้าย ผู้วิจัยให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทำแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชายอีกครั้ง แล้วใช้คะแนนที่ได้เป็นคะแนนหลังการทดลอง (Posttest)

5. นำคะแนนที่ได้จากการทำแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย ทั้งก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างมาวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

ตาราง 4 ตารางเข้าโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย

ครั้งที่	วัน เดือน ปี	หัวข้อเรื่อง
1	พฤษภาคมที่ 15 มิ.ย. 2549	ปฐมนิเทศ
2	อังคารที่ 20 มิ.ย. 2549	พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชายด้านการพูด
3	พฤษภาคมที่ 22 มิ.ย. 2549	พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศวัยรุ่นชายด้านท่าทาง
4	อังคารที่ 27 มิ.ย. 2549	พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศวัยรุ่นชายด้านการแต่งกาย
5	พฤษภาคมที่ 29 มิ.ย. 2549	พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศวัยรุ่นชายด้านการแต่งกาย
6	อังคารที่ 4 ก.ค. 2549	พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศวัยรุ่นชายด้านการคบเพื่อน
7	พฤษภาคมที่ 6 ก.ค. 2549	พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศวัยรุ่นชายด้านการคบเพื่อน
8	พฤษภาคมที่ 13 ก.ค.2549	พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศวัยรุ่นชายด้านความสนใจ
9	อังคารที่ 18 ก.ค. 2549	พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศวัยรุ่นชายด้านความสนใจ
10	พฤษภาคมที่ 20 ก.ค.2549	พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศวัยรุ่นชายด้านนิสัย
11	อังคารที่ 25 ก.ค. 2549	ผลกระทบทั้งด้านดีและด้านไม่ดีของการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย
12	พฤษภาคมที่ 27 ก.ค. 2549	ปัจฉิมนิเทศ

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

2. สถิติวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ

2.1 หาค่าความเที่ยงตรงเชิงพินิจ โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Consistency : IOC) (บุญเขต ภิญโญนนตพงษ์. 2521: 89-91)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ	IOC	แทน	ดัชนีความสอดคล้อง
	$\sum R$	แทน	ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
	N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

ข้อที่ใช้ได้ต้องมีค่า IOC ตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป

2.2 หาค่าอำนาจจำแนก โดยใช้ t – test แบบเทคนิค 25 เปอร์เซนต์ของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2543: 305)

$$t = \frac{\bar{X}_H - \bar{X}_L}{\sqrt{\frac{S_H^2}{n_H} + \frac{S_L^2}{n_L}}}$$

$$df = \frac{\left\{ \frac{S_H^2}{n_H} + \frac{S_L^2}{n_L} \right\}^2}{\frac{\left(\frac{S_H^2}{n_H} \right)^2}{n_H - 1} + \frac{\left(\frac{S_L^2}{n_L} \right)^2}{n_L - 1}}$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าดัชนีอำนาจจำแนกของแบบคัดกรอง
	$\bar{X}_H$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มสูง
	$\bar{X}_L$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มต่ำ
	S_H^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนของกลุ่มสูง
	S_L^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนของกลุ่มต่ำ
	n_H	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มสูง
	n_L	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มต่ำ

2.3 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha – Coefficient) การหาความเชื่อมั่นโดยใช้สูตรครอนบาค (Cronbach) (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2536: 171)

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum S_i^2}{S_t^2} \right]$$

เมื่อ	α	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่น
	n	แทน	จำนวนข้อของเครื่องมือวัด
	$\sum S_i^2$	แทน	คะแนนความแปรปรวนเป็นรายข้อ
	S_t^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนของเครื่องมือทั้งฉบับ

3. สร้างเกณฑ์ปกติ (Norms) โดยหาคะแนนที่ปกติจากการหาตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ (Percentile Score) แล้วนำค่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ได้ไปเปิดตารางสำหรับเปลี่ยนเป็นคะแนนที่ (Normalized T – score) ซึ่งหาเปอร์เซ็นต์ไทล์ (สมนึก ภัททิยธนี. 2541: 266-277)

$$PR = \frac{100}{N} \left[cf + \frac{1f}{2} \right]$$

เมื่อ	PR	แทน	ค่าเปอร์เซ็นต์ไทล์
	cf	แทน	ความถี่สะสมในชั้นที่ต่ำลงมา
	f	แทน	ความถี่ของชั้นนั้น
	N	แทน	จำนวนผู้เรียน

4. สถิติสำหรับทดสอบสมมติฐาน

4.1 เปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของนักเรียนชาย ก่อนและหลังการเข้าร่วมโปรแกรมป้องกัน โดยใช้ t – test แบบ dependent samples (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540:165)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{n-1}}}$$

$$df = n - 1$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าความแตกต่างระหว่างคะแนนของการทดสอบครั้งแรกและครั้งหลัง
	$\sum D$	แทน	ผลรวมของความแตกต่างของคะแนนในแต่ละคู่
	$\sum D^2$	แทน	ผลรวมของความแตกต่างของคะแนนในแต่ละคู่ ยกกำลังสอง
	$(\sum D)^2$	แทน	ผลรวมของความแตกต่างของคะแนนในแต่ละคู่ ทั้งหมดยกกำลังสอง
	n	แทน	จำนวนคู่ของคะแนนจากการสอบครั้งแรกและครั้งหลัง

4.2 เปรียบเทียบผลต่างของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศระหว่างนักเรียนชายที่ได้เข้าร่วมโปรแกรมป้องกัน และนักเรียนชายที่ไม่ได้เข้าร่วมโปรแกรมป้องกัน โดยใช้ t – test แบบ independent samples (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540: 162)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{(n_1 - 1)S_1^2 + (n_2 - 1)S_2^2}{n_1 + n_2 - 2} \left[\frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right]}}$$

$$df = n_1 + n_2 - 2$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าความแตกต่างระหว่างกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม
	$\bar{X}_1$	แทน	ค่าเฉลี่ยของกลุ่มทดลอง
	$\bar{X}_2$	แทน	ค่าเฉลี่ยของกลุ่มควบคุม
	S_1^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของกลุ่มทดลอง
	S_2^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของกลุ่มควบคุม
	n_1	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มทดลอง
	n_2	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มควบคุม

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลมีดังนี้

$\bar{X}$	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ย
S.D.	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน
$\bar{X}_D$	แทน	ค่าเฉลี่ยของคะแนนความแตกต่างก่อนและหลังการทดลอง
S.D. _D	แทน	ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของคะแนนความแตกต่าง
Min	แทน	คะแนนต่ำสุด
Max	แทน	คะแนนสูงสุด
k	แทน	จำนวนข้อคำถาม
n	แทน	จำนวนนักเรียนชาย
α	แทน	สัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของแบบคัดกรอง
T	แทน	คะแนนที่ปกติ
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t – distribution
p	แทน	ความน่าจะเป็นของค่าสถิติทดสอบ

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 การตรวจสอบคุณภาพเบื้องต้น โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC: Index of Consistency)

ตอนที่ 2 การหาคุณภาพของแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย

ตอนที่ 3 การสร้างเกณฑ์ปกติของคะแนนพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย

ตอนที่ 4 เปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของนักเรียนชายกลุ่มทดลองที่ได้เข้าร่วมโปรแกรมป้องกัน และของนักเรียนชายกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้เข้าร่วมโปรแกรมป้องกัน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 การตรวจสอบคุณภาพเบื้องต้น โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC: Index of Consistency)

นำแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชายไปให้ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน ได้แก่ อาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา อาจารย์ ดร.พาสณา จุลรัตน์ อาจารย์มณฑิรา จารุเพ็ง ทำการตรวจสอบหาความเที่ยงตรงตามเนื้อหาและภาษาที่ใช้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ จากนั้นคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Consistency: IOC) ที่มีค่าตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป โดยมีการคัดเลือกข้อคำถามที่ผ่านเกณฑ์ ซึ่งมีทั้งสิ้น 75 ข้อ โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้องทั้งฉบับอยู่ระหว่าง 0.7 – 1.0

ตอนที่ 2 การหาคุณภาพของแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย

ผู้วิจัยนำแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย รวม 75 ข้อ ไปทดสอบกับนักเรียนชายที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 100 คน เพื่อหาคุณภาพของเครื่องมือ โดยการวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนก (t) และหาค่าความเชื่อมั่นของแบบคัดกรองของนักเรียนชายที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ผลปรากฏว่ามีข้อคำถามที่ผ่านเกณฑ์ ทั้งสิ้น 64 ข้อ ดังตาราง 5

ตาราง 5 จำนวนข้อคำถาม ค่าอำนาจจำแนก (t) และค่าความเชื่อมั่นของแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง (try out) (n = 100)

แบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย	k ก่อน	k หลัง	ค่าอำนาจจำแนก (t)	ค่าความเชื่อมั่น
ท่าทางการแสดงออก	20	18	2.207 – 5.623	0.8610
การแต่งกาย	12	10	2.582 – 6.265	0.7594
การคบเพื่อน	16	11	1.753 – 5.390	0.8053
ความสนใจ	17	16	2.258 – 6.325	0.8849
นิสัย	16	9	1.903 – 6.096	0.8194
รวม	75	64	1.753 – 6.325	0.9587

จากตาราง 5 พบว่าแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชายที่สร้างขึ้นจำนวน 75 ข้อ คือ ด้านท่าทางการแสดงออก จำนวน 20 ข้อ ด้านการแต่งกาย จำนวน 12 ข้อ ด้านการคบเพื่อน จำนวน 16 ข้อ ด้านความสนใจ จำนวน 17 ข้อ และด้านนิสัย จำนวน 16 ข้อ โดยข้อคำถามทั้งหมดได้นำมาวิเคราะห์หาคุณภาพรายข้อ โดยการหาค่าอำนาจจำแนกโดยใช้วิธีคำนวณค่าสถิติทดสอบที (t-test) ด้วยเทคนิค 25 % ในการแบ่งเป็นกลุ่มสูงกลุ่มต่ำ แล้วคัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนก (t) ตั้งแต่ 1.75 ขึ้นไปซึ่งได้ข้อคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนก (t) ตั้งแต่ 1.753 – 6.325 มีข้อคำถามผ่านเกณฑ์ทั้งสิ้นจำนวน 64 ข้อ คือ ด้านท่าทางการแสดงออก จำนวน 18 ข้อ ด้านการแต่งกาย จำนวน 10 ข้อ ด้านการคบเพื่อน จำนวน 11 ข้อ ด้านความสนใจ จำนวน 16 ข้อ และด้านนิสัย จำนวน 9 ข้อ และนำมาหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha – Coefficient) โดยได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.9587

ผู้วิจัยนำแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชายไปวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนก (t) และค่าความเชื่อมั่นของแบบคัดกรองกับกลุ่มตัวอย่าง ดังตาราง 6

ตาราง 6 ค่าอำนาจจำแนก (t) และค่าความเชื่อมั่นของแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง (n = 1,157)

แบบคัดกรอง	ค่าอำนาจจำแนก(t)	ค่าความเชื่อมั่น
ท่าทางการแสดงออก	4.413 – 17.439	0.8148
การแต่งกาย	5.308 – 19.967	0.7505
การคบเพื่อน	6.557 – 13.270	0.7953
ความสนใจ	3.479 – 14.589	0.7531
นิสัย	5.290 – 17.628	0.7948
รวม	3.479 – 19.967	0.9303

จากตาราง 6 ผลการวิจัยพบว่าแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย มีข้อคำถามที่ผ่านเกณฑ์ทั้งสิ้น 64 ข้อ โดยข้อคำถามทั้งหมดได้นำมาวิเคราะห์หาคุณภาพรายข้อ โดยการหาค่าอำนาจจำแนก โดยใช้วิธีคำนวณค่าสถิติทดสอบที (t-test) ด้วยเทคนิค 25 % ในการแบ่งเป็นกลุ่มสูงกลุ่มต่ำ แล้วคัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนก (t) ตั้งแต่ 1.75 ขึ้นไปซึ่งได้ข้อคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนก (t) ตั้งแต่ 3.479 – 19.967 และนำมาหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha – Coefficient) โดยได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.9303

ผู้วิจัยได้นำแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชายไปวิเคราะห์หาค่าสถิติพื้นฐาน เพื่อหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) กับกลุ่มตัวอย่าง ดังตาราง 7

ตาราง 7 ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ($n = 1,157$)

แบบคัดกรอง	k	Max	Min	$\bar{X}$	S.D.
ท่าทางการแสดงออก	18	84	18	31.99	8.15
การแต่งกาย	10	49	10	15.10	4.64
การคบเพื่อน	11	50	11	15.28	5.16
ความสนใจ	16	73	16	23.22	5.76
นิสัย	9	41	9	16.39	5.11
รวม	64	280	64	104.85	23.25

จากตาราง 7 ผลการวิจัยพบว่าแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย จำนวนทั้งสิ้น 64 ข้อ ซึ่งเป็นแบบวัดชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคิร์ต (Likert) ที่มี 5 ระดับ มีคะแนนเต็มในแต่ละข้อ ๆ ละ 5 คะแนน มีค่าคะแนนเต็ม 320 คะแนน ได้ผลคะแนนสูงสุดที่ 280 และผลคะแนนต่ำสุดที่ 64 มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) รวมเท่ากับ 104.85 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) รวมเท่ากับ 23.25

ตอนที่ 3 การสร้างเกณฑ์ปกติของคะแนนพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย

ผู้วิจัยนำแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย รวม 64 ข้อ ที่ทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักเรียนชายที่กำลังศึกษาอยู่ในช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนชายล้วน จำนวน 1,157 คน มาหาค่าคะแนนเปอร์เซ็นต์ไทล์และสร้างคะแนนมาตรฐานโดยใช้คะแนนที่ปกติ (Normalized T – Score) ดังตาราง 8

ตาราง 8 เกณฑ์ปกติ (Norms) ของคะแนนพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของ
วัยรุ่นชาย จำนวน 64 ข้อ (n = 1,157)

T- Score	คะแนน	ความถี่ (f)	เปอร์เซ็นต์ไทล์ (PR)
84	280	1	99.96
80	266	1	99.87
79	261	1	99.78
78	253	1	99.70
77	249	1	99.61
76	248	1	99.52
75	229-236	2	99.40
74	218-222	3	99.18
73	203-213	4	98.91
72	189-201	3	98.56
71	178-188	6	98.14
70	160-172	6	97.67
69	152-159	7	97.03
68	146-151	10	96.35
67	140-144	10	95.43
66	136-139	13	94.59
65	132-135	17	93.12
64	130-131	13	91.90
63	126-129	19	90.59
62	123-125	25	88.32
61	121-122	25	86.45
60	118-120	33	84.05
59	116-117	25	81.31
58	114-115	30	79.17
57	112-113	42	75.93
56	110-111	37	72.41

ตาราง 8 (ต่อ)

T- Score	คะแนน	ความถี่ (f)	เปอร์เซ็นต์ไทล์ (PR)
55	108 -109	45	68.70
54	106 -107	45	65.32
53	104 -105	53	60.83
52	103	26	57.39
51	101 -102	59	53.61
50	100	40	49.44
49	99	41	45.94
48	98	31	42.83
47	96 – 97	71	38.23
46	95	35	33.84
45	94	34	30.86
44	92 – 93	54	27.14
43	91	28	23.51
42	89 – 90	42	20.57
41	88	30	17.37
40	87	26	14.95
39	86	23	12.83
38	85	23	10.85
37	84	18	9.08
36	83	19	7.48
35	82	14	6.05
34	81	12	4.93
33	80	9	4.02
32	79	7	3.33
31	78	7	2.72
30	77	5	2.20
29	76	6	1.73

ตาราง 8 (ต่อ)

T- Score	คะแนน	ความถี่ (f)	เปอร์เซ็นต์ไทล์ (PR)
28	75	5	1.25
27	74	2	0.95
25	73	4	0.69
24	72	2	0.43
23	71	1	0.30
22	67	1	0.22
20	66	1	0.13
16	64	1	0.04

จากตาราง 8 คะแนนเกณฑ์ปกติของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย มีคะแนนอยู่ระหว่าง 64 – 280 คะแนน คะแนนที่ปกติอยู่ระหว่าง $T_{16} - T_{84}$ และ ตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ (PR) 0.04 – 99.96

การแปลผลความหมายของคะแนนโดยเทียบกับเกณฑ์ปกติ ถ้าต้องการทราบระดับของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายให้นำคะแนนดิบมาเทียบกับคะแนนที่ปกติ และพิจารณาตามเกณฑ์ ดังนี้ (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2543: 320)

T - Score	ตั้งแต่ T69 และสูงกว่า	หมายถึง	มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชายสูงมาก
T - Score	ตั้งแต่ T57 – T68	หมายถึง	มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชายสูง
T - Score	ตั้งแต่ T45 – T56	หมายถึง	มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชายปานกลาง
T - Score	ตั้งแต่ T33 – T44	หมายถึง	มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชายต่ำ
T - Score	ตั้งแต่ T32 และต่ำกว่า	หมายถึง	มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชายต่ำมาก

ตอนที่ 4 เปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของนักเรียนชายกลุ่มทดลองที่ได้เข้าร่วมโปรแกรมป้องกัน และของนักเรียนชายกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้เข้าร่วมโปรแกรมป้องกัน

โดยผู้วิจัยเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามขั้นตอน ดังนี้

1. เปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของนักเรียนชาย
กลุ่มทดลองก่อนและหลังการเข้าร่วมโปรแกรมป้องกัน ดังแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 9

ตาราง 9 เปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของนักเรียนชาย
กลุ่มทดลองก่อนและหลังการเข้าร่วมโปรแกรมป้องกัน (n = 8)

พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมี พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศ ของวัยรุ่นชาย	กลุ่มทดลอง	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}_D$	S.D. _D	t	p
1. ทำทางทางแสดงออก	ก่อนทดลอง	58.00	8.65				
	หลังทดลอง	55.25	9.19	2.75	5.80	1.34	.22
2. การแต่งกาย	ก่อนทดลอง	37.63	6.67				
	หลังทดลอง	29.75	4.23	7.88	6.47	3.44*	.01
3. การคบเพื่อน	ก่อนทดลอง	34.63	4.96				
	หลังทดลอง	26.38	5.40	8.25	5.60	4.17**	.00
4. ความสนใจ	ก่อนทดลอง	45.13	10.11				
	หลังทดลอง	37.13	7.64	8.00	6.68	3.39*	.01
5. นิสัย	ก่อนทดลอง	33.13	6.85				
	หลังทดลอง	31.75	6.71	1.38	4.44	.88	.41
พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมี พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศ ของวัยรุ่นชายโดยรวม	ก่อนทดลอง	208.50	31.79				
	หลังทดลอง	180.25	21.22	28.25	17.17	4.65**	.00

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 9 พบว่า พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศโดยรวมของนักเรียนชายกลุ่มทดลอง หลังการเข้าร่วมโปรแกรมป้องกันลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเมื่อพิจารณาในแต่ละด้านพบว่า ด้านการคบเพื่อนลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ด้านการแต่งกาย และด้านความสนใจลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สำหรับด้านท่าทางการแสดงออก และด้านนิสัยลดลงอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

2. เปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของนักเรียนชาย ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลอง ดังแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 10

ตาราง 10 เปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของนักเรียนชาย ระหว่างกลุ่มทดลอง ($n = 8$) กับกลุ่มควบคุม ($n = 8$) ก่อนการทดลอง

พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย	กลุ่มตัวอย่าง	$\bar{X}$	S.D.	t	p
1. ท่าทางการแสดงออก	กลุ่มทดลอง	58.00	8.65	.603	.56
	กลุ่มควบคุม	55.00	11.10		
2. การแต่งกาย	กลุ่มทดลอง	37.63	6.67	1.39	.19
	กลุ่มควบคุม	33.25	5.92		
3. การคบเพื่อน	กลุ่มทดลอง	34.63	4.96	-.65	.52
	กลุ่มควบคุม	36.75	7.74		
4. ความสนใจ	กลุ่มทดลอง	45.13	10.11	-.47	.65
	กลุ่มควบคุม	47.25	7.94		
5. นิสัย	กลุ่มทดลอง	33.13	6.85	.73	.48
	กลุ่มควบคุม	30.75	6.14		
พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย โดยรวม	กลุ่มทดลอง	208.50	31.79	.344	.74
	กลุ่มควบคุม	203.00	32.23		

จากตาราง 10 พบว่า พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของนักเรียนชายก่อนการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมไม่แตกต่างกัน

3. เปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของนักเรียนชาย ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม หลังการทดลอง ดังแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 11

ตาราง 11 เปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของนักเรียนชาย ระหว่างกลุ่มทดลอง ($n = 8$) กับกลุ่มควบคุม ($n = 8$) หลังการทดลอง

พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย	กลุ่มตัวอย่าง	$\bar{X}$	S.D.	t	p
1. ท่าทางการแสดงออก	กลุ่มทดลอง	55.25	9.19	-.17	.87
	กลุ่มควบคุม	56.00	8.45		
2. การแต่งกาย	กลุ่มทดลอง	29.75	4.23	-1.25	.23
	กลุ่มควบคุม	33.63	7.71		
3. การคบเพื่อน	กลุ่มทดลอง	26.38	5.40	-3.79**	.00
	กลุ่มควบคุม	37.75	6.54		
4. ความสนใจ	กลุ่มทดลอง	37.13	7.64	-2.26*	.04
	กลุ่มควบคุม	47.63	10.70		
5. นิสัย	กลุ่มทดลอง	31.75	6.71	-.81	.43
	กลุ่มควบคุม	34.13	4.88		
พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย โดยรวม	กลุ่มทดลอง	180.25	21.22	-2.96**	.01
	กลุ่มควบคุม	209.13	17.59		

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 11 พบว่า พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศโดยรวมของนักเรียนชายกลุ่มทดลองลดลงแตกต่างกับนักเรียนชายกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเมื่อพิจารณาในแต่ละด้านพบว่า ด้านการคบเพื่อนลดลงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ด้านความสนใจลดลงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สำหรับด้านท่าทางการแสดงออก ด้านการแต่งกาย และด้านนิสัยลดลงแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

บทที่ 5

สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อสร้างแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของนักเรียนชายกลุ่มทดลองก่อนและหลังที่ได้เข้าร่วมโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย
3. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของนักเรียนชายกลุ่มทดลองที่ได้เข้าร่วมโปรแกรมป้องกัน และนักเรียนชายกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้เข้าร่วมโปรแกรมป้องกัน พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย

วิธีการดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ตอนที่ 1 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการหาคุณภาพและเกณฑ์ปกติของแบบคัดกรอง พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย เป็นนักเรียนชายที่กำลังศึกษาอยู่ในช่วงชั้นที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 ของโรงเรียนชายล้วน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กรุงเทพมหานคร จำนวน 3 โรงเรียน รวมจำนวนนักเรียนชายทั้งสิ้น 1,157 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multistage Random Sampling) โดยใช้การกำหนดจากตารางขนาดกลุ่มตัวอย่าง สำหรับศึกษาค่าเฉลี่ยประชากรที่ระดับความเชื่อมั่นที่ 95% ($\alpha = .05$) จะต้องใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 388 คน (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2543: 400; อ้างอิงจาก Yamane, Taro. 1967: 886-887) ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multistage Random Sampling)

ตอนที่ 2 กลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย เป็นนักเรียนชายที่กำลังศึกษาอยู่ในช่วงชั้นที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549 ของโรงเรียนชายล้วนแห่งหนึ่ง สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กรุงเทพมหานคร ที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชายจัดอยู่ในเกณฑ์ของกลุ่มเสี่ยงตามเกณฑ์การคัดกรอง ตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 75 ขึ้นไป จำนวน 151 คน

เป็นนักเรียนชายระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 49 คน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 63 คน และระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 39 คน มีนักเรียนชายที่สมัครใจเข้าร่วมโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย จำนวน 32 คน โดยผู้วิจัยเลือกนักเรียนชายที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เป็นกลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย เนื่องจากมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชายมากกว่าระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แล้วสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 16 คน จากประชากรที่สมัครใจเข้าร่วมโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 8 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย
2. โปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ตอนที่ 1 การสร้างแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอน ดังนี้

1. ติดต่อบัณฑิตวิทยาลัย เพื่อทำหนังสือขออนุญาตเก็บข้อมูลโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด
2. ติดต่อและนำส่งหนังสือให้กับโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างด้วยตนเอง พร้อมทั้งนัดวัน เวลา ที่จะดำเนินการเก็บข้อมูล
3. เก็บข้อมูลเรื่องพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย ในระหว่างเดือนมิถุนายน 2548 ถึงเดือนมกราคม 2549 โดยผู้วิจัยนำแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชายไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่างด้วยตนเอง
4. เตรียมแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย ให้เพียงพอกับนักเรียนชายที่กำลังศึกษาอยู่ในช่วงชั้นที่ 3 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง 450 ฉบับต่อ 1 โรงเรียน รวมเป็นจำนวน 1,350 ฉบับ มีการทดสอบทั้งสิ้น 3 โรงเรียน

5. นำแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย ไปให้นักเรียนชายทำ โดยผู้วิจัยได้อธิบายให้นักเรียนชายได้เข้าใจถึงวิธีตอบแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย

6. ตรวจสอบแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชายที่ได้รับคืนมา พบว่ามีความสมบูรณ์และสามารถนำมาใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้ทั้งสิ้น 1,157 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 86 ของจำนวนแบบสอบถามที่แจกไป

7. นำผลการตอบแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชายมารวบรวมเพื่อนำไปสร้างเกณฑ์ปกติ (Norms) ของแบบคัดกรอง โดยหาค่าคะแนนมาตรฐานปกติ (Normalized T- Score) จากการหาตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์

ตอนที่ 2 การสร้างโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย โดยใช้รูปแบบของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอน ดังนี้

1. ผู้วิจัยติดต่อโรงเรียนชายล้วนที่เลือกเป็นกลุ่มตัวอย่าง ขออนุญาตผู้บริหารโรงเรียน และนัดหมาย กำหนดวัน เวลา

2. ผู้วิจัยคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย เป็นนักเรียนชายที่กำลังศึกษาอยู่ในช่วงชั้นที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549 ของโรงเรียนชายล้วนแห่งหนึ่ง สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กรุงเทพมหานคร ที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชายจัดอยู่ในเกณฑ์ของกลุ่มเสี่ยงตามเกณฑ์การคัดกรอง ตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 75 ขึ้นไป จำนวน 151 คน เป็นนักเรียนชายระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 49 คน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 63 คน และระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 39 คน มีนักเรียนชายที่สมัครใจเข้าร่วมโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย จำนวน 32 คน โดยผู้วิจัยเลือกนักเรียนชายที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เป็นกลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย เนื่องจากมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชายมากกว่าระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แล้วสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 16 คน จากประชากรที่สมัครใจเข้าร่วมโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 8 คน และได้

คะแนนดิบที่ได้จากแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย เป็นคะแนนก่อนการทดลอง (Pretest)

3. ผู้วิจัยดำเนินการทดลอง โดยให้นักเรียนเข้าโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย ในรูปแบบการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตาม ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม จำนวน 12 ครั้ง ๆ ละ 50 นาที เป็นเวลา 7 สัปดาห์ ในวันอังคาร เวลา 14.20 น. ถึง 15.10 น. และวันพฤหัสบดี เวลา 11.20 ถึง 12.10 น. โดยเริ่มตั้งแต่วันที่ 15 มิถุนายน ถึง วันที่ 27 กรกฎาคม 2549

4. ภายหลังการดำเนินการครั้งสุดท้าย ผู้วิจัยให้นักเรียนชายกลุ่มตัวอย่างทำ แบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชายอีกครั้ง แล้วใช้ คะแนนที่ได้เป็นคะแนนหลังการทดลอง (Posttest)

5. นำคะแนนที่ได้จากการทำแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย ทั้งก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างมาวิเคราะห์ ข้อมูลต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 การสร้างแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับ เพศของวัยรุ่นชาย

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. วิเคราะห์สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)
2. วิเคราะห์เครื่องมือเป็นรายข้อ เพื่อหาค่าอำนาจจำแนก โดยใช้ t-test

แบบเทคนิค 25 % ของกลุ่มที่ได้คะแนนพฤติกรรมเสี่ยงสูงและกลุ่มที่ได้คะแนนพฤติกรรมเสี่ยงต่ำ

3. วิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นของแบบคัดกรอง โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา

(α - Coefficient)

4. สร้างเกณฑ์ปกติในการตีความหมายของคะแนน (Normalized T-Score)

ตอนที่ 2 การสร้างโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. เปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของนักเรียนชายกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังที่ได้เข้าร่วมโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย

2. เปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของนักเรียนชายกลุ่มทดลองที่เข้าร่วมโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย และนักเรียนชายกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้เข้าร่วมโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย

สรุปผลการวิจัย

ตอนที่ 1 การสร้างแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย

1. แบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Consistency: IOC) ทั้งฉบับอยู่ระหว่าง 0.7 – 1.0

2. หากคุณภาพเครื่องมือของแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย ลักษณะของแบบคัดกรองจะเป็นแบบสอบถามโดยใช้มาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ

2.1 แบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย ที่ใช้กับนักเรียนชายที่กำลังศึกษาอยู่ในช่วงชั้นที่ 3 ของโรงเรียนวัดบวรนิเวศที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 100 คน มีค่าอำนาจจำแนก (t) ทั้งฉบับอยู่ระหว่าง 1.753 – 6.325 และมีค่าความเชื่อมั่น (α) เท่ากับ 0.9587

2.2 แบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย ที่ใช้กับนักเรียนชายที่กำลังศึกษาอยู่ในช่วงชั้นที่ 3 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 1,157 คน มีค่าอำนาจจำแนก (t) ทั้งฉบับอยู่ระหว่าง 3.479 – 19.967 และมีค่าความเชื่อมั่น (α) เท่ากับ 0.9303

3. เกณฑ์ปกติของคะแนนพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชายของนักเรียนชายที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยแปลงคะแนนพฤติกรรมเสี่ยงให้อยู่ในรูปคะแนน

มาตรฐานปกติ T – Score ซึ่งมีคะแนนดิบอยู่ระหว่าง 64 – 280 คะแนนที่ปกติอยู่ระหว่าง $T_{16} - T_{84}$ และตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ (PR) อยู่ระหว่าง 0.04 – 99.96

ตอนที่ 2 การเข้าร่วมโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย

1. หลังการทดลอง นักเรียนชายกลุ่มทดลอง มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศโดยรวมลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเมื่อพิจารณาในแต่ละด้านพบว่า ด้านการคบเพื่อนลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ด้านการแต่งกาย และด้านความสนใจลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สำหรับด้านท่าทางการแสดงออก และด้านนิสัยลดลงอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

2. หลังการทดลอง นักเรียนชายกลุ่มทดลอง มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศโดยรวมลดลงแตกต่างกับนักเรียนชายกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเมื่อพิจารณาในแต่ละด้านพบว่า ด้านการคบเพื่อนลดลงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ด้านความสนใจลดลงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สำหรับด้านท่าทางการแสดงออก ด้านการแต่งกาย และด้านนิสัยลดลงแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

อภิปรายผล

ตอนที่ 1 การสร้างแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย

การวิจัยครั้งนี้เพื่อสร้างแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย

1. แบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Consistency: IOC) อยู่ระหว่าง 0.7 – 1.0 ซึ่งตามค่ากล่าวของ ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2543: 249) กล่าวว่า การพิจารณาค่าความสอดคล้องต้องมีค่ามากกว่า 0.5 ขึ้นไป และเป็นไปตามที่ พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2540: 124) กล่าวว่า การพิจารณาค่าความสอดคล้องต้องมีค่ามากกว่า 0.5 ขึ้นไป จึงกล่าวได้ว่า แบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชายมีความเที่ยงตรงอยู่ในเกณฑ์ที่ใช้ได้

2. หาคุณภาพเครื่องมือของแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย ลักษณะของแบบคัดกรองเป็นแบบสอบถามโดยใช้มาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ

2.1 แบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย ที่ใช้กับนักเรียนชายที่กำลังศึกษาอยู่ในช่วงชั้นที่ 3 ของโรงเรียนวัดบวรนิเวศ ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 100 คน มีค่าอำนาจจำแนก (t) ทั้งฉบับอยู่ 1.753 – 6.325 และมีค่าความเชื่อมั่น (α) เท่ากับ 0.9587

2.2 แบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย ที่ใช้กับนักเรียนชายที่กำลังศึกษาอยู่ในช่วงชั้นที่ 3 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 1,157 คน มีค่าอำนาจจำแนก (t) ทั้งฉบับอยู่ระหว่าง 3.473 – 19.967 และมีค่าความเชื่อมั่น (α) เท่ากับ 0.9303

ทุกข้อคำถามที่ใช้ในแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย มีค่าอำนาจจำแนก (t) ที่ได้มากกว่า 1.75 ขึ้นไป มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แสดงว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นหมายถึง ข้อความนี้สามารถจำแนกคนออกจากกันได้ เป็นไปตามที่ลัวัน สายยศ และอังคณา สายยศ (2541: 306) ได้กล่าวไว้ว่า ค่าอำนาจจำแนก (t) ที่ดีควรมีค่าตั้งแต่ 1.75 ขึ้นไป และยังสอดคล้องกับที่ กัลยา วานิชย์บัญชา (2548: 108-113) กล่าวไว้ว่า ข้อความที่มีค่า t ที่ได้ คือ ค่าอำนาจจำแนก คุณภาพด้านอำนาจจำแนกรายข้อจะถือว่าข้อคำถามใช้ได้ก็ต่อเมื่อ ค่า t มีนัยสำคัญทางสถิติ หรือพิจารณาโดยใช้เกณฑ์ t มีค่ามากกว่าหรือเท่ากับ 1.75 ขึ้นไป ซึ่งค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) คือ ดัชนีที่บ่งว่าข้อคำถามนั้นสามารถจำแนกผู้ตอบได้ดีเพียงใด (จำแนกคนเก่งและคนอ่อนได้) ข้อคำถามที่ดีต้องให้ค่าอำนาจจำแนกสูงและนำมาหาความเชื่อมั่น (Reliability) โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha – coefficient) โดยได้ค่าความเชื่อมั่นมากกว่า 0.75 ทุกกลุ่มที่ใช้ทดสอบ (สุนีย์ รักษาเกียรติศักดิ์. 2547: ออนไลน์) ซึ่งสอดคล้องกับที่พิมพา สุวรรณฤทธิ์ (2542: 164) กล่าวไว้ว่า ค่าความเชื่อมั่นที่อยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับกันจะต้องมีค่าตั้งแต่ 0.6 ขึ้นไป ซึ่งกล่าวได้ว่าแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชายมีค่าความเชื่อมั่นอยู่ในระดับสูง

3. เกณฑ์ปกติของคะแนนพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย ผู้วิจัยสร้างเกณฑ์ปกติของแบบคัดกรองในรูปคะแนนที่ปกติ (Normalized T – Score) เพื่อใช้เปรียบเทียบระดับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชายจากคะแนนดิบ ดังที่ลัวัน สายยศ และอังคณา สายยศ (2541: 215 – 216) กล่าวว่า เกณฑ์ปกติของคะแนนที่นิยมใช้กันมาก เพราะเป็นคะแนนมาตรฐานสามารถนำมาบวกลบ และเฉลี่ยได้ มีความเหมาะสมในการแปลความหมาย ในการวิจัยครั้งนี้ แบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมี

พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย มีคะแนนดิบอยู่ระหว่าง 64 – 280 และจากการหาตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ (PR) ที่ได้อยู่ระหว่าง 0.04 – 99.96 เมื่อเปิดตารางสำหรับเปลี่ยนเป็นคะแนนที่ปกติ พบว่า คะแนนที่อยู่ระหว่าง $T_{16} - T_{84}$ และเมื่อต้องการรู้ระดับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย จะต้องนำคะแนนดิบมาเทียบกับเกณฑ์ปกติ เพื่อดูว่าพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชายอยู่ในระดับใด โดยเกณฑ์ปกติสร้างขึ้นตามแบบของลวิน สายยศ และอังคณา สายยศ (2543: 320) ดังนี้

T-Score ตั้งแต่ T69 ขึ้นไป	หมายถึง มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมเพศของวัยรุ่นชายสูงมาก
T-Score ตั้งแต่ T57 – T68	หมายถึง มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมเพศของวัยรุ่นชายสูง
T-Score ตั้งแต่ T45 – T56	หมายถึง มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมเพศของวัยรุ่นชายปานกลาง
T-Score ตั้งแต่ T33 – T44	หมายถึง มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมเพศของวัยรุ่นชายต่ำ
T-Score ตั้งแต่ T32 ลงมา	หมายถึง มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมเพศของวัยรุ่นชายต่ำมาก

ถ้าผู้สอบได้คะแนนตรงจุดแบ่งพอดีให้เลื่อนไปอยู่ในกลุ่มสูงถัดไปเสมอ

ตอนที่ 2 การเข้าร่วมโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลของโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เพื่อลดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย ซึ่งเป็นนักเรียนชายที่กำลังศึกษาอยู่ในช่วงชั้นที่ 3 ผลการวิจัยปรากฏ ดังนี้

1. หลังการทดลอง นักเรียนชายกลุ่มทดลอง มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศโดยรวมลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะโปรแกรมป้องกันที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นในรูปแบบของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเป็นกระบวนการช่วยเหลือบุคคลเป็นกลุ่ม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยให้นักเรียนในกลุ่มได้ทราบแนวทางในการปรับเปลี่ยนหรือแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย และเรียนรู้ที่จะนำความคิด

หรือประสบการณ์ที่ได้รับจากกลุ่มไปปฏิบัติเพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย ในการดำเนินการให้คำปรึกษาให้ผู้วิจัยได้สร้างสัมพันธภาพกับนักเรียนเพื่อให้นักเรียนเกิดความอบอุ่นสบายใจ เป็นกันเองกับผู้วิจัย พร้อมทั้งจะให้ความร่วมมือในการปรับเปลี่ยนหรือแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย และผู้วิจัยใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ได้แก่ เทคนิคแม่แบบ กรณีตัวอย่าง การให้ข้อมูลย้อนกลับ การชี้แนะ บทบาทสมมติ และการเสริมแรงทางสังคม ทำให้นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้เข้าร่วมโปรแกรมป้องกัน ได้ตระหนักรู้และเกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย และเข้าใจถึงผลเสียของการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย และเกิดการเรียนรู้ที่จะหาวิธีการแก้ไขหรือลดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชายต่อไป ดังที่ คมเพชร จัตรศุภกุล (2521: 91) กล่าวว่า การให้คำปรึกษากลุ่มเป็นกระบวนการที่จะส่งเสริมให้นักเรียนเผชิญกับปัญหาของตนเองและแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น โดยการอธิบายเกี่ยวกับปัญหาและวิธีการแก้ไขร่วมกัน นอกจากนี้ นักเรียนจะเป็นผู้คิดแก้ไขปัญหาของตนเองแล้วยังสามารถเสนอความคิดเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหาลงมือผู้อื่นด้วย ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สีนินาฏ สุทิน (2548: 50) ที่ได้ศึกษาการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนศรีวิกรม์ กรุงเทพมหานคร จำนวน 16 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 8 คน พบว่า นักเรียนมีพฤติกรรมการเรียนคณิตศาสตร์มากขึ้น หลังจากการได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับผลการวิจัยของประภาพรพรณ นาคข้าพันธ์ (2537: 66-70) ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เพื่อลดพฤติกรรมก่อนนอนในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนศรีประจันต์ อำเภอสรีประจันต์ จังหวัดสุพรรณบุรี ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมมีพฤติกรรมก่อนนอนในชั้นเรียนลดลงมากกว่านักเรียนที่ได้รับข้อเสนอแนะ

พิจารณาในแต่ละด้านพบว่า ด้านการคบเพื่อนลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ด้านการแต่งกาย และด้านความสนใจลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักเรียนได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ได้เรียนรู้ปัญหาของตนเองและผู้อื่น รู้จักการให้และการรับ ตลอดจนรู้จักแนะนำและให้ข้อคิดเห็นในการแก้ปัญหาร่วมกัน และนำประสบการณ์ที่ได้จากกลุ่มไปปฏิบัติ จึงทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย ใน ด้านการคบเพื่อน ด้านการแต่งกายและด้านความสนใจลดลง ดังที่ วัชรวิทย์ ทรัพย์มี (2518: 39) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเหมาะสำหรับวัยรุ่นมาก เพราะเป็นวิธีการที่ตรงกับความต้องการและธรรมชาติของวัยรุ่นหลายประการ พลังของกลุ่มสามารถที่จะเปลี่ยนแปลงความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของคนได้อย่างถาวร

สำหรับด้านท่าทางการแสดงออก และด้านนิสัยลดลงอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ อาจเป็นเพราะ นักเรียนอยู่ในสิ่งแวดล้อมของกลุ่มผู้หญิงล้วน ๆ เป็นเวลานาน ๆ อาจจะทำให้นิสัยใจคอเปลี่ยนแปลงไปตามอิทธิพลของกลุ่มผู้หญิงนั้น ลักษณะท่าทางที่แสดงออกจึงคล้ายผู้หญิง เช่น พุดน้ำเสียงอ่อนหวาน พุดลากเสียง พุดมีหางเสียง คะ ขา จ๊ะจ๋า เดินหนีขา เดินบิดก้น นั่งหัวเราะหนีบชิดกัน แสดงท่าค้อน หยิก ตี เวลาไม่พอใจ ได้รับคำชมและความสนใจจากบุคคลอื่น ทำให้พฤติกรรมนั้นคงอยู่เป็นลักษณะนิสัย ดังที่ ผกา สัตยธรรม (2543: 98) กล่าวว่า แรงกระตุ้นหรือแรงเสริมด้วยวิธีการต่าง ๆ คำชมหรือความต้องการของบุคคลที่มีอิทธิพลต่อเด็กได้แก่ การแสดงหรือท่าทางของเด็กผู้ชายที่ทำตนเป็นเด็กผู้หญิง การแสดงท่าเดิน การพูดจาแบบผู้หญิงแล้วบุคคลใกล้ชิดชมเชยว่าดี เด็กเกิดความประทับใจ อยากทำอีกเพราะได้รับคำชม นักเรียนอาจทำจนติดเป็นนิสัย

สำหรับด้านนิสัยที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชายนั้น พบว่า นักเรียนส่วนมากรู้สึก ว่าตนเองผิดเพศมาตั้งแต่เด็ก เช่น รักสวยรักงาม แสงนอน หงุดหงิดง่าย จะรู้สึกอึดอัดมาก ถ้าต้องแสดงออกในลักษณะที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย จึงทำให้นิสัยที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชายนั้นเปลี่ยนแปลงได้ยาก และนักเรียนบางคนไม่ได้อยู่กับบิดา อยู่กับมารดาใกล้ชิดกับมารดา มารดาประกอบอาชีพช่างเสริมสวย เลยมีความรู้สึกรักสวยรักงาม เกิดความประทับใจอาจทำให้เกิดการเลียนแบบพฤติกรรม เด็กผู้ชายเปลี่ยนนิสัยเป็นหญิงที่ละน้อยเพราะขาดพ่อ อยู่กับแม่ใกล้ชิดแม่ ศรัทธาแม่เอาแม่เป็นแบบอย่างมาแต่เด็ก โดยทั่วไปเด็กมักใกล้ชิดแม่มากกว่าพ่อ เวลาพ่อ แม่ หย่ากัน เด็กมักเลือกอยู่กับแม่ และแม่ก็ตำหนิพ่อให้ลูกฟัง เป็นเหตุให้ลูกไม่อยากเป็นชาย (สุदीใจ ทศพร. 2530: 45) ซึ่งสอดคล้องกับแมดดอก (Maddox. 1936: 2) กล่าวว่า พฤติกรรมใดที่ทำให้บุคคลเกิดความพึงพอใจพฤติกรรมนั้น ๆ ก็จะถูกกระทำซ้ำแล้วซ้ำอีกจนกระทั่งกลายเป็นนิสัยติดตัวบุคคลนั้นไป

จากสาเหตุต่าง ๆ ที่กล่าวมา อาจมีผลต่อการลดลงของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชายของนักเรียนได้ แต่โดยรวมแล้วนักเรียนชายกลุ่มทดลองมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชายลดลง หลังจากได้เข้าร่วมโปรแกรมป้องกัน แสดงให้เห็นว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมสามารถลดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย

2. หลังการทดลองนักเรียนชายกลุ่มทดลอง มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศโดยรวมลดลงแตกต่างกับนักเรียนชายกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้เข้าร่วมโปรแกรมป้องกัน พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 อาจเป็นเพราะโปรแกรมป้องกันที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นในรูปแบบของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เป็นการให้คำปรึกษาที่เน้นการสร้างประสบการณ์ให้กับผู้รับคำปรึกษาเกิดการเรียนรู้หรือการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในแนวทางที่ต้องการ ซึ่งจะช่วยให้หลักการเรียนรู้เป็นวิธีการ

การช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเปลี่ยนพฤติกรรม (วัชร ทรัพย์มี. 2533: 55) โดยผู้วิจัยได้ใช้เทคนิคต่าง ๆ คือ เทคนิคแม่แบบ กรณีตัวอย่าง การให้ข้อมูลย้อนกลับ การชี้แนะ บทบาทสมมติ และการเสริมแรงทางสังคม ซึ่งเทคนิคเหล่านี้จะช่วยเหลือให้นักเรียนได้ตระหนักรู้และเกิดการเรียนรู้ที่จะนำความคิดหรือประสบการณ์ที่ได้รับจากกลุ่มไปปฏิบัติเพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย ซึ่งนักเรียนชายกลุ่มทดลองที่เข้าร่วมโปรแกรมให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมจะมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย โดยรวมลดลงแตกต่างกับนักเรียนชายกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้เข้าร่วมโปรแกรมให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ชูลีพร รามัญ (2540: 55) ที่ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมที่มีต่อการใช้เวลาในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านคลองตะเคียน อำเภอหนองใหญ่ จังหวัดชลบุรี ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีการใช้เวลาในการเรียนเหมาะสมขึ้น หลังจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนมีการใช้เวลาในการเรียนเหมาะสมขึ้นหลังจากได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมและนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ มีการใช้เวลาในการเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เมื่อพิจารณาในแต่ละด้านพบว่า ด้านการคบเพื่อนลดลงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ด้านความสนใจลดลงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อาจจะเป็นเพราะนักเรียนชายกลุ่มทดลองเป็นวัยที่อยู่ในช่วงวัยรุ่นตอนต้น เป็นวัยที่แสวงหาเอกลักษณ์ของตนเองและต้องการการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน จึงเต็มใจที่จะฟังและยอมรับความคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากเพื่อนรุ่นเดียวกัน ตลอดจนบรรยากาศของกลุ่มทำให้นักเรียนเกิดความรู้สึกเป็นกันเอง ปลอดภัย ไว้วางใจเพื่อน ๆ ภายในกลุ่ม นักเรียนได้อภิปรายร่วมกันเกี่ยวกับปัญหาและวิธีการแก้ไขปัญหาร่วมกัน ทำให้เกิดการเรียนรู้และนำประสบการณ์ที่ได้รับจากกลุ่มไปปฏิบัติเพื่อให้มีพฤติกรรมที่พึงประสงค์ สอดคล้องกับ คมเพชร ฉัตรสุกกุล (2521: 91) กล่าวว่า การให้คำปรึกษากลุ่มเป็นกระบวนการที่จะส่งเสริมให้นักเรียนเผชิญกับปัญหาของตนเองและแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น โดยการอภิปรายเกี่ยวกับปัญหาและวิธีการแก้ไขร่วมกัน นอกจากนักเรียนจะเป็นผู้คิดแก้ไขปัญหาของตนเองแล้วยังสามารถเสนอความคิดเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหาของผู้อื่นด้วย

สำหรับด้านท่าทางการแสดงออก ด้านการแต่งกาย และด้านนิสัยลดลงแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชายได้รับการยอมรับจากสังคมไม่ใช่เป็นโรคภัยแรงเรียกว่า รสนิยมทางเพศต่างกับคนทั่วไป (วัลลภ ปิยะมโนธรรม. 2546: 72) และด้วยสภาพสังคมของโรงเรียนที่เป็นโรงเรียนชายล้วนทำให้เด็กขาดการปรับตัวที่เหมาะสม ขาดการเรียนรู้ที่จะปฏิบัติตนที่เป็นบทบาทที่ต้องเกี่ยวข้องกับตามมารยาท

ในสังคม ทำให้เงินเมื่อจะติดต่อกับเพศตรงข้าม ชอบอยู่แต่กับพวกเดียวกัน การมีแนวโน้มที่จะชอบเพศเดียวกันมีมากกว่าธรรมดา การแสดงออกของเด็กชายที่ทำตนเป็นเด็กหญิง การแสดงท่าเดิน การพูดจาแบบผู้หญิง การแต่งกาย แล้วได้รับคำชมเชยว่าดี เด็กเกิดความรู้สึกประทับใจ อยากทำอีก เพราะได้รับคำชมและความยินดี (ผกา สัตยธรรม. 2543: 98) สอดคล้องกับกรมสามัญศึกษา (2530: 13-27) กล่าวว่า พฤติกรรมที่แสดงออกแล้วได้รับผลเป็นที่พึงพอใจ จะมีแนวโน้มให้เกิดพฤติกรรมนั้นอีก ความพึงพอใจดังกล่าวเป็นผลมาจากการเสริมแรง

จากสาเหตุต่าง ๆ ที่กล่าวมา จะพบว่านักเรียนชายกลุ่มทดลองที่ได้เข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย ลดลงกว่ากลุ่มควบคุมที่ไม่ได้เข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมแสดงว่าการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมสามารถลดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

ตอนที่ 1 การสร้างแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย

1.1 เนื่องจากในการวิจัยครั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชายที่กำลังศึกษาอยู่ในช่วงชั้นที่ 3 ของโรงเรียนชายล้วนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในเขตกรุงเทพมหานคร ดังนั้นการนำแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชายไปใช้กับนักเรียนชายในเขตพื้นที่ที่ไม่ใช่กรุงเทพมหานคร หรือเป็นนักเรียนชายในโรงเรียนสหศึกษา และโรงเรียนเอกชน จึงควรหาคะแนนเกณฑ์ปกติ (Norms) สำหรับนักเรียนกลุ่มนั้น ๆ ด้วย

1.2 ขั้นตอนในการเก็บรวบรวมข้อมูลควรคำนึงถึงความเหมาะสมของจำนวนนักเรียนและจำนวนผู้ดำเนินการควบคุมการทำแบบคัดกรอง เพื่อจะได้อธิบายวิธีการทำแบบคัดกรองให้นักเรียนมีความเข้าใจตรงกันและทำแบบคัดกรองได้อย่างถูกต้อง

1.3 ผู้ที่ต้องการนำแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชายไปใช้ ควรศึกษาวิธีการใช้จากคู่มือการดำเนินการใช้แบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชายให้เข้าใจ และทดลองทำแบบคัดกรองด้วยตนเองก่อนซึ่งจะทำให้มีความเข้าใจมากยิ่งขึ้น

1.4 แบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย ใช้เพื่อคัดกรองนักเรียนในเบื้องต้นเท่านั้น ดังนั้นเพื่อให้การคัดกรองมีประสิทธิภาพ อาจจะพิจารณาร่วมกับการสังเกตของครู ผู้ปกครอง หรือจากแบบวัดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชายอื่น ๆ ประกอบด้วย

ตอนที่ 2 การสร้างโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย

1.1 จากการวิจัยในครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่า การใช้โปรแกรมป้องกันในรูปแบบของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมนั้น สามารถที่จะลดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย เพื่อให้วัยรุ่นชายเกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติตนให้เหมาะสมกับบทบาททางเพศของตนเอง ครู อาจารย์ ตลอดจนผู้เกี่ยวข้องสามารถนำไปเป็นแนวทาง และประยุกต์ใช้เพื่อป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชายได้ตามความเหมาะสม

1.2 สำหรับผู้ที่จะนำโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชายไปใช้ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับเรื่องพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชายและศึกษาในเรื่องเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมด้วย

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยต่อไป

ตอนที่ 1 การสร้างแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย

2.1 ควรพัฒนาเครื่องมือแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชายในรูปแบบอื่นๆ เช่น แบบสังเกตในการประเมินพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชายในด้านที่สามารถสังเกตได้ แบบสอบถามที่มีลักษณะของสถานการณ์และตัวเลือก หรือ แบบสัมภาษณ์ที่สามารถนำไปใช้กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชายด้านที่ไม่สามารถสังเกตได้

2.2 ควรมีการศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชายกับนักเรียนที่ศึกษาอยู่ในโรงเรียนสหศึกษา โรงเรียนเอกชน หรือในเขตจังหวัดอื่น ๆ

2.3 ควรมีการศึกษาข้อมูลอื่น ๆ เพิ่มเติมเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย เช่น การสังเกต การสัมภาษณ์ หรือการใช้แบบประเมินจากกลุ่มตัวอย่างที่มีขนาดใหญ่กว่านี้ เพื่อให้ทราบข้อมูลและพัฒนาแบบคัดกรองต่อไป

ตอนที่ 2 การสร้างโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย

2.1 ควรมีการศึกษาและพัฒนาโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย โดยใช้วิธีอื่น ๆ เช่น กิจกรรมกลุ่ม การให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล การปรับพฤติกรรม เป็นต้น เพื่อศึกษาว่าวิธีการดังกล่าว จะสามารถนำไปใช้ลดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชายได้มากน้อยเพียงใด

2.2 ควรมีการสร้างและพัฒนาโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงอื่น ๆ ของวัยรุ่น

2.3 ควรมีการวิจัยในเรื่องพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชายในเชิงสำรวจ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ กรีทอง. (2545). *ประมวลสาระชุดวิชาทฤษฎีและแนวปฏิบัติในการให้คำปรึกษา*
หน่วยที่ 9-15. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- กรมวิชาการ. (2545). *กิจกรรมพัฒนาผู้เรียนและการบริหารจัดการแนะแนว*. กรุงเทพฯ:
โรงพิมพ์คุรุสภา ลาดพร้าว.
- กรมสามัญศึกษา. (2530). *คู่มือการปกครองนักเรียนโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา*. กรุงเทพฯ:
หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมฯ.
- . (2544). *เอกสารคู่มือระบบการช่วยเหลือนักเรียน*. กรุงเทพฯ: หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมฯ.
- กรมสุขภาพจิต. (2544). *คู่มือครูที่ปรึกษาระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน*. กรุงเทพฯ:
กระทรวงสาธารณสุข.
- . (2545ก). *แบบคัดกรองสุขภาพจิต เล่มดัชนี*. กรุงเทพฯ: กรมสุขภาพจิต
กระทรวงสาธารณสุข.
- . (2547). *คู่มือครูสำหรับช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาสุขภาพจิต*. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ:
กระทรวงสาธารณสุข.
- . (2547). *แบบทดสอบทางสุขภาพจิต*. สืบค้นเมื่อ 9 พฤศจิกายน 2547, จาก <http://www.dmh.moph.go.th>.
- กัลยา วานิชย์บัญชา. (2548). *สถิติสำหรับงานวิจัย*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กัลยา สุตตะบุตร. (2540). *แบบคัดกรองภาวะปัญญาอ่อนระดับชุมชน ฉบับร่าง*. กรุงเทพฯ:
โรงพยาบาลราชานุกูล กรมสุขภาพจิต.
- กุลชลี คำชาย. (2542). *จิตวิทยาเด็กวัยรุ่น*. กรุงเทพฯ: คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา.
- เกษม ต้นติผลาชีวะ. (2542). *วัยรุ่น Y2K*. *ใกล้หมอ*. 23(1): 78-79.
- คมเพชร ฉัตรศุภกุล. (2521). *ทฤษฎีการให้คำปรึกษา*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาการแนะแนวและ
จิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- . (2543). *พลวัตแห่งกลุ่ม*. *เอกสารประกอบการสอน*. กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จันทิชาติตา พุกษานานนท์. (2537, กรกฎาคม-กันยายน). *พฤติกรรมความเสี่ยงในวัยรุ่น*.
สงขลานครินทร์เวชสาร. 12: 141-144.

- จันทร์เพ็ญ วงศ์ศิริรักษ์. (2544). ผลการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มโดยใช้ทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบเน้นความเป็นจริงที่มีต่อพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนกัลยาณวัตร ขอนแก่น. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการให้คำปรึกษา).
ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.
- จิรวดี จุลสำรวจ. (2540). การเปรียบเทียบผลของการใช้สถานการณ์จำลองกับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อความเชื่อมั่นในตนเอง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ศูนย์ศึกษาพระพุทธศาสนาวันอาทิตย์ วัดใหญ่อินทาราม จังหวัดชลบุรี. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถ่ายเอกสาร.
- จิราภรณ์ อารยะรังษะภู. (2539). จิตวิทยาการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม. เชียงใหม่: ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ณัฐนันท์ วิชัยรัมย์. (2545). การศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตอำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์. ปรินญานิพนธ์ วท.ม. (จิตวิทยาชุมชน). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน; และเพ็ญแข ประจันปัจฉนิก. (2524). อิทธิพลของสังคมต่อทัศนคติของวัยรุ่น รายงานการวิจัย ฉบับที่ 18. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ชุลีพร รามัญ. (2540). ผลของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมที่มีต่อการใช้เวลาในการเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านคลองตะเคียน อำเภอหนองใหญ่ จังหวัดชลบุรี. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ทิพย์วรรณ กิตติพร. (2535). การให้คำปรึกษากลุ่ม. พิษณุโลก: ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- เถียร ชัยชาญ. (2537, กุมภาพันธ์-มีนาคม). ปัญหาพฤติกรรมรบกวนเพศในวัยรุ่นชาย. *แนะแนว*. 28(151): 40-47.
- นิตยา กัทลิตระพันธ์. (2542). การศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงของเด็กในเมือง. *วารสารวิจัยสังคม*. 22(1-2): 1-27.

- บงกชมาศ เอกเอี่ยม. (2532). *เกย์: กระบวนการพัฒนาและอ้างเอกลักษณ์รักร่วมเพศ*.
 วิทยานิพนธ์. ศศ.ม. (สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- บุญเชิด ภิญโญนนตพงษ์. (2521). *การวัดและการประเมินผลการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ:
 ภาควิชาพื้นฐานการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- บุญโชติ แก้วแสนสุข. (2532). *ผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับ
 เพศชายของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดราชบพิธ กรุงเทพมหานคร*.
 ปริญญาานิพนธ์ ศศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- บุหงา วชิระศักดิ์มงคล. (2530). *การแนะแนวเบื้องต้น*. พิษณุโลก: ภาควิชาแนะแนวและจิตวิทยา
 การศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก.
- ประภาพรพรณ นาคข้าพันธ์. (2537). *ผลของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรม
 ก่อกลในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนศรีประจันต์ อำเภอสรีประจันต์
 จังหวัดสุพรรณบุรี*. ปริญญาานิพนธ์ ศศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ:
 บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- ประภาพรพรณ วงศาโรจน์. (2532). *การพัฒนาเอกลักษณ์รักร่วมเพศ ในหมู่วัยรุ่น*. วิทยานิพนธ์
 สม.ม. (สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
 ถ่ายเอกสาร.
- ปราณี รามสูต. (2533). *การแนะแนวในระดับมัธยมศึกษา หน่วยที่ 1-7*. นนทบุรี:
 มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- ปรีชา คัมภีรปกรณ์; และคนอื่น ๆ. (2545). *ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมนักเรียนวัยรุ่น*. หน่วยที่ 2.
เอกสารการสอนชุดวิชาพฤติกรรมวัยรุ่น. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- ปวีณา สายสูง. (2541). *พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษาในจังหวัดน่าน*.
 วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (สุขศึกษา). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
 ถ่ายเอกสาร.
- ผกา สัตยธรรม. (2543). *สุขภาพจิตเด็ก*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์
 มหาวิทยาลัย.
- ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. (2530). *สุขภาพจิตเบื้องต้น*. กรุงเทพฯ: บัณฑิตการพิมพ์.
- . (2536). *การปรับพฤติกรรมเบื้องต้น*. กรุงเทพฯ: ทบวงมหาวิทยาลัย.

- ผ่องพรรณ มูริกา. (2545). การเปรียบเทียบผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม และกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ที่มีต่อความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนจตุรพักตรพิมานรัชดาภิเษก จังหวัดร้อยเอ็ด. ปรินิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการให้คำปรึกษา). มหาสารคาม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.
- พนม เกตุมาน. (2535). สุขใจกับลูกวัยรุ่น. กรุงเทพฯ : แพลนพับลิชชิ่ง.
- พรพิมล เจียมนาครินทร์. (2539). พัฒนาการวัยรุ่น. กรุงเทพฯ: ต้นอักษรพิมพ์.
- พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์. (2538). จิตวิทยาครอบครัว. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2540). วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์เจริญผล.
- พัฒนัสวรรค์ เชื้อแก้ว. (2542). การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและแบบรายบุคคล ตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนประถมนนทรี กรุงเทพมหานคร. ปรินิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พิจิตรา ชัยสิงห์ประสาท. (2537). ผลขององค์ประกอบทางจิตที่มีต่อเอกลักษณ์ทางเพศของ เด็กชายวัยรุ่น. ปรินิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พิมพ์พรรณ ศิลปะสุวรรณ. (2536). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ของคณานที่มีวัยรุ่น ในโรงงานอุตสาหกรรมเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล. วิทยานิพนธ์ ศษ.ด. (ประชากรศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- พิมพ์ สุวรรณฤทธิ์. (2542). การสร้างเครื่องมือวัดผลการเรียน. คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏ กาญจนบุรี.
- พิไลลักษณ์ อ่อนละมุล. (2546). การศึกษาและการพัฒนายุทธวิธีในการเรียนของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม. ปรินิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- พีรวัฒน์ จารุจารีต. (2547). *เชาว์ปัญญา เชาว์อารมณ์ และความคิดสร้างสรรค์ของผู้ต้องขังชายที่มีพฤติกรรมรกร่วมเพศและผู้ต้องขังชายที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศภายในเรือนจำกลางคลองเปรม*. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เพ็ญศิริ สิมารักษ์. (2531). ความเปี่ยงเบนทางเพศ. ใน *เอกสารประกอบการสัมมนาทางวิชาการ เรื่องความเปี่ยงเบนทางเพศ*. หน้า 1-3. ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- เพ็ญศิริ สิมารักษ์; และธัญญา นุปผาเวช. (2531). จิตวิทยาวัยรุ่น. ใน *เอกสารประกอบการบรรยาย ในการอบรมครูและอาสาสมัครแนะแนวโครงการให้คำปรึกษาแนะแนววัยรุ่นและหนุ่มสาว*. หน้า 3-5. ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- มนตรี ต้นประยูร. (2531, เมษายน). เด็กและเยาวชนที่มีพฤติกรรมเปี่ยงเบนทางเพศ. *การศึกษา กรุงเทพมหานคร*. 12(6): 18-20.
- มณีรัตน์ เพื่องวุฒิราญ. (2530, กันยายน). รกร่วมเพศ. *ใกล้หมอ*. 1: 24-25.
- โยธิน คันศุภท; และคนอื่น ๆ. (2533). *จิตวิทยา*. กรุงเทพฯ: ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.
- รวิวรรณ ชินะตระกูล. (2537). *หลักการแนะแนว*. กรุงเทพฯ: คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมสถาบัน เทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหาร ลาดกระบัง.
- รุ่งนภา ป้องเกียรติชัย. (2542). *การศึกษากาได้รับสารอาหารของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ในกรุงเทพมหานครโดยใช้แบบสอบถามความถี่ของอาหารบริโภคถึงปริมาณ*. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (สาธารณสุขศาสตร). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- ล้วน สายยศ; และ อังคณา สายยศ. (2536). *เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.
- , (2541). *เทคนิคการสร้างและสอบข้อสอบความถนัดทางการเรียน*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- , (2543). *การวัดด้านจิตพิสัย*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- , (2543). *เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ลิขิต กาญจนภรณ์. (2525). *จิตวิทยาพื้นฐานพฤติกรรมมนุษย์ เล่ม 1*. นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- วรรณา พรหมบุรมย์. (2533, เมษายน-พฤษภาคม). วิธีการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม. *วารสารแนะแนว*. 56: 25-26.
- วรรณิ ลิ้มอักษร. (2540). *จิตวิทยาการศึกษา*. สงขลา: ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ.

- วรารณ ตรีภูมิตินันท์. (2545). *จิตวิทยาการปรับตัว*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.
- วัชร ทรัพย์มี. (2518, ธันวาคม-มกราคม). การให้คำปรึกษาหารือเป็นกลุ่มแก่วัยรุ่น. *วารสารแนะแนว*. 8(36): 38-43.
- . (2533). *ทฤษฎีและกระบวนการให้บริการปรึกษา*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์สหภาพพิมพ์.
- วัชร ฐะคำ. (2533) *จิตวิทยาการแนะแนวและการให้คำปรึกษา*. กรุงเทพฯ: หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมฝึกหัดครู.
- วันเพ็ญ บุญประกอบ. (2531). *พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย*. กรุงเทพฯ: แผนกกุมารเวช โรงพยาบาลศิริราช.
- . (2532, เมษายน – มิถุนายน). Feminine. *วารสารสมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย*. 34(2): 139 – 149.
- วัลลภ ปิยะมโนธรรม. (2530). *เอกสารประกอบการสัมมนา ทอม ดี ดี*. กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- . (2531). *ความเบี่ยงเบนทางเพศ*. ใน *เอกสารประกอบการประชุมสัมมนา ระดับชาติ ครั้งที่ 1 เรื่องพัฒนาสังคมและชีวิตด้วยจิตวิทยา*. หน้า 1-11. กรุงเทพฯ: สำนักงานส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ.
- . (2546). *คุยกับนักจิตวิทยา 1*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: มิตรนราการพิมพ์.
- วารุณี จันดาวงศ์. (2542). *ผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้ทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบเน้นความจริงที่มีต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศ ของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอุดรพิทยานุกูล*. ปรินุญานินท์ กศ.ม. (จิตวิทยาการให้คำปรึกษา). มหาสารคาม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.
- วิญญู พูลศรี. (2531). *เทคนิคจิตวิทยาการศึกษา*. เชียงใหม่: ภาควิชาจิตวิทยา คณะศึกษาศาสตร์ วิทยาลัยครูเชียงใหม่ สหวิทยาลัยล้านนา.
- วิณี ชิดเชิดวงศ์. (2547). *รายงานการวิจัยเรื่องพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีปัญหของเด็กรุ่น*. ชลบุรี: ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา. ถ่ายเอกสาร.
- วิลาสินี แดงมะแจ้ง. (2545, เมษายน). รู้และเข้าใจวัยรุ่นด้วยจิตวิทยา. *ศึกษาศาสตร์*. 14(1): 90-95

- วิสวรรณ พลเสน. (2547). *คู่มือการจัดกิจกรรมนักเรียนกลุ่มเสี่ยงในระบบการดูแลช่วยเหลือ*
นักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษา จังหวัดราชบุรี. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม.
 (การบริหารการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
 ถ่ายเอกสาร.
- ศรีเรือน แก้วกังวาล. (2530). *จิตวิทยาพัฒนาการ*. กรุงเทพฯ: ปรายการพิมพ์.
- , (2540). *จิตวิทยาพัฒนาการชีวิตทุกช่วงวัย*. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ:
 สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ศิริชัย หงษ์สงวนศรี. (2547, 26 ตุลาคม). เด็กตุ๋นอยากเลิก-แห่พบจิตแพทย์. *เดลินิวส์*. หน้า 15.
- สกล วรเจริญศรี. (2545). *การศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่น*.
 ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
 ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สมนึก ภัททิยธนี. (2541). *การวัดผลการศึกษา*. กาลสินธุ์: ปรายการพิมพ์.
- สมพร สุทัศน์ย์, ม.ร.ว. (2533). *เอกสารสอนชุดวิชาเทคนิคการปฐษาเบื้องต้น* หน่วยที่ 1-6.
 นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- สันทนา วิจิตรนาวรัตน์. (2539). *การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มกับการเข้าร่วม*
กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อสิ่งเสพติดประเภทสารระเหยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
โรงเรียนไชยวิทยา อำเภอลำยอง จังหวัดสุราษฎร์ธานี. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม.
 (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 ปรายการพิมพ์.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2547). *จำนวนสถานศึกษา นักเรียนและครู สังกัด*
คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ปีการศึกษา 2546. สืบค้นเมื่อ 9 กรกฎาคม 2547,
 จาก <http://www.obec.go.th>.
- สินีนาง สุทิน. (2548). *การให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เพื่อพัฒนาพฤติกรรม*
เรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนศรีวิกรม์ กรุงเทพมหานคร. ปรินูญานิพนธ์
 กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
 ถ่ายเอกสาร.
- สุชา จันทน์เอม. (2539). *จิตวิทยาทั่วไป*. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สุชาติ โสภประยูร; และ วรณิ โสภประยูร. (2541). *เพศศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ:
 ไทยวัฒนาพานิช.
- สุชีรา ภัทรยุตวรรัตน์. (2545). *คู่มือการวัดทางจิตวิทยา*. กรุงเทพฯ: เมดิคัล มีเดีย.

สุดใจ ทศพร. (2530, เมษายน-พฤษภาคม). เกย์และทอมใครกำหนด. วารสารแนะแนว.

19(98): 44-45.

สุนันท์ ชอมรัมย์. (2541). เจตคติต่อครูที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศของผู้ปกครอง ครูและนักเรียน
ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดสุรินทร์. วิทยานิพนธ์
กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). มหาสารคาม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

สุนีย์ รักษาเกียรติศักดิ์. (2547; กรกฎาคม). ระบบการวิเคราะห์ข้อสอบด้วย A tutor. จดหมายข่าว.
8(3). กรุงเทพฯ: สำนักคอมพิวเตอร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. สืบค้นเมื่อ 19 มีนาคม
2548, จาก http://cc.swu.ac.th/ccnews/content/e788/e967/e1001/infex_th.html.

สุพัทธรา สุภาพ. (2544). ปัญหาสังคม. พิมพ์ครั้งที่ 17. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

สุวัชัย อินทรประเสริฐ. (2534). การตั้งครม.ในวัยรุ่น. สุติศาสตร์รามธิบดี. พิมพ์ครั้งที่ 3.
กรุงเทพฯ: บรรณาธิการโดยกำแหง จารุจินดาและคณะ.

สุวรรณา เรื่องกาญจน์เศรษฐี. (2547, 26 ตุลาคม). เด็กตุ๊ดอยากเลิก-แห่พบจิตแพทย์. เดลินิวส์.
หน้า 15.

สุสันหา ยิ้มแย้ม. (2530). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเอกลักษณ์บทบาททางเพศกับการปรับตัว
ต่อการเป็นมารดาของหญิงครรภ์แรก. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (วิชาการพยาบาลแม่และเด็ก).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.

เสมอขวัญ ตันติกุล. (2538). เปรียบเทียบความรู้เกี่ยวกับพัฒนาการทางเพศ การแสดงบทบาท
ทางเพศ รูปแบบของการอบรมเลี้ยงดูของมารดาที่บุตรมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศกับ
มารดาที่บุตรมีพฤติกรรมปกติ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). มหาสารคาม:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.

แสดงพฤติกรรมไม่เหมาะสมมากขึ้น. (2547, 12 กรกฎาคม). พิมพ์ไทย. หน้า 12.

โสภา ขปิลมณีน. (2543, มีนาคม). วัยรุ่นวัยจ๊าบ. วารสารราชบัณฑิตยสถาน. (25): 110-115.

อโนทัย แทนสวัสดิ์. (2546). การเปรียบเทียบความเชื่อมั่นและความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างของ
แบบทดสอบวัดความเครียดของนักเรียนที่มีการจัดเรียนข้อความและจำนวนมาตราต่างกัน.
ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (วัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

อาภรณ์ มหาคำ. (2525). ผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มต่อการปรับพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก.
ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.

- อภา จันทรสกุล. (2535). *ทฤษฎีและวิธีการให้คำปรึกษาในโรงเรียน*. พิมพ์ครั้งที่ 5.
กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- อำไพ ทองเงิน; และ คนอื่นๆ. (2544). *รายงานการวิจัยเรื่อง การพัฒนาแบบคัดกรองโรคในกลุ่มพัฒนาความผิดปกติอย่างรอบคอบ*. กรุงเทพฯ: กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข.
- อุมาพร ตรังคสมบัติ. (2540, กรกฎาคม). การใช้ CES – D ในการคัดกรองภาวะซึมเศร้าในวัยรุ่น.
วารสารสมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย. 12(40): 42.
- Clunn, Patricia. (1991). *Child Psychiatric Nursing*. St. Louis: Mosby Year book Inc.
- Corey, Greal. (1981). *Theory and Practice of Group Counseling*. California: Brooks/Cole Publishing Company.
- Dworetzky, P. John. (1999). *The Psychology of Adolescence*. 2nd. New York: Meridith Corporation.
- Gillis, Linda J Alpert.; & Janes P. Connell. (1989, November). Gender and Sex – Role Influences on Children's Self Esteem. *Journal of Personality*. 57(11): 97 – 111.
- Gillow, Kim Elaine.; & Lindal Lindsey Davis. (1987, September). Stress and Coping Methods. *Journal of Psychosocial Nursing and Mental Health Service*. 25(9): 28 – 32.
- Hansen, James C.; Richard W. Warner.; & Elsiem M. Smith. (1976). *Group Counseling: Theory and Process*. Chicago: Rand McNally College Publishing.
- Huston, A.C. (1983). *Handbook of child Psychology Volume IV: Socialization, Personality, and Social development*. New York: John Wiley & Son.
- Kaplan, Alexandra G.; & Mary Anne Sedney. (1980). *Psychology and Sex Roles: An Androgynous Perspective*. Canada: Little Brown and Company.
- Kirkendall, W.L. (1965). *Adolescent*. New York: Appieton Company.
- Lamb, Michanel E. (1980). *The Role of the Father in Child Development*. 2nd ed.
New York: John Wiley & son.
- Maddox, R. (1936). *How to Study*. Greenwich, Connecticut: Fawcett Publication.
- Mahler, Clarence A. (1969). *Group Counseling in The School*. New York: Houghton Mifflin.
- Ohlsen, Merle M. (1970). *Group Counseling*. New York: Hlit, Rinehart and Winston Inc.

Patterson, C.H. (1973). *Theories of Counseling and Psychotherapy*. 2nd ed. New York :
Harper and Row.

Roger, Dorothy. (1972). *The Psychology of Adolescent*. 2nd ed. New York:
Meredith Corporation.

ภาคผนวก

คู่มือดำเนินการสอบ
แบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศ
ของวัยรุ่นชาย

ภาคผนวก ก

1. หนังสือขอความอนุเคราะห์
2. คู่มือดำเนินการสอบแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย
3. แบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย
4. โปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย

คู่มือดำเนินการสอบ แบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของ วัยรุ่นชาย

แบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย หมายถึง ข้อคำถามที่ใช้เพื่อการจัดแยกนักเรียนที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

1.1 กลุ่มปกติ คือ นักเรียนที่มีคะแนนพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย ตั้งแต่ 111 คะแนนลงมา หรือมีคะแนนที่ปกติ (Normalized T – Score) ตั้งแต่ T56 ลงมา

1.2 กลุ่มเสี่ยง คือ นักเรียนที่มีคะแนนพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย ตั้งแต่ 112 คะแนนขึ้นไป หรือมีคะแนนที่ปกติ (Normalized T – Score) ตั้งแต่ T57 ขึ้นไป ซึ่งต้องให้การช่วยเหลือและป้องกัน

โดยพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย หมายถึง การรับรู้การกระทำของตนเองของนักเรียนชายที่แตกต่างจากนักเรียนชายทั่ว ๆ ไป ซึ่งเป็นเพศเดียวกัน มีแนวโน้มการแสดงออกในลักษณะคล้ายผู้หญิง แบ่งออกเป็น 5 ด้าน ได้แก่

1. ด้านท่าทางการแสดงออก ได้แก่ พูดน้ำเสียงอ่อนหวาน พูดลากเสียง พูดมีหางเสียง สะ ขา จ๊ะจ๋า เมื่อตกใจจะใช้คำอุทานคล้ายผู้หญิง เช่น ว้าย อ๋อ เวลาเดินจะเดินหนีบขา เดินบิดก้น นั่งหัวเข่าหนีบชิดกัน แสดงท่าค้อน หยิก ตี เวลาไม่พอใจ ใช้ผ้าเช็ดหน้าที่มีลวดลายสีฉูดฉาดสวยงาม

2. ด้านการแต่งกาย ได้แก่ แต่งกายให้ดูสวยงาม แต่งกายคล้ายเพศตรงข้าม จะพยายามใส่กางเกงรัดรูป รัดเข็มขัดแน่น ๆ เพื่อให้เอวดูเล็กลง ใส่แป้งผัดหน้า ใส่ยelow ที่ผมให้ดูสวยงาม ใช้ลิปสติก พกกระเป๋าลูก ๆ ไว้ใส่แป้งผัดหน้าและลิปมัน

3. ด้านการคบเพื่อน ได้แก่ คบเพื่อนเฉพาะเพศตรงข้าม คบเพื่อนสนิทเป็นพวกรักเพศเดียวกัน แยกตัวออกจากกลุ่มเพื่อนผู้ชาย อยู่ร่วมกลุ่มเพื่อนที่ไม่ชอบเล่นกับเพื่อนผู้ชายด้วยกัน

4. ด้านความสนใจ ได้แก่ การแสดงออกให้เห็นถึงความสนใจในการเลือกอ่านหนังสือประเภทยั่วยุกอารมณ์ระหว่างเพศชายด้วยกัน เข้าร้านแต่งสีเล็บมือ เลือกซื้อของเล่นที่มีรูปแบบน่ารัก ได้แก่ ตุ๊กตาบาร์บี้ ตุ๊กตาคิตตี้ ตุ๊กตาคิตตี้ โหลดภาพผู้ชายที่สนใจลงในโทรศัพท์มือถือ เลือกซื้อ/เช่าภาพยนตร์ (วี ซี ดี) เนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องรักเพศเดียวกัน เลือกซื้อนิตยสารแฟชั่นเสื้อผ้ารูปแบบสีฉูดฉาดสวยงาม

5. ด้านนิสัย ได้แก่ นิสัยคล้ายผู้หญิง ได้แก่ การแสดงออกให้เห็นถึงนิสัยแสนงอน รักสวยรักงาม จู้จู้จุกจิก หงุดหงิดง่าย

โครงสร้างของแบบคัดกรอง

แบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย สร้างให้ครอบคลุมรูปแบบพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย โดยแบ่งออกเป็น 5 ด้าน คือ ด้านท่าทางการแสดงออก ด้านการแต่งกาย ด้านการคบเพื่อน ด้านความสนใจ และด้านนิสัย

โดยแบบคัดกรองมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของ ลิเคิร์ท (Likert) มี 5 ระดับ คือ “เป็นประจำ” “บ่อยครั้ง” “บางครั้ง” “นานๆครั้ง” และ “ไม่เคยเลย” ซึ่งข้อคำถามเป็นข้อความสั้น ๆ ให้นักเรียนเลือกตอบตามพฤติกรรมการปฏิบัติ มีข้อคำถามทั้งหมด จำนวน 64 ข้อ

แบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมี		
พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศ	จำนวนข้อ	ตรงกับข้อที่
ท่าทางการแสดงออก	18	1 - 18
การแต่งกาย	10	18 - 28
การคบเพื่อน	11	29 - 39
ความสนใจ	16	40 - 55
นิสัย	9	56 - 64

การสร้างแบบคัดกรอง

ในการสร้างแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย ได้ดำเนินการสร้าง ทดลองและปรับปรุงแก้ไขตั้งแต่เดือน มิถุนายน 2548 ถึงเดือนมกราคม 2549 จึงสำเร็จตามความต้องการ ซึ่งการดำเนินการทดลองและปรับปรุง มีรายละเอียดดังนี้

1. การตรวจสอบคุณภาพเบื้องต้น โดยให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยาการศึกษาและจิตวิทยาการแนะแนว จำนวน 3 ท่าน พิจารณาความสอดคล้องของข้อคำถามกับนิยามศัพท์เฉพาะ จำนวน 77 ข้อ จากนั้นคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC โดยคัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป ซึ่งได้ข้อคำถามที่มีคุณภาพผ่านเกณฑ์ทั้งสิ้น จำนวน 75 ข้อ ไปใช้ในการทดสอบครั้งต่อไป

2. ผู้วิจัยได้นำแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย ไปทดลองใช้กับนักเรียนชายที่กำลังศึกษาอยู่ในช่วงชั้นที่ 3 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง (Try out) จำนวน 100 คน แล้วนำมาวิเคราะห์หาคุณภาพรายข้อ โดยการหาค่าอำนาจจำแนก โดยใช้วิธีคำนวณค่าสถิติทดสอบที (t-test) ด้วยเทคนิค 25 % ในการแบ่งเป็นกลุ่มสูงกลุ่มต่ำ จากนั้นคัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนก (t) ตั้งแต่ 1.75 ขึ้นไป ซึ่งแสดงว่าข้อคำถามนั้นอยู่ในเกณฑ์ใช้ได้ โดยได้ข้อคำถามทั้งสิ้น จำนวน 64 ข้อ แล้วนำมาหาค่าความเชื่อมั่นของแบบคัดกรอง

3. ผู้วิจัยนำแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย ทั้ง 64 ข้อ ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในช่วงชั้นที่ 3 จำนวน 1,157 คน และตรวจสอบคุณภาพของแบบคัดกรอง โดยการหาค่าอำนาจจำแนก และค่าความเชื่อมั่น เพื่อเลือกข้อที่ได้คุณภาพซึ่งได้ข้อคำถามทั้งสิ้น 64 ข้อ ดังนี้

แบบคัดกรอง	k	Max	Min	$\bar{X}$	S.D.
ท่าทางการแสดงออก	18	84	18	31.99	8.15
การคบเพื่อน	10	49	10	15.10	4.64
การแต่งกาย	11	50	11	15.28	5.16
ความสนใจ	16	73	16	23.22	5.76
นิสัย	9	41	9	16.39	5.11
รวม	64	280	64	104.85	23.25

แบบคัดกรอง	ค่าอำนาจจำแนก (t)
ท่าทางการแสดงออก	4.413 – 17.439
การคบเพื่อน	5.308 – 19.967
การแต่งกาย	6.557 – 13.270
ความสนใจ	3.479 – 14.589
นิสัย	5.290 – 17.628
รวม	3.479 – 19.967

มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับที่ 0.9303

วิธีดำเนินการสอบ

วิธีการดำเนินการสอบ ดำเนินการเป็น 3 ระยะ คือ การเตรียมตัวก่อนสอบ วิธีปฏิบัติขณะสอบและวิธีปฏิบัติเมื่อสอบเสร็จ ดังนี้

1. การเตรียมตัวก่อนสอบ ดำเนินการดังนี้

1.1 กำหนดวัน เวลา สถานที่ล่วงหน้า และแจ้งให้ผู้สอบทราบวัตถุประสงค์ของการสอบ

การสอบ

1.2 เตรียมแบบคัดกรองให้พร้อม โดยเตรียมแบบคัดกรองให้มากกว่าจำนวนผู้เข้าสอบประมาณ 5 เปอร์เซ็นต์

1.3 การเตรียมตัวสำหรับผู้ดำเนินการสอบ ผู้ดำเนินการสอบต้องศึกษาคำชี้แจงในการทำแบบคัดกรองนี้ล่วงหน้าอย่างน้อย 1 ครั้ง เพื่อให้สามารถดำเนินการสอบได้อย่างคล่องแคล่ว

2. วิธีปฏิบัติขณะสอบ ดำเนินการสอบดังนี้

2.1 แจ้งวัตถุประสงค์ และประโยชน์ของการทำแบบคัดกรองให้ผู้สอบเข้าใจ

2.2 ผู้ดำเนินการสอบต้องชี้แจงรายละเอียดและวิธีการทำแบบคัดกรองให้ผู้สอบเข้าใจทุกคน

3. วิธีปฏิบัติเมื่อสอบเสร็จ

ผู้ดำเนินการสอบเก็บแบบคัดกรองเมื่อผู้สอบทำเสร็จ

วิธีการตรวจให้คะแนน

เกณฑ์การให้คะแนนแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย

ข้อความ	เป็นประจำ	บ่อยครั้ง	บางครั้ง	นาน ๆ ครั้ง	ไม่เคยเลย
ข้อความทางบวก	1	2	3	4	5
ข้อความทางลบ	5	4	3	2	1

ข้อความทางบวก ได้แก่ ข้อที่ 3,13,21,43,45,48,51,58

ข้อความทางลบ ได้แก่ ข้อที่ 1,2,4,5,6,7,8,9,10,11,12,14,15,16,17,18,19,20,22,23,24,25,26,27,28,29,30,31,32,33,34,35,36,37,38,39,40,41,42,44,46,47,49,50,52,53,54,55,56,57,59,60,61,62,63,64

เกณฑ์ปกติของแบบวัด

สร้างเกณฑ์ปกติ (Norms) ของคะแนนพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย โดยนำคะแนนดิบที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 1,157 คน มาแปลงให้อยู่ในรูปของคะแนนมาตรฐานปกติ (Normalized Standard Score)

เกณฑ์ปกติ (Norms) ของคะแนนพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย

คะแนน	T- Score	คะแนน	T- Score
280	84	121-122	61
266	80	118-120	60
261	79	116-117	59
253	78	114-115	58
249	77	112-113	57
248	76	110-111	56
229-236	75	108 -109	55
218-222	74	106 -107	54
203-213	73	104 -105	53
189-201	72	103	52
178-188	71	101 -102	51
160-172	70	100	50
152-159	69	99	49
146-151	68	98	48
140-144	67	96 – 97	47
136-139	66	95	46
132-135	65	94	45
130-131	64	92 – 93	44
126-129	63	91	43
123-125	62	89 – 90	42

เกณฑ์ปกติ (Norms) ของคะแนนพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย (ต่อ)

คะแนน	T- Score	คะแนน	T- Score
88	41	77	30
87	40	76	29
86	39	75	28
85	38	74	27
84	37	73	25
83	36	72	24
82	35	71	23
81	34	67	22
80	33	66	20
79	32	64	16
78	31		

การแปลความหมายของคะแนนโดยเทียบกับเกณฑ์ปกติ ถ้าต้องการทราบระดับของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย ให้นำคะแนนดิบมาเทียบกับคะแนนที่ปกติ และพิจารณาตามเกณฑ์ ดังนี้

ค่าคะแนนสูงกว่า 152 คะแนนขึ้นไป แสดงว่า มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชายสูงมาก

ค่าคะแนนตั้งแต่ 112 - 151 คะแนน แสดงว่า มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชายสูง

ค่าคะแนนตั้งแต่ 94 - 111 คะแนน แสดงว่า มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชายปานกลาง

ค่าคะแนนตั้งแต่ 80 - 93 คะแนน แสดงว่า มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชายต่ำ

ค่าคะแนนต่ำกว่า 64 - 79 คะแนน แสดงว่า มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชายต่ำมาก

แบบสอบถาม พฤติกรรมกรรมการแสดงออกของนักเรียน

ชื่อ.....นามสกุล.....ชั้น ม. /..... เลขที่..... อายุปี

คำชี้แจง

ให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถามแต่ละข้อแล้วพิจารณาตอบให้ตรงกับพฤติกรรม การปฏิบัติของนักเรียนมากที่สุด โดยทำเครื่องหมาย / ในช่องหลังข้อความที่กำหนดไว้ โดยแบ่ง น้ำหนักไว้ 5 ระดับ ในการตอบแบบสอบถามนี้ ในแต่ละข้อไม่มีคำตอบใดที่ถูกต้องหรือผิด และไม่เกิด ผลกระทบใด ๆ ต่อนักเรียน ขอให้นักเรียนตอบตรงกับความ เป็นจริงของนักเรียนให้มากที่สุด

ระดับการปฏิบัติ

เป็นประจำ	หมายถึง	ภายในระยะเวลา 3 เดือนที่ผ่านมา นักเรียนมีพฤติกรรม การปฏิบัติทุกวัน โดยปฏิบัติอย่างน้อย 1 ครั้ง ต่อวัน
บ่อยครั้ง	หมายถึง	ภายในระยะเวลา 3 เดือนที่ผ่านมา นักเรียนมีพฤติกรรม การปฏิบัติ 5-6 ครั้ง ต่อสัปดาห์
บางครั้ง	หมายถึง	ภายในระยะเวลา 3 เดือนที่ผ่านมา นักเรียนมีพฤติกรรม การปฏิบัติ 3-4 ครั้ง ต่อสัปดาห์
นาน ๆ ครั้ง	หมายถึง	ภายในระยะเวลา 3 เดือนที่ผ่านมา นักเรียนมีพฤติกรรม การปฏิบัติ 1-2 ครั้ง ต่อสัปดาห์
ไม่เคยเลย	หมายถึง	ภายในระยะเวลา 3 เดือนที่ผ่านมา นักเรียนไม่เคยมีพฤติกรรม การปฏิบัติ ในข้อนี้เลย

ข้อที่	ข้อความ	เป็น ประจำ	บ่อย ครั้ง	บางครั้ง	นาน ๆ ครั้ง	ไม่เคย เลย
1	เวลาพูดฉันพยายามพูดด้วยน้ำเสียง อ่อนหวาน.....					
2	เวลาพูดฉันพูดลากเสียงด้วยเสียง นุ่มนวล					
3	ฉันมักพูดด้วยน้ำเสียงห้าว ๆ					
4	ฉันมักพูดมีหางเสียงลงท้ายด้วย “ ค่ะ ขา จ๊ะจ๋า ”					
5	ฉันชอบแสดงหน้าตาแบบลอยหน้า ลอยตาประกอบการพูด					
6	ฉันพยายามทำปากแบบจิบปากจิบคอ ในขณะที่พูด					
7	ฉันแสดงมืออ่อนช้อยประกอบการพูด					
8	ฉันพูดสรรพนามแทนตัวเองว่า ฉัน หนู หรือชื่อเล่น					
9	เวลาตกใจฉันมักอุทานคล้ายผู้หญิง เช่น ว้าย อู๋ย					
10	ฉันแสดงท่าค้อน หยิก ตี เวลา ฉันไม่พอใจ					
11	ฉันส่งเสียงกรีดกรีด เมื่อฉันเกิดความ พึงพอใจ					
12	ฉันแสดงท่าที่เหนียมอายเวลา เพื่อนล้อ					
13	ฉันชอบเล่นฟุตบอล					
14	เวลาเดินฉันชอบ เดินหนีบขาและ เดินบิ่ดกัน					
15	ฉันนั่งหัวเข่าหนีบชิดกัน					

ข้อที่	ข้อความ	เป็นประจำ	บ่อยครั้ง	บางครั้ง	นาน ๆ ครั้ง	ไม่เคยเลย
16	ฉันหลีกเลี่ยงการเล่นกีฬาที่มีการปะทะกันอย่างรุนแรง เช่น รักบี้ ฟุตบอล มวย...					
17	ฉันใช้ผ้าเช็ดหน้าที่มีลวดลายสีสันสวยงาม					
18	ฉันดูแลรูปร่างของตัวเองมากเป็นพิเศษ..					
19	ฉันพยายามแต่งกายให้ดูสวยงาม					
20	ฉันมักแต่งกายคล้ายเพศตรงข้าม					
21	ฉันเลือกของใช้ส่วนตัวแบบเรียบธรรมดา					
22	ฉันพิถีพิถันในการแต่งกายให้ดูดีอยู่เสมอ					
23	ฉันพยายามใส่กางเกงให้รัดรูป รัดเข็มขัดแน่น ๆ เพื่อให้เอวดูเล็กลง					
24	ฉันใส่เสื้อมีกิลิปเรียดดูสะอาดเรียบร้อย..					
25	ฉันใช้แป้งผัดหน้าให้ดูนวลผ่อง					
26	ฉันใส่เสื้อที่ผมเพื่อจัดแต่งทรงผมให้ดูสวยงาม.....					
27	ฉันใช้ลิปติกทาริมฝีปาก					
28	ฉันพกกระเป๋าสตางค์เล็ก ๆ ไว้ใส่หวีแป้งผัดหน้าและลิปมัน					
29	ฉันคบเพื่อนเฉพาะเพศตรงข้าม					
30	ฉันคบเพื่อนสนิทเป็นพวกรักเพศเดียวกัน					
31	ฉันทำกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกับกลุ่มเพื่อนผู้หญิง					
32	ฉันไม่เล่นกับเพื่อนเพศเดียวกัน					
33	ฉันมักแยกตัวออกจากกลุ่มเพื่อนผู้ชาย					

ข้อที่	ข้อความ	เป็นประจำ	บ่อยครั้ง	บางครั้ง	นาน ๆ ครั้ง	ไม่เคยเลย
34	ฉันไม่ชอบทำกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกับกลุ่มเพื่อนผู้ชาย					
35	ฉันไม่ชอบคบหาเพื่อนผู้ชายที่ชวนไปเล่นโลดโผนรุนแรง					
36	ฉันใกล้ชิดสนิทสนมกับบุคคลที่เป็นพวกรักเพศเดียวกัน					
37	ฉันรู้จักกับบุคคลที่เป็นพวกรักเพศเดียวกัน					
38	ฉันอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่มีผู้ชายคนที่ฉันสนใจอยู่					
39	ฉันอยู่รวมกลุ่มเพื่อนที่ไม่ชอบเล่นกับเพื่อนผู้ชายด้วยกัน					
40	ฉันสนใจเลือกซื้อเสื้อผ้าที่มีลวดลายสีฉูดฉาด					
41	ฉันสนใจเลือกซื้อเครื่องประดับที่มีรูปแบบสวยงาม					
42	ฉันสนใจใช้เครื่องสำอางค์					
43	ฉันชอบจับเด็กผู้หญิง					
44	ฉันสนใจเลือกอ่านหนังสือประเภทยั่วยุ กามารมณ์ระหว่างเพศชายด้วยกัน					
45	ฉันชอบมองผู้หญิงที่มีรูปร่างหน้าตาสวย					
46	ฉันสนใจเข้าร้านแต่งสีเล็บมือ					
47	ฉันสนใจเลือกซื้อของเล่นที่มีรูปแบบน่ารัก เช่น ตุ๊กตาบาร์บี้ ตุ๊กตาคิตตี้ ตุ๊กตาหมี					

ข้อที่	ข้อความ	เป็นประจำ	บ่อยครั้ง	บางครั้ง	นาน ๆ ครั้ง	ไม่เคยเลย
48	ฉันสนใจอ่านหนังสือการ์ตูนที่มีเนื้อหาต่อสู้แข่งขัน					
49	ฉันโหลดภาพผู้ชายที่ฉันสนใจลงในโทรศัพท์มือถือ					
50	ฉันสนใจเลือกซื้อสินค้าสารพัดชั้นเสื้อผ้าที่มีรูปแบบสีสันสวยงาม					
51	ฉันสนใจเล่นเกมที่มีการต่อสู้กัน					
52	ฉันสนใจเลือกซื้อ/เช่าภาพยนตร์(วี ซี ดี) มีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องรักเพศเดียวกัน					
53	ฉันสนใจใช้ของที่มียูนิฟอร์มน่ารัก					
54	ฉันสนใจอยากทำอาชีพเกี่ยวกับความสวยความงาม					
55	ฉันสนใจเปิดดูเว็บไซต์ที่มีเนื้อหา/รูปภาพเกี่ยวกับรักเพศเดียวกัน					
56	ฉันมักอ่อนไหวมากเวลาพบเรื่องสะเทือนใจ.....					
57	ฉันมักหงุดหงิดง่ายเวลาไม่ได้อะไรดังใจ.....					
58	ฉันเป็นคนสุภาพและให้เกียรติผู้อื่น.....					
59	ฉันเป็นคนจริงจัง.....					
60	ฉันเป็นคนแสนงอน					
61	ฉันมีความละเอียดอ่อนปราณีตในการทำงาน					
62	ฉันเป็นคนเจ้าระเบียบและเรียบร้อย.....					
63	ฉันรักสวยรักงาม					
64	ฉันสุภาพอ่อนโยนและอ่อนหวาน					

โปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย ครั้งที่ 1

หัวเรื่อง ปฐมนิเทศและเริ่มต้นการให้คำปรึกษา

จุดมุ่งหมาย

1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพและสร้างความคุ้นเคยระหว่างผู้วิจัยกับนักเรียน และระหว่างนักเรียนด้วยกัน เพื่อให้นักเรียนรู้สึกอบอุ่น ไว้วางใจและเป็นกันเองภายในกลุ่มและกับผู้วิจัย
2. เพื่อให้นักเรียนทราบและตระหนักถึงความสำคัญของการมีพฤติกรรมที่เหมาะสมกับเพศของตนเอง
3. เพื่อให้นักเรียนได้ทราบจุดมุ่งหมาย ระเบียบทั่วไปของกลุ่ม บทบาทหน้าที่ ตลอดจนระยะเวลา และสถานที่ในการให้คำปรึกษา

เวลา 50 นาที

อุปกรณ์

1. บัตรภาพต่าง ๆ ได้แก่ คอมพิวเตอร์ ตู้เย็น วิทยุ โทรศัพท์ แอลกอฮอล์ล้างมือ
2. ป้ายชื่อของนักเรียนทุกคนในกลุ่ม
3. ตารางกำหนดวัน และโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชายจำนวนเท่ากับนักเรียนในกลุ่ม

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยกล่าวต้อนรับและทักทายนักเรียนในกลุ่ม พร้อมทั้งแนะนำตนเองให้นักเรียนในกลุ่มได้รู้จัก จากนั้นก็ให้นักเรียนหยิบบัตรภาพคนละ 1 บัตรภาพ
2. ให้นักเรียนหาบัตรภาพจากนักเรียนคนอื่นที่มีรูปภาพเหมือนกัน เมื่อจับคู่บัตรภาพเจอแล้ว ให้นั่งใกล้กัน
3. ให้เวลาจับคู่ละ 5 นาที เพื่อสัมภาษณ์ทำความรู้จักกันตามหัวข้อต่อไปนี้
 - 3.1 ชื่อ นามสกุล ชื่อเล่น
 - 3.2 กีฬาที่ชอบ วิชาที่ชอบเรียน ในอนาคตอยากเป็นอะไร เป็นต้น
4. ให้นักเรียนแต่ละคู่ออกมาแนะนำตัว โดยผลัดกันแนะนำคู่ของตนให้นักเรียนคนอื่น ๆ ได้รู้จักด้วย

5. ให้นักเรียนอภิปรายร่วมกันว่าได้รับประโยชน์อะไรบ้างจากกิจกรรมนี้ และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมว่า จุดมุ่งหมายของกิจกรรมนี้ เพื่อสร้างสัมพันธภาพและสร้างความคุ้นเคยกันระหว่างผู้วิจัยกับนักเรียน และระหว่างนักเรียนด้วยกันในกลุ่ม

6. ผู้วิจัยชี้แจงให้นักเรียนทราบถึง จุดมุ่งหมาย ระเบียบทั่วไปของกลุ่ม บทบาทและหน้าที่ของตนตลอดจนระยะเวลา และสถานที่ในการให้คำปรึกษา

7. ผู้วิจัยอภิปรายร่วมกับนักเรียนเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย เพื่อให้นักเรียนได้ตระหนักถึงความสำคัญของการมีพฤติกรรมที่เหมาะสมกับเพศของตนเองและเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามข้อสงสัย จากนั้นจึงสรุปเพิ่มเติมจากสิ่งที่นักเรียนสรุป

8. ผู้วิจัยนัดหมายวัน เวลา และสถานที่ในการรับคำปรึกษาในครั้งต่อไป

การประเมินผล

1. สังเกตจากความสนใจของนักเรียน การให้ความร่วมมือ การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ในการเข้ากลุ่มและร่วมทำกิจกรรม

2. สังเกตจากการแสดงความคิดเห็น การอภิปราย การซักถามและการสรุปข้อคิดเห็น

โปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย ครั้งที่ 2

หัวเรื่อง ท่าทางการแสดงออก : พุดน้ำเสียงอ่อนหวาน พุดลากเสียง พุดมีหางเสียง คะ ขา จ๊ะ จ๋า ตกใจอุทานคล้ายผู้หญิง ว้าย อู้ย

จุดมุ่งหมาย

1. เพื่อให้นักเรียนทราบและตระหนักถึงความสำคัญของพฤติกรรมท่าทางการแสดงออกเกี่ยวกับการพูดที่เหมาะสมกับเพศของตนเอง
2. เพื่อให้นักเรียนได้ช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการหาแนวทางในการปรับเปลี่ยนหรือแก้ไขพฤติกรรมท่าทางการแสดงออกเกี่ยวกับการพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเอง

เวลาที่ใช้ 50 นาที

อุปกรณ์

1. บทบาทสมมติ เรื่อง “การพูดที่เหมาะสมกับเพศของตนเอง”
2. ป้ายชื่อตัวละคร

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยกล่าวทักทายนักเรียนในกลุ่มถึงเรื่องราวทั่ว ๆ ไปที่เกิดขึ้นกับนักเรียนในวันนี้ และสิ่งที่ได้พูดคุยกันครั้งที่ 1 ว่าเราได้พูดคุยเกี่ยวกับเรื่องอะไรบ้าง เพื่อสร้างสัมพันธภาพและความคุ้นเคยให้นักเรียนเกิดความรู้สึกอบอุ่น เป็นกันเองและไว้วางใจในการรับคำปรึกษาแบบกลุ่ม และทบทวนบทบาทหน้าที่ของผู้วิจัย บทบาทหน้าที่ของนักเรียนที่เข้ากลุ่ม ข้อตกลงในการปฏิบัติร่วมกันของนักเรียนในกลุ่ม ระยะเวลาและสถานที่ในการรับคำปรึกษา

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษาทั่วไป ได้แก่ การฟัง การใช้คำถาม ปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การตีความ การสังเกตและการให้กำลังใจ เพื่อให้ นักเรียนระบุพฤติกรรมท่าทางการแสดงออกเกี่ยวกับการพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเอง

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรมท่าทางการแสดงออกเกี่ยวกับการพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเอง ที่นักเรียนต้องการแก้ไขจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด

2.3 ผู้วิจัยและนักเรียนในกลุ่มปรึกษาร่วมกันว่าพฤติกรรมที่ต้องการแก้ไขนั้นสามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใดและต้องไม่ยากเกินกว่าที่นักเรียนจะปฏิบัติได้

2.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรมท่าทางการแสดงออกเกี่ยวกับการพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเองที่ต้องการแก้ไขว่ามีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดขึ้นก่อน และผลที่เกิดขึ้นตามมาภายหลังการแสดงพฤติกรรมนั้น

2.5 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงผลเสียของการแสดงพฤติกรรมท่าทางการแสดงออกเกี่ยวกับการพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเองแล้ว ผู้วิจัยให้นักเรียนทำข้อตกลงเพื่อที่จะแก้ไขพฤติกรรมท่าทางการแสดงออกเกี่ยวกับการพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเอง

2.6 ผู้วิจัยใช้เทคนิคการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ได้แก่ บทบาทสมมติ การชี้แนะ การใช้คำถาม การให้ข้อมูลย้อนกลับและการเสริมแรงทางสังคม โดยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

2.6.1 ผู้วิจัยขออาสาสมัคร 3 คน เพื่อแสดงบทบาทสมมติที่เตรียมไว้

2.6.2 ผู้วิจัยแจกบทบาทสมมติเรื่อง “การพูดที่เหมาะสมกับเพศของตนเอง” ให้กับนักเรียนที่เป็นอาสาสมัครได้อ่านและฝึกซ้อมก่อนการแสดง

2.6.3 แสดงบทบาทสมมติ สำหรับนักเรียนที่ไม่ได้แสดงให้ตั้งใจชมและสังเกตตามไปด้วย

2.6.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนอภิปรายร่วมกันเกี่ยวกับบทบาทของตัวบุคคลในเรื่องว่ามีพฤติกรรมเป็นอย่างไร

2.6.5 ผู้วิจัยให้นักเรียนในกลุ่มแสดงความคิดเห็นและอภิปรายร่วมกันเกี่ยวกับพฤติกรรมท่าทางการแสดงออกเกี่ยวกับการพูดที่เหมาะสมกับเพศของตนเองเป็นอย่างไร พร้อมทั้งฝึกการพูดที่เหมาะสมกับเพศของตนเองตามข้อสรุปของการอภิปราย

2.6.6 ผู้วิจัยให้การชี้แนะ ข้อมูลย้อนกลับและการเสริมแรงทางสังคมแก่นักเรียนที่แสดงความคิดเห็นและการแสดงตามตัวแบบได้ถูกต้อง

ขั้นที่ 3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยให้นักเรียนในกลุ่มสรุปสิ่งที่ได้จากการสนทนา ตลอดจนแนวทางในการแก้ไขให้มีพฤติกรรมท่าทางการแสดงออกเกี่ยวกับการพูดที่เหมาะสมกับเพศของตนเองพร้อมทั้งการนำไปฝึกทำ และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมพร้อมทั้งนัดหมายวันเวลา และสถานที่ในการให้คำปรึกษาครั้งต่อไป

การประเมินผล

1. สังเกตจากความสนใจของนักเรียน การให้ความร่วมมือ การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ในการเข้ากลุ่มและร่วมทำกิจกรรม
2. สังเกตจากการแสดงความคิดเห็น การอภิปราย การซักถามและการสรุปข้อคิดเห็น

เอกสารประกอบการใช้บทบาทสมมติ
เรื่อง”การพูดที่เหมาะสมกับเพศของตนเอง”

ช่วงเวลาหลังเลิกเรียนตอนเย็น ในห้องเรียนของโรงเรียนมัธยมแห่งหนึ่ง ด้อย หนู่ม ป้อ นั่งเป็นวงกลมช่วยกันเตรียมอุปกรณ์ในการจัดบอร์ด

ด้อย : หนู่มพวกเราจะจัดบอร์ดแบบไหนกันดี

หนู่ม : บอร์ดมีเนื้อหาเกี่ยวกับการกำเนิดยานอวกาศ น่าจะมียานอวกาศด้วยนะ นายว่าดีไหมด้อย

ด้อย : ก็เป็นความคิดที่ดีนะหนู่ม แล้วป้อมีความคิดเห็นอย่างไร

ป้อ : แต่ป้อว่าอย่างนี้ดีไหมจะ ทำไมพวกเราไม่จัดบอร์ดแบบมียานอวกาศอยู่บนท้องฟ้าที่เต็มไปด้วยดวงดาวสวยงาม ป้อว่าดูสวยงามนะ

(ขณะนั้นเอกเพื่อนในห้องก็เดินเข้ามาจั่วเอวของป้อ ป้อตกใจอุทานออกมา)

ป้อ : ว้าย

(หนู่มกับด้อย มองป้อ)

หนู่ม : ป้อ เราคิดว่าการพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนหวาน พูดลากเสียง พูดลงท้ายด้วยคำว่า จะ จ้า คะ ขา หรือตกใจก็อุทานว่า ว้ายแบบนี้ เป็นการพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเอง

ด้อย : เราก็เห็นด้วยกับหนู่มนะ ผู้ชายเวลาพูดจะพูดด้วยน้ำเสียงหนักแน่น ฉะฉาน ห้าวๆ และพูดลงท้ายด้วยคำว่า ครับ หรือครบผม อย่างชัดเจน ตกใจก็แค่สะดุ้งหรือเฮ้ย

หนู่ม : ป้อ เราเป็นห่วงนายนะ เพราะนายคือเพื่อนของเรา ถ้านายยังมีท่าทางการพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเอง จะทำให้นายเกิดความเคยชินจนเป็นลักษณะนิสัย และนายอาจเป็นคนที่มึนพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเองก็ได้นะ

ป้อ : อย่างนั้นเราจะพยายามปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการพูดของเราใหม่

ด้อย : เป็นความคิดที่ดีป้อ ที่ป้อมีความตั้งใจจริง ป้อลองฝึกท่าทางการพูดตามแบบเรานะ “สวัสดีครับ”

ป้อ : “สวัสดีครับ”

หนู่ม : ดีมากป้อ

โปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย ครั้งที่ 3

หัวเรื่อง ท่าทางการแสดงออก : เวลาเดินจะเดินหนีบขา เดินบิดก้น นั่งหัวเข้าหนีบชิดกัน
แสดงท่าค้อน หยิก ตี เวลาไม่พอใจ ใช้ผ้าเช็ดหน้าที่มีลวดลายสีฉูดฉาด

จุดมุ่งหมาย

1. เพื่อให้นักเรียนทราบและตระหนักถึงความสำคัญของพฤติกรรมท่าทางการแสดงออก
เกี่ยวกับการแสดงออกที่เหมาะสมกับเพศของตนเอง
2. เพื่อให้นักเรียนได้ช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการหาแนวทางในการปรับเปลี่ยนหรือ
แก้ไขพฤติกรรมท่าทางการแสดงออกเกี่ยวกับการแสดงออกที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเอง

เวลาที่ใช้ 50 นาที

อุปกรณ์ -

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยกล่าวทักทายนักเรียนในกลุ่มถึงเรื่องราวทั่ว ๆ ไปที่เกิดขึ้นกับนักเรียนในวันนี้ และ
สิ่งที่ได้พูดคุยกันครั้งที่ 2 ว่าเราได้พูดคุยเกี่ยวกับเรื่องอะไรบ้าง เพื่อสร้างสัมพันธภาพและ
ความคุ้นเคยให้นักเรียนเกิดความรู้สึกอบอุ่น เป็นกันเองและไว้วางใจในการรับคำปรึกษาเป็นกลุ่ม และ
ทบทวนบทบาทหน้าที่ของผู้วิจัย บทบาทหน้าที่ของนักเรียนที่เข้ากลุ่ม ข้อตกลงในการปฏิบัติร่วมกัน
ของนักเรียนในกลุ่ม ระยะเวลาและสถานที่ในการรับคำปรึกษา และให้นักเรียนแต่ละคนรายงานผล
ความก้าวหน้าของการแก้ไขพฤติกรรมการปฏิบัติตนด้านท่าทางการแสดงออกเกี่ยวกับการพูดที่
ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเอง โดยผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษาทั่วไป ได้แก่ การฟัง การใช้คำถาม
ปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การตีความ การสังเกตและการให้กำลังใจ เพื่อให้
นักเรียนระบุพฤติกรรมท่าทางการแสดงออกที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเองในเรื่องของการแสดงออก
ได้แก่ การเดินหนีบขา เดินบิดก้น นั่งหัวเข้าหนีบชิดกัน การแสดงท่าค้อน หยิก ตี เวลาไม่พอใจ การใช้
ผ้าเช็ดหน้าที่มีลวดลายสีฉูดฉาด

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรมท่าทางการแสดงออกที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเองในเรื่องในเรื่องของการแสดงออก ได้แก่ การเดิน การนั่ง การมอง การใช้สิ่งของ โดยเรียงลำดับพฤติกรรมที่นักเรียนต้องการแก้ไขจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด

2.3 ผู้วิจัยและนักเรียนในกลุ่มปรึกษาร่วมกันว่าพฤติกรรมที่ต้องการแก้ไขนั้นสามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใดและต้องไม่ยากเกินกว่าที่นักเรียนจะปฏิบัติได้

2.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรมท่าทางการแสดงออกที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเองในเรื่องในเรื่องของการแสดงออก ได้แก่ การเดิน การนั่ง การมอง การใช้สิ่งของ ที่ต้องการแก้ไขว่ามีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดขึ้นก่อน และผลที่เกิดขึ้นตามมาภายหลังการแสดงพฤติกรรมนั้น

2.5 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงผลเสียของการแสดงพฤติกรรมท่าทางการแสดงออกที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเองในเรื่องการแสดงออกแล้ว ผู้วิจัยให้นักเรียนทำข้อตกลงเพื่อที่จะแก้ไขพฤติกรรมท่าทางการแสดงออกที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเองในเรื่องการแสดงออก

2.6 ผู้วิจัยใช้เทคนิคการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ได้แก่ เทคนิคแม่แบบ การชี้แนะ การใช้คำถาม การให้ข้อมูลย้อนกลับและการเสริมแรงทางสังคม โดยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

2.6.1 ผู้วิจัยให้นักเรียนดูตัวแบบจริงที่มีพฤติกรรมการแสดงออกที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเองในเรื่องการเดิน การนั่ง การมอง และการใช้สิ่งของ และให้นักเรียนดูตัวแบบจริงที่มีพฤติกรรมการแสดงออกที่เหมาะสมกับเพศชายในเรื่องการเดิน การนั่ง การมอง และการใช้สิ่งของ

2.6.2 ให้นักเรียนตั้งใจชมและสังเกต ท่าทางการแสดงออกของตัวแบบจริงทั้ง 2 แบบ

2.6.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนอภิปรายร่วมกันเกี่ยวกับตัวแบบจริงทั้ง 2 แบบว่า เป็นพฤติกรรมท่าทางการแสดงออกที่เหมาะสมกับเพศของตนเองในเรื่องการแสดงออกหรือไม่ อย่างไร

2.6.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนในกลุ่มอภิปรายร่วมกันเกี่ยวกับพฤติกรรมท่าทางการแสดงออกที่เหมาะสมกับเพศของตนเองในเรื่องการแสดงออก ควรเป็นอย่างไร พร้อมทั้งฝึกท่าทางด้วย

2.6.5 ผู้วิจัยให้การชี้แนะ ข้อมูลย้อนกลับและการเสริมแรงทางสังคมแก่นักเรียนที่แสดงความคิดเห็นและการแสดงตามตัวแบบได้ถูกต้อง

ขั้นที่ 3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยให้นักเรียนในกลุ่มสรุปสิ่งที่ได้จากการสนทนา ตลอดจนแนวทางในการแก้ไขให้มีพฤติกรรมท่าทางการแสดงออกที่เหมาะสมกับเพศของตนเองในเรื่องการแสดงออกพร้อมทั้งการนำไปฝึกทำ และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมพร้อมทั้งนัดหมายวันเวลา และสถานที่ในการให้คำปรึกษาครั้งต่อไป

การประเมินผล

1. สังเกตจากความสนใจของนักเรียน การให้ความร่วมมือ การช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการเข้ากลุ่มและร่วมทำกิจกรรม
2. สังเกตจากการแสดงความคิดเห็น การอภิปราย การซักถามและการสรุปข้อคิดเห็น

โปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย ครั้งที่ 4

หัวเรื่อง การแต่งกาย : พยายามแต่งกายให้ดูสวยงาม แต่งกายคล้ายเพศตรงข้าม
พยายามใส่กางเกงรัดรูป รัดเข็มขัดแน่น ๆ ให้ดูเอวเล็กลง

จุดมุ่งหมาย

1. เพื่อให้นักเรียนทราบและตระหนักถึงความสำคัญของการแต่งกายที่เหมาะสมกับเพศของตนเอง
2. เพื่อให้นักเรียนสามารถเลือกปฏิบัติตนเกี่ยวกับการแต่งกายที่เหมาะสมกับเพศของตนเอง
3. เพื่อให้นักเรียนช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการหาแนวทางในการปรับเปลี่ยนหรือแก้ไขการแต่งกายที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเอง

เวลาที่ใช้ 50 นาที

อุปกรณ์

1. รูปภาพของเด็กผู้ชายที่แต่งกายไม่เหมาะสมกับเพศของตนเอง
2. รูปภาพของเด็กผู้ชายที่แต่งกายเหมาะสมกับเพศของตนเอง

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยกล่าวทักทายนักเรียนในกลุ่มถึงเรื่องราวทั่ว ๆ ไปที่เกิดขึ้นกับนักเรียนในวันนี้ และสิ่งที่ได้พูดคุยกันครั้งที่ 3 ว่าเราได้พูดคุยเกี่ยวกับเรื่องอะไรบ้าง เพื่อสร้างสัมพันธภาพและความคุ้นเคยให้นักเรียนเกิดความรู้สึกอบอุ่น เป็นกันเองและไว้วางใจในการรับคำปรึกษาเป็นกลุ่ม และทบทวนบทบาทหน้าที่ของผู้วิจัย บทบาทหน้าที่ของนักเรียนที่เข้ากลุ่ม ข้อตกลงในการปฏิบัติร่วมกันของนักเรียนในกลุ่ม ระยะเวลาและสถานที่ในการรับคำปรึกษา และให้นักเรียนแต่ละคนรายงานผลความก้าวหน้าของการแก้ไขพฤติกรรมการปฏิบัติตนด้านท่าทางการแสดงออกที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเองในเรื่องการแสดงออก โดยผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษาทั่วไป ได้แก่ การฟัง การใช้คำถาม ปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การตีความ การสังเกตและการให้กำลังใจ เพื่อให้ นักเรียนระบุพฤติกรรมและการแต่งกายที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรมและการแต่งกายที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเองที่นักเรียนต้องการแก้ไขจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด

2.3 ผู้วิจัยและนักเรียนในกลุ่มปรึกษาร่วมกันว่าพฤติกรรมที่ต้องการแก้ไขนั้น สามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใดและต้องไม่ยากเกินกว่าที่นักเรียนจะปฏิบัติได้

2.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรมและการแต่งกายที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเอง ที่ต้องการแก้ไขว่ามีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดขึ้นก่อน และผลที่เกิดขึ้นตามมาภายหลังการแสดง พฤติกรรมนั้น

2.5 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงผลเสียของการแต่งกายที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเอง แล้ว ผู้วิจัยให้นักเรียนทำข้อตกลงเพื่อที่จะแก้ไขการแต่งกายที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเอง

2.6 ผู้วิจัยใช้เทคนิคการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ได้แก่ การชี้แนะ การใช้คำถาม ตัวแบบรูปภาพ การให้ข้อมูลย้อนกลับและการเสริมแรงทางสังคม โดยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

2.6.1 ผู้วิจัยให้นักเรียนดูตัวแบบรูปภาพการแต่งกายที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเอง และรูปภาพการแต่งกายที่เหมาะสมกับเพศของตนเอง

2.6.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนอภิปรายร่วมกันเกี่ยวกับการแต่งกายที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเอง ว่าเป็นอย่างไร และผลที่จะเกิดขึ้นตามมาถ้านักเรียนแต่งกายไม่เหมาะสมกับเพศตนเอง

2.6.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนอภิปรายร่วมกันเกี่ยวกับการแต่งกายเหมาะสมกับเพศของตนเอง ควรแต่งกายอย่างไร และผลที่จะเกิดขึ้นตามมาเมื่อนักเรียนแต่งกายเหมาะสมกับเพศตนเอง

2.6.4 ผู้วิจัยให้การชี้แนะ ข้อมูลย้อนกลับและการเสริมแรงทางสังคมแก่นักเรียน ที่แสดงความคิดเห็นได้ในแนวทางที่ถูกต้องและให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี

ขั้นที่ 3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยให้นักเรียนในกลุ่มสรุปสิ่งที่ได้จากการสนทนา ตลอดจนแนวทางในการแก้ไขให้มีการแต่งกายที่เหมาะสมกับเพศของตนเอง และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมพร้อมทั้งนัดหมายวันเวลา และสถานที่ในการให้คำปรึกษาครั้งต่อไป

การประเมินผล

1. สังเกตจากความสนใจของนักเรียน การให้ความร่วมมือ การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ในการเข้ากลุ่มและร่วมทำกิจกรรม
2. สังเกตจากการแสดงความคิดเห็น การอภิปราย การซักถามและการสรุปข้อคิดเห็น

โปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย ครั้งที่ 5

หัวเรื่อง การแต่งกาย : ใช้แป้งผัดหน้า ใส่เสื้อที่มม ใช้ลิปสติก พกกระเป๋าลึก ๆ ไว้ใส่แป้งเด็ก และลิปมัน

จุดมุ่งหมาย

1. เพื่อให้นักเรียนทราบและตระหนักถึงความสำคัญของการแต่งกายที่เหมาะสมกับเพศของตนเอง
2. เพื่อให้นักเรียนสามารถเลือกปฏิบัติตนเกี่ยวกับการแต่งกายที่เหมาะสมกับเพศของตนเอง
3. เพื่อให้นักเรียนช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการหาแนวทางในการปรับเปลี่ยนหรือแก้ไขการแต่งกายที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเอง

เวลาที่ใช้ 50 นาที

อุปกรณ์

- รูปภาพที่ 1 เป็นรูปภาพเด็กผู้ชายกำลังใช้แป้งผัดหน้า
- รูปภาพที่ 2 เป็นรูปภาพเด็กผู้ชายใส่เสื้อที่มมให้มมเป็นทรงสวยงาม
- รูปภาพที่ 3 เป็นรูปภาพเด็กผู้ชายใช้ลิปสติกทาปาก
- รูปภาพที่ 4 เป็นรูปภาพเด็กผู้ชายพกกระเป๋าลึก ๆ ไว้ใส่แป้งเด็กและลิปมัน

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยกล่าวทักทายนักเรียนในกลุ่มถึงเรื่องราวทั่ว ๆ ไปที่เกิดขึ้นกับนักเรียนในวันนี้ และสิ่งที่ได้พูดคุยกันครั้งที่ 4 ว่าเราได้พูดคุยเกี่ยวกับเรื่องอะไรบ้าง เพื่อสร้างสัมพันธภาพและความคุ้นเคยให้นักเรียนเกิดความรู้สึกอบอุ่น เป็นกันเองและไว้วางใจในการรับคำปรึกษาเป็นกลุ่ม และทบทวนบทบาทหน้าที่ของผู้วิจัย บทบาทหน้าที่ของนักเรียนที่เข้ากลุ่ม ข้อตกลงในการปฏิบัติร่วมกันของนักเรียนในกลุ่ม ระยะเวลาและสถานที่ในการรับคำปรึกษา และให้นักเรียนแต่ละคนรายงานผลความก้าวหน้าของการแก้ไขพฤติกรรมการปฏิบัติตนด้านการแต่งกายที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเองโดยผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษาทั่วไป ได้แก่ การฟัง การใช้คำถาม ปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การตีความ การสังเกตและการให้กำลังใจ เพื่อให้ นักเรียนระบุพฤติกรรมและการแต่งกายที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเอง

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรมและการแต่งกายที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเองที่นักเรียนต้องการแก้ไขจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด

2.3 ผู้วิจัยและนักเรียนในกลุ่มปรึกษาร่วมกันว่าพฤติกรรมที่ต้องการแก้ไขนั้น สามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใดและต้องไม่ยากเกินกว่าที่นักเรียนจะปฏิบัติได้

2.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรมและการแต่งกายที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเอง ที่ต้องการแก้ไขว่ามีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดขึ้นก่อน และผลที่เกิดขึ้นตามมาภายหลังการแสดง พฤติกรรมนั้น

2.5 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงผลเสียของการแต่งกายที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเอง แล้ว ผู้วิจัยให้นักเรียนทำข้อตกลงเพื่อที่จะแก้ไขการแต่งกายที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเอง

2.6 ผู้วิจัยใช้เทคนิคการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ได้แก่ การชี้แนะ การใช้คำถาม ตัวแบบรูปภาพ การให้ข้อมูลย้อนกลับและการเสริมแรงทางสังคม โดยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

2.6.1 ผู้วิจัยให้นักเรียนดูตัวแบบรูปภาพที่แสดงการแต่งกายที่ไม่เหมาะสมกับ เพศของตนเอง ดังนี้

รูปภาพที่ 1 เป็นรูปภาพเด็กผู้ชายกำลังใช้แปรงฟันหน้า

รูปภาพที่ 2 เป็นรูปภาพเด็กผู้ชายใส่เสื้อที่ผมให้ผมเป็นทรงสวยงาม

รูปภาพที่ 3 เป็นรูปภาพเด็กผู้ชายใช้ลิปสติกทาปาก

รูปภาพที่ 4 เป็นรูปภาพเด็กผู้ชายพกกระเป๋าลูก ๆ ไว้ใส่แปรงฟันและลิปมัน

2.6.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนอภิปรายร่วมกันเกี่ยวกับรูปภาพที่ 1, 2, 3, และ 4 ว่าเป็น การแต่งกายที่เหมาะสมกับเพศของตนเองหรือไม่ เพราะเหตุใด และผลที่จะเกิดขึ้นตามมาถ้านักเรียน แต่งกายไม่เหมาะสมกับเพศของตนเอง

2.6.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนอภิปรายร่วมกันเกี่ยวกับการแต่งกายเหมาะสมกับเพศ ของตนเอง ควรแต่งกายอย่างไร และผลที่จะเกิดขึ้นตามมาเมื่อนักเรียนแต่งกายเหมาะสมกับเพศ ของตนเอง

2.6.4 ผู้วิจัยให้การชี้แนะ ข้อมูลย้อนกลับและการเสริมแรงทางสังคมแก่นักเรียน ที่แสดงความคิดเห็นได้ในแนวทางที่ถูกต้องและให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี

ขั้นที่ 3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยให้นักเรียนในกลุ่มสรุปสิ่งที่ได้จากการสนทนา ตลอดจนแนวทางในการแก้ไขการ แต่งกายให้เหมาะสมกับเพศของตนเอง และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมพร้อมทั้งนัดหมายวันเวลา และสถานที่ ในการให้คำปรึกษาครั้งต่อไป

การประเมินผล

1. สังเกตจากความสนใจของนักเรียน การให้ความร่วมมือ การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ในการเข้ากลุ่มและร่วมทำกิจกรรม
2. สังเกตจากการแสดงความคิดเห็น การอภิปราย การซักถามและการสรุปข้อคิดเห็น

โปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย ครั้งที่ 6

หัวเรื่อง การคบเพื่อน : คบกับเพื่อนเฉพาะเพศตรงข้าม คบกับเพื่อนสนิทเป็นพวกรักเพศเดียวกัน

จุดมุ่งหมาย

1. เพื่อให้นักเรียนทราบและตระหนักถึงความสำคัญของการคบเพื่อนทั้งผู้ชายและผู้หญิง
2. เพื่อให้นักเรียนทราบและตระหนักถึงความสำคัญของการวางตัวในการคบเพื่อน
3. เพื่อให้นักเรียนช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการหาแนวทางในการปรับเปลี่ยนหรือแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเองเกี่ยวกับการคบเพื่อนผู้หญิง

เวลาที่ใช้ 50 นาที

อุปกรณ์

1. เอกสารกรณีตัวอย่าง เรื่อง “การคบเพื่อนอย่างไรจึงเหมาะสม”
2. ใบงานเรื่อง “การคบเพื่อนอย่างไรจึงเหมาะสม” และปากกา

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยกล่าวทักทายนักเรียนในกลุ่มถึงเรื่องราวทั่ว ๆ ไปที่เกิดขึ้นกับนักเรียนในวันนี้ และสิ่งที่ได้พูดคุยกันครั้งที่ 5 ว่าเราได้พูดคุยเกี่ยวกับเรื่องอะไรบ้าง เพื่อสร้างสัมพันธภาพและความคุ้นเคยให้นักเรียนเกิดความรู้สึกอบอุ่น เป็นกันเองและไว้วางใจในการรับคำปรึกษาเป็นกลุ่ม และทบทวนบทบาทหน้าที่ของผู้วิจัย บทบาทหน้าที่ของนักเรียนที่เข้ากลุ่ม ข้อตกลงในการปฏิบัติร่วมกันของนักเรียนในกลุ่ม ระยะเวลาและสถานที่ในการรับคำปรึกษา และให้นักเรียนแต่ละคนรายงานผลความก้าวหน้าของการแก้ไขพฤติกรรมการปฏิบัติตนด้านการแต่งกายที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเองโดยผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษาทั่วไป ได้แก่ การฟัง การใช้คำถาม ปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การตีความ การสังเกตและการให้กำลังใจ เพื่อให้ นักเรียนระบุพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเองเกี่ยวกับการคบเพื่อน

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเองเกี่ยวกับการคบเพื่อนที่นักเรียนต้องการแก้ไขจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด

2.3 ผู้วิจัยและนักเรียนในกลุ่มปรึกษาร่วมกันว่าพฤติกรรมที่ต้องการแก้ไขนั้น สามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใดและต้องไม่ยากเกินกว่าที่นักเรียนจะปฏิบัติได้

2.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเองเกี่ยวกับการคบเพื่อนที่ต้องการแก้ไขว่ามีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดขึ้นก่อน และผลที่เกิดขึ้นตามมาภายหลัง การแสดงพฤติกรรมนั้น

2.5 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงผลเสียของการแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเองเกี่ยวกับการคบเพื่อน ผู้วิจัยให้นักเรียนทำข้อตกลงเพื่อที่จะแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเองเกี่ยวกับการคบเพื่อน

2.6 ผู้วิจัยใช้เทคนิคการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ได้แก่ การชี้แนะ การใช้คำถาม กรณีตัวอย่าง การให้ข้อมูลย้อนกลับและการเสริมแรงทางสังคม โดยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

2.6.1 ผู้วิจัยให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม ออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 4 คน

2.6.2 ผู้วิจัยแจกเอกสารกรณีตัวอย่างเรื่อง“การคบเพื่อนอย่างไรจึงเหมาะสม” ให้นักเรียนอ่านกรณีตัวอย่างและปฏิบัติตามใบงาน

2.6.3 ให้ตัวแทนของทั้ง 2 กลุ่ม ออกมานำเสนอให้นักเรียนในกลุ่มใหญ่

2.6.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นและอภิปรายร่วมกันเกี่ยวกับการวางตัวในการคบเพื่อนผู้หญิง ควรเป็นอย่างไร คนในสังคมจะไม่มองว่าตัวเรามีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเอง

2.6.5 ผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อนกลับและการชี้แนะ ขณะที่นักเรียนแสดงความคิดเห็น และให้เสริมแรงทางสังคมเมื่อนักเรียนให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีและแสดงความคิดเห็นได้ในแนวทางที่ถูกต้อง

ขั้นที่ 3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยให้นักเรียนในกลุ่มสรุปสิ่งที่ได้จากการสนทนา ตลอดจนแนวทางในการปรับเปลี่ยนหรือแก้ไขให้มีพฤติกรรมที่เหมาะสมกับเพศของตนเองเกี่ยวกับการคบเพื่อนและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมพร้อมทั้งนัดหมายวันเวลาและสถานที่ในการให้คำปรึกษาครั้งต่อไป

การประเมินผล

1. สังเกตจากความสนใจของนักเรียน การให้ความร่วมมือ การช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการเข้ากลุ่มและร่วมทำกิจกรรม
2. สังเกตจากการแสดงความคิดเห็น การอภิปราย การซักถามและการสรุปข้อคิดเห็น

กรณีตัวอย่าง
เรื่อง “การคบเพื่อนอย่างไรจึงเหมาะสม”

ผมชื่อ ปู ผมเกิดมาในครอบครัวที่มีฐานะปานกลาง ผมเป็นน้องคนสุดท้องในจำนวนพี่น้องทั้งหมด 4 คน ผมจะสนิทกับพี่สาวทั้ง 3 คนมาก พ่อของผมเป็นคนดู เจ้าอารมณ์ เวลาเมากลับมาบ้าน จะหาเรื่องคนในบ้าน ตั้งแต่เด็กผมเห็นพ่อทะเลาะกับแม่ทุกวัน และพ่อก็จะมาอารมณ์เสียใส่กับผมและพี่ ๆ ของผมด้วย บริเวณแถวบ้านของผมส่วนใหญ่จะแวดล้อมไปด้วยเพื่อนผู้หญิง ผมไม่ค่อยจะคบกับเพื่อนผู้ชาย เพราะเพื่อนผู้ชายชอบรังแกผม ต่อยผม ผมก็จะร้องไห้กลับบ้านทุกที เพื่อน ๆ ชอบล้อว่าผม เป็นตุ๊ด เพราะว่าผมจะชอบคบเฉพาะเพื่อนที่เป็นผู้หญิง เนื่องจากผมไม่ชอบคบหาเพื่อนผู้ชายที่ชวนผมไปเล่นโลดโผนรุนแรง เพราะว่าผมกลัวเจ็บ เวลาอยู่ที่โรงเรียนผมก็จะคบเพื่อนสนิทเป็นพวกรักเพศเดียวกัน ผมก็ไม่ว่าเหมือนกันว่าผมเป็นอะไร ผมสับสนในตัวเอง ไม่กล้าคุยกับใครเพราะบางครั้งพฤติกรรมของผมมันอาจจะไปตามเพื่อนที่คบอยู่ เลยทำให้รู้สึกว่าคุณมีความแตกต่างไปจากเพื่อนผู้ชายคนอื่น ๆ เลยทำให้เพื่อนมองว่าผมอาจมีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเอง ผมไม่อยากให้เพื่อนและคนรอบข้างผม โดยเฉพาะครอบครัวของผมต้องผิดหวังในตัวผม เพราะถ้าผมยังไม่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตัวเอง ผมอาจมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตัวเองก็ได้ ผมจึงพยายามเริ่มเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเองโดยวางตัวให้เหมาะสมในการคบเพื่อนทั้งเพื่อนผู้หญิงและเพื่อนผู้ชายที่มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเอง โดยไม่เลียนแบบพฤติกรรมของเพื่อนผู้หญิง เช่น รักสวยรักงาม ผัดหน้าให้ดูนวล ทาลิปสติกที่ปาก และไม่เลียนแบบเพื่อนผู้ชายที่มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเอง เช่น การพูดการจา การเดิน การแต่งกายที่คล้ายผู้หญิง จากที่เมื่อก่อนจะคบเพื่อนเฉพาะกลุ่มเพื่อนผู้หญิงและคบเพื่อนสนิทที่เป็นพวกรักเพศเดียวกันเท่านั้น ก็เปลี่ยนมาเริ่มเข้ากลุ่มกับเพื่อนผู้ชายให้มากกว่าเดิม และได้เรียนรู้การปฏิบัติตนให้เหมาะสมกับเพศชายของตนเองจากกลุ่มเพื่อนผู้ชาย

ใบงาน

เรื่อง “การคบเพื่อนอย่างไรจึงเหมาะสม”

ให้นักเรียนอภิปรายตามประเด็นต่อไปนี้ และออกมานำเสนอในกลุ่มใหญ่

1. นักเรียนคิดว่าสาเหตุที่ทำให้เพื่อน ๆ หรือใคร ๆ มองว่า ปู่อาจมีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเองเกิดจากสาเหตุอะไร

.....

.....

.....

.....

.....

2. ถ้านักเรียนเป็นปู่ นักเรียนจะวางตัวอย่างไรในการคบเพื่อนผู้หญิง

.....

.....

.....

.....

.....

โปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย ครั้งที่ 7

หัวเรื่อง การคบเพื่อน : แยกตัวออกจากกลุ่มเพื่อนผู้ชาย อยู่รวมกลุ่มเพื่อนที่ไม่ชอบเล่นกับเพื่อนผู้ชายด้วยกัน

จุดมุ่งหมาย

1. เพื่อให้นักเรียนทราบและตระหนักถึงความสำคัญของการวางตัวในการคบเพื่อนผู้ชาย
2. เพื่อให้นักเรียนช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการหาแนวทางในการปรับเปลี่ยนหรือแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเองเกี่ยวกับการคบเพื่อนผู้ชาย

เวลาที่ใช้ 50 นาที

อุปกรณ์

1. เอกสารกรณีตัวอย่าง เรื่อง “กลุ่มเพื่อนนั้นสำคัญ”
2. ใบงานเรื่อง “กลุ่มเพื่อนนั้นสำคัญ” และปากกา

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยกล่าวทักทายนักเรียนในกลุ่มถึงเรื่องราวทั่ว ๆ ไปที่เกิดขึ้นกับนักเรียนในวันนี้ และสิ่งที่ได้พูดคุยกันครั้งที่ 6 ว่าเราได้พูดคุยเกี่ยวกับเรื่องอะไรบ้าง เพื่อสร้างสัมพันธภาพและความคุ้นเคยให้นักเรียนเกิดความรู้สึกอบอุ่น เป็นกันเองและไว้วางใจในการรับคำปรึกษาเป็นกลุ่ม และทบทวนบทบาทหน้าที่ของผู้วิจัย บทบาทหน้าที่ของนักเรียนที่เข้ากลุ่ม ข้อตกลงในการปฏิบัติร่วมกันของนักเรียนในกลุ่ม ระยะเวลาและสถานที่ในการรับคำปรึกษา และให้นักเรียนแต่ละคนรายงานผลความก้าวหน้าของการแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเองเกี่ยวกับการคบเพื่อน โดยผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษาทั่วไป ได้แก่ การฟัง การใช้คำถาม ปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การตีความ การสังเกตและการให้กำลังใจ เพื่อให้ นักเรียนระบุพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเองเกี่ยวกับการคบเพื่อน

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเองเกี่ยวกับการคบเพื่อนที่นักเรียนต้องการแก้ไขจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด

2.3 ผู้วิจัยและนักเรียนในกลุ่มปรึกษาร่วมกันว่าพฤติกรรมที่ต้องการแก้ไขนั้น สามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใดและต้องไม่ยากเกินกว่าที่นักเรียนจะปฏิบัติได้

2.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเองเกี่ยวกับการคบเพื่อนที่ต้องการแก้ไขว่ามีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดขึ้นก่อน และผลที่เกิดขึ้นตามมาภายหลัง การแสดงพฤติกรรมนั้น

2.5 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงผลเสียของการแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเองเกี่ยวกับการคบเพื่อน ผู้วิจัยให้นักเรียนทำข้อตกลงเพื่อที่จะแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเองเกี่ยวกับการคบเพื่อน

2.6 ผู้วิจัยใช้เทคนิคการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ได้แก่ การชี้แนะ การใช้คำถาม กรณีตัวอย่าง การให้ข้อมูลย้อนกลับและการเสริมแรงทางสังคม โดยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

2.6.1 ผู้วิจัยให้นักเรียนแบ่งกลุ่มออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่ม ๆ ละ 4 คน

2.6.2 ผู้วิจัยแจกเอกสารกรณีตัวอย่างเรื่อง “กลุ่มเพื่อนนั้นสำคัญ” ให้นักเรียน อ่านกรณีตัวอย่างและปฏิบัติตามใบงาน

2.6.3 ให้ตัวแทนของทั้ง 2 กลุ่ม ออกมานำเสนอให้นักเรียนในกลุ่มใหญ่

2.6.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นและอภิปรายร่วมกันเกี่ยวกับการวางตัวในการคบเพื่อนผู้ชาย ควรเป็นอย่างไร คนในสังคมจะไม่มองว่าตัวเรามีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเอง

2.6.5 ผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อนกลับและการชี้แนะ ขณะที่นักเรียนแสดงความคิดเห็น และให้เสริมแรงทางสังคมเมื่อนักเรียนให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีและแสดงความคิดเห็นได้ในแนวทางที่ถูกต้อง

ขั้นที่ 3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยให้นักเรียนในกลุ่มสรุปสิ่งที่ได้จากการสนทนา ตลอดจนแนวทางในการปรับเปลี่ยน หรือแก้ไขให้มีพฤติกรรมที่เหมาะสมกับเพศของตนเองเกี่ยวกับการคบเพื่อนและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม พร้อมทั้งนัดหมายวันเวลาและสถานที่ในการให้คำปรึกษาครั้งต่อไป

การประเมินผล

1. สังเกตจากความสนใจของนักเรียน การให้ความร่วมมือ การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ในการเข้ากลุ่มและร่วมทำกิจกรรม
2. สังเกตจากการแสดงความคิดเห็น การอภิปราย การซักถามและการสรุปข้อคิดเห็น

กรณีตัวอย่าง เรื่อง “กลุ่มเพื่อนนั้นสำคัญ”

ผมชื่อ บอย ตอนเด็ก ๆ ผมเป็นคนรูปร่างเล็ก และมีสุขภาพไม่ค่อยแข็งแรง เป็นคนอ่อนแอ และด้วยความที่ผมเป็นน้องคนสุดท้อง ทุกคนในบ้านจึงคอยดูแลเอาใจใส่ผมเป็นพิเศษ ผมมีพี่น้อง 3 คน พี่ชาย 1 คน พี่สาว 1 คน พี่ชายจะคอยดูแลปกป้องผม เวลาผมโดนเพื่อนรังแก ก็จะวิ่งมาฟ้องพี่ชาย เลยทำให้ผมรู้สึกอบอุ่นเหมือนมีคนมาคอยปกป้องผมอยู่ โดยเฉพาะคุณแม่จะไม่ค่อยให้ผมออกไปวิ่งเล่นข้างนอก เพราะกลัวผมจะโดนเพื่อนผู้ชายแกล้ง ขนาดผมหกล้มคุณแม่ก็จะรีบวิ่งเข้ามาอุ้มและปลอบโยนไม่ให้ผมร้องไห้ เหมือนผมเป็นลูกแห่ง จนปัจจุบันผมอายุ 13 ปี ผมเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น กลุ่มเพื่อนของผมจะมีทั้งเพื่อนผู้หญิง เพื่อนผู้ชาย แต่เวลาอยู่ที่โรงเรียนผมมักจะแยกตัวออกจากกลุ่มเพื่อนผู้ชาย เพราะผมไม่ชอบเพื่อนผู้ชายที่ชอบรังแกคนอื่น ชอบเล่นชกต่อยกันแรง ๆ ในโรงเรียน ผมจึงมักจะอยู่รวมกลุ่มเพื่อนที่ไม่ชอบเล่นกับเพื่อนผู้ชายด้วยกัน และด้วยลักษณะที่ผมเป็นคนเรียบร้อยมากเกินไปและมีพฤติกรรมแบบนี้ด้วย เพื่อนคนอื่น ๆ เลยมองและคิดว่าผมมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเอง และผมก็เริ่มลังเลในพฤติกรรมของตัวเองด้วย ผมไม่รู้อะไรจะวางตัวอย่างไรในการคบเพื่อนผู้ชาย เพื่อน ๆ จะได้ไม่คิดว่าผมแตกต่างไปจากเพื่อนผู้ชายคนอื่น ๆ และผมไม่อยากให้เพื่อน ๆ มองว่าผมมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเอง ผมเลยพยายามปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของตนเอง จากที่มักจะแยกตัวออกจากกลุ่มเพื่อนผู้ชายและอยู่รวมกลุ่มกับเพื่อนที่ไม่ชอบเล่นกับเพื่อนผู้ชายด้วยกัน ผมก็พยายามเข้าร่วมกลุ่มทำงานหรือกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกับเพื่อนผู้ชายมากขึ้น เช่น เล่นกีฬาด้วยกัน กลับบ้านด้วยกัน ซึ่งผมก็วางตัวให้เหมาะสมในการคบเพื่อนผู้ชาย ผมก็จะพยายามแสดงออกไม่ให้อู่มากเหมือนว่าผมแตกต่างจากเพื่อนผู้ชาย เช่น การเดิน ก็จะเดินให้ดูเข้มแข็งขึ้น ไม่เดินหนีบขาและบิดกัน การพูดจา ก็พูดด้วยน้ำเสียงฉะฉาน ชัดเจน ไม่พูดดัดเสียง และไม่เดินโอบกอด หรือจูงมือกับเพื่อนผู้ชายด้วยกัน ซึ่งแรก ๆ ผมก็รู้สึกแปลก ๆ แต่พอสักประมาณ 1-2 เดือนผ่านไป ผมก็สามารถอยู่รวมกลุ่มและทำงานร่วมกับเพื่อนผู้ชายในห้องเรียนได้ และเพื่อน ๆ ก็ไม่มองว่าผมมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเอง

ใบงาน

เรื่อง “กลุ่มเพื่อนนั้นสำคัญ”

ให้นักเรียนอภิปรายตามประเด็นต่อไปนี้ และออกมานำเสนอในกลุ่มใหญ่

1. เพราะเหตุใด เพื่อนคนอื่น ๆ จึงมองและคิดว่าบอยอาจมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเอง

.....

.....

.....

.....

.....

2. ถ้านักเรียนเป็นบอย นักเรียนจะวางตัวอย่างไร ในการคบเพื่อนผู้ชาย

.....

.....

.....

.....

.....

โปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย ครั้งที่ 8

หัวเรื่อง **ความสนใจ :** สนใจเลือกอ่านหนังสือประเภทวัยรุ่นกามารมณ์ระหว่างเพศชายด้วยกัน
สนใจเข้าร้านแต่งสีเล็บมือ สนใจเลือกซื้อของเล่นที่มีรูปแบบน่ารัก

จุดมุ่งหมาย

1. เพื่อให้นักเรียนทราบและตระหนักถึงความสำคัญของความสนใจที่เหมาะสมกับเพศของตนเอง
2. เพื่อให้นักเรียนช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการหาแนวทางในการปรับเปลี่ยนหรือแก้ไขความสนใจที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเอง

เวลาที่ใช้ 50 นาที

อุปกรณ์

1. บทบาทสมมติเรื่อง “ความสนใจที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเอง”
2. ป้ายตัวละคร

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยกล่าวทักทายนักเรียนในกลุ่มถึงเรื่องราวก้าว ๆ ไปที่เกิดขึ้นกับนักเรียนในวันนี้ และสิ่งที่ได้พูดคุยกันครั้งที่ 7 ว่าเราได้พูดคุยเกี่ยวกับเรื่องอะไรบ้าง เพื่อสร้างสัมพันธภาพและความคุ้นเคยให้นักเรียนเกิดความรู้สึกอบอุ่น เป็นกันเองและไว้วางใจในการรับคำปรึกษาเป็นกลุ่ม และทบทวนบทบาทหน้าที่ของผู้วิจัย บทบาทหน้าที่ของนักเรียนที่เข้ากลุ่ม ข้อตกลงในการปฏิบัติร่วมกันของนักเรียนในกลุ่ม ระยะเวลาและสถานที่ในการรับคำปรึกษา และให้นักเรียนแต่ละคนรายงานผลความก้าวหน้าของการแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเองเกี่ยวกับการคบเพื่อน โดยผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษาทั่วไป ได้แก่ การฟัง การใช้คำถาม ปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การตีความ การสังเกตและการให้กำลังใจ เพื่อให้ นักเรียนระบุความสนใจที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเอง

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนเรียงลำดับความสนใจที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเองที่ นักเรียนต้องการแก้ไขจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด

2.3 ผู้วิจัยและนักเรียนในกลุ่มปรึกษาร่วมกันว่าพฤติกรรมที่ต้องการแก้ไขนั้น สามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใดและต้องไม่ยากเกินกว่าที่นักเรียนจะปฏิบัติได้

2.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนสำรวจความสนใจที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเองที่ต้องการ แก้ไขว่ามีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดขึ้นก่อน และผลที่เกิดขึ้นตามมาภายหลังการแสดงพฤติกรรม นั้น

2.5 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงผลเสียของการแสดงความสนใจที่ไม่เหมาะสมกับเพศของ ตนเอง ผู้วิจัยให้นักเรียนทำข้อตกลงเพื่อที่จะแก้ไขความสนใจที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเอง

2.6 ผู้วิจัยใช้เทคนิคการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ได้แก่ การชี้แนะ บทบาทสมมติ การใช้คำถาม การให้ข้อมูลย้อนกลับและการเสริมแรงทางสังคม โดย ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

2.6.1 ผู้วิจัยขออาสาสมัคร 2 คน เพื่อแสดงบทบาทสมมติที่เตรียมไว้

2.6.2 ผู้วิจัยแจกบทบาทสมมติเรื่อง “ความสนใจที่ไม่เหมาะสมกับเพศ ของตนเอง” ให้กับนักเรียนที่เป็นอาสาสมัครได้อ่านและฝึกซ้อมก่อนการแสดงบทบาทสมมติ

2.6.3 สำหรับนักเรียนที่ไม่ได้แสดงให้ตั้งใจชมและสังเกตตามไปด้วย

2.6.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนอภิปรายร่วมกันเกี่ยวกับบทบาทของตัวบุคคลในเรื่องว่า มีพฤติกรรมเป็นอย่างไร

2.6.5 ผู้วิจัยให้นักเรียนในกลุ่มแสดงความคิดเห็นและอภิปรายร่วมกันเกี่ยวกับ ความสนใจที่เหมาะสมกับเพศของตนเองเป็นอย่างไร

2.6.6 ผู้วิจัยให้การชี้แนะ ข้อมูลย้อนกลับและการเสริมแรงทางสังคมแก่ นักเรียนที่แสดงความคิดเห็นและการแสดงตามตัวแบบได้ถูกต้อง

ขั้นที่ 3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยให้นักเรียนในกลุ่มสรุปสิ่งที่ได้จากการสนทนา ตลอดจนแนวทางในการปรับเปลี่ยน หรือแก้ไขให้มีความสนใจที่เหมาะสมกับเพศของตนเอง และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมพร้อมทั้งนัดหมายวัน เวลาและสถานที่ในการให้คำปรึกษาครั้งต่อไป

การประเมินผล

1. สังเกตจากความสนใจของนักเรียน การให้ความร่วมมือ การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ในการเข้ากลุ่มและร่วมทำกิจกรรม
2. สังเกตจากการแสดงความคิดเห็น การอภิปราย การซักถามและการสรุปข้อคิดเห็น

เอกสารประกอบการใช้บทบาทสมมติ
เรื่อง “ความสนใจที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเอง”

ช่วงเวลาพักกลางวัน ที่โต๊ะม้านั่งที่หน้าสนามฟุตบอลของโรงเรียนแห่งหนึ่ง แห้ว ใจ

พล : เมื่อวานไปสยามสแควร์มาเป็นอย่างไบบ้าง

เอก : ก็สนุกดี นี่พลเรามีอะไรจะบอก

พล : มีอะไรจะบอกหรือ

เอก : ตอนที่เรากำลังเดินอยู่แถวสยามสแควร์นะ เรามีความสนใจอยากเข้าร้านแต่ง
 สีเล็บมือ สนใจเลือกอ่านหนังสือประเภทชายรักชายด้วย และสนใจเลือกซื้อของใช้
 ที่มีรูปแบบน่ารัก ๆ

พล : เอก ที่นายบอกมา เป็นความสนใจที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเอง เพราะ
 ผู้ชายส่วนมากจะไม่สนใจกิจกรรมแบบนี้กันหรอก นายรู้หรือเปล่า

เอก : เราก็แค่สนใจเท่านั้นเอง

พล : ดีแล้วล่ะที่เอกแค่สนใจ ถ้าเอกลองไปซื้อมาอ่าน หรือเข้าร้านแต่งสีเล็บมือ
 เอกอาจโดนมองว่ามีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเองก็ได้นะ ถ้าอย่างนั้น
 เอกลองบอกมาสิว่าความสนใจที่เหมาะสมกับเพศของตนเองมีอะไรบ้าง

เอก : ก็สนใจอ่านหนังสือประเภทรถยนต์ สนใจเลือกเล่นของเล่นประเภทหุ่นยนต์ ปืน
 สนใจเล่นเกมต่อสู้หรืออ่านหนังสือการ์ตูนที่เกี่ยวกับการต่อสู้

พล : ดีมากเอก

โปรแกรมพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย ครั้งที่ 9

หัวเรื่อง ความสนใจ : โหลดภาพผู้ชายที่สนใจลงโทรศัพท์มือถือ สนใจเลือกซื้อ/เช่า ภาพยนตร์ (วี ซี ดี) เนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องรักเพศเดียวกัน สนใจเลือกซื้อนิตยสารแฟชั่นเสื้อผ้าที่มีรูปแบบสีสันสวยงาม

จุดมุ่งหมาย

1. เพื่อให้นักเรียนทราบและตระหนักถึงความสำคัญของความสนใจที่เหมาะสมกับเพศของตนเอง
2. เพื่อให้นักเรียนช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการหาแนวทางในการปรับเปลี่ยนหรือแก้ไขความสนใจที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเอง

เวลาที่ใช้ 50 นาที

อุปกรณ์ -

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยกล่าวทักทายนักเรียนในกลุ่มถึงเรื่องราวทั่ว ๆ ไปที่เกิดขึ้นกับนักเรียนในวันนี้ และสิ่งที่ได้พูดคุยกันครั้งที่ 8 ว่าเราได้พูดคุยเกี่ยวกับเรื่องอะไรบ้าง เพื่อสร้างสัมพันธภาพและความคุ้นเคยให้นักเรียนเกิดความรู้สึกอบอุ่น เป็นกันเองและไว้วางใจในการรับคำปรึกษาเป็นกลุ่ม และทบทวนบทบาทหน้าที่ของผู้วิจัย บทบาทหน้าที่ของนักเรียนที่เข้ากลุ่ม ข้อตกลงในการปฏิบัติร่วมกันของนักเรียนในกลุ่ม ระยะเวลาและสถานที่ในการรับคำปรึกษา และให้นักเรียนแต่ละคนรายงานผลความก้าวหน้าของการแก้ไขความสนใจที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเอง โดยผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษาทั่วไป ได้แก่ การฟัง การใช้คำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การตีความ การสังเกตและการให้กำลังใจ เพื่อให้ นักเรียนระบุความสนใจที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเอง

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนเรียงลำดับความสนใจที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเองที่นักเรียนต้องการแก้ไขจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด

2.3 ผู้วิจัยและนักเรียนในกลุ่มปรึกษาร่วมกันว่าพฤติกรรมที่ต้องการแก้ไขนั้นสามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใดและต้องไม่ยากเกินกว่าที่นักเรียนจะปฏิบัติได้

2.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนสำรวจความสนใจที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเองที่ต้องการแก้ไขว่ามีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดขึ้นก่อน และผลที่เกิดขึ้นตามมาภายหลังการแสดงพฤติกรรมนั้น

2.5 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงผลเสียของการแสดงความสนใจที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเอง ผู้วิจัยให้นักเรียนทำข้อตกลงเพื่อที่จะแก้ไขความสนใจที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเอง

2.6 ผู้วิจัยใช้เทคนิคการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ได้แก่ การชี้แนะ การใช้คำถาม การให้ข้อมูลย้อนกลับและการเสริมแรงทางสังคม โดยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

2.6.1 ผู้วิจัยให้นักเรียนเล่าประสบการณ์ที่เกี่ยวกับพฤติกรรมความสนใจที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเองในเรื่องต่อไปนี้

2.6.1.1 โหลดภาพผู้ชายที่สนใจลงโทรศัพท์มือถือ

2.6.1.2 สนใจเลือกซื้อ/เช่าภาพยนตร์ (วี ซี ดี) เนื้อหาเกี่ยวกับเรื่อง

รักเพศเดียวกัน

2.6.1.3 สนใจเลือกซื้อนิตยสารแฟชั่นเสื้อผ้าที่มีรูปแบบสีสันสวยงาม

2.6.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นและอภิปรายร่วมกันเกี่ยวกับความสนใจที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเองในเรื่องดังกล่าว พร้อมทั้งผลที่จะเกิดขึ้นจากการที่นักเรียนได้แสดงความสนใจที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเอง

2.6.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นและอภิปรายร่วมกันเกี่ยวกับความสนใจที่เหมาะสมกับเพศของตนเอง ควรเป็นอย่างไร

2.6.4 ผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อนกลับและการชี้แนะ ขณะที่นักเรียนแสดงความคิดเห็นและให้แรงเสริมทางสังคมเมื่อนักเรียนให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีและแสดงความคิดเห็นได้ในแนวทางที่ถูกต้อง

ขั้นที่ 3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยให้นักเรียนในกลุ่มสรุปสิ่งที่ได้จากการสนทนา ตลอดจนแนวทางในการปรับเปลี่ยนหรือแก้ไขให้มีความสนใจที่เหมาะสมกับเพศของตนเองและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมพร้อมทั้งนัดหมายวันเวลาและสถานที่ในการให้คำปรึกษารั้งต่อไป

การประเมินผล

1. สังเกตจากความสนใจของนักเรียน การให้ความร่วมมือ การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ในการเข้ากลุ่มและร่วมทำกิจกรรม
2. สังเกตจากการแสดงความคิดเห็น การอภิปราย การซักถามและการสรุปข้อคิดเห็น

โปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย ครั้งที่ 10

หัวเรื่อง นิสัย : แสลงอน รักสวยรักงาม จู้จู้จุกจิก หงุดหงิดง่าย

จุดมุ่งหมาย

1. เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับการมีนิสัยที่เหมาะสมกับเพศของตนเอง
2. เพื่อให้นักเรียนทราบและตระหนักถึงความสำคัญของการมีนิสัยที่เหมาะสมกับเพศของตนเอง
3. เพื่อให้นักเรียนได้ช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการหาแนวทางในการปรับเปลี่ยนหรือแก้ไขนิสัยที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเอง

เวลาที่ใช้ 50 นาที

อุปกรณ์

1. ใบงาน เรื่อง “นี่แหละนิสัยของฉัน”
2. ปากกา

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยกล่าวทักทายนักเรียนในกลุ่มถึงเรื่องราวก้าว ๆ ไปที่เกิดขึ้นกับนักเรียนในวันนี้ และสิ่งที่ได้พูดคุยกันครั้งที่ 9 ว่าเราได้พูดคุยเกี่ยวกับเรื่องอะไรบ้าง เพื่อสร้างสัมพันธภาพและความคุ้นเคยให้นักเรียนเกิดความรู้สึกอบอุ่น เป็นกันเองและไว้วางใจในการรับคำปรึกษาเป็นกลุ่ม และทบทวนบทบาทหน้าที่ของผู้วิจัย บทบาทหน้าที่ของนักเรียนที่เข้ากลุ่ม ข้อตกลงในการปฏิบัติร่วมกันของนักเรียนในกลุ่ม ระยะเวลาและสถานที่ในการรับคำปรึกษา และให้นักเรียนแต่ละคนรายงานผลความก้าวหน้าของการแก้ไขความสนใจที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเอง โดยผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษาทั่วไป ได้แก่ การฟัง การใช้คำถาม ปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การตีความ การสังเกตและการให้กำลังใจ เพื่อให้ นักเรียนระบุนิสัยที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเอง

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนเรียงลำดับนิสัยที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเองที่นักเรียนต้องการแก้ไขจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด

2.3 ผู้วิจัยและนักเรียนในกลุ่มปรึกษาร่วมกันว่าพฤติกรรมที่ต้องการแก้ไขนั้นสามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใดและต้องไม่ยากเกินกว่าที่นักเรียนจะปฏิบัติได้

2.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนสำรวจนิสัยที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเองที่ต้องการแก้ไขว่ามีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดขึ้นก่อน และผลที่เกิดขึ้นตามมาภายหลังการแสดงพฤติกรรมนั้น

2.5 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงผลเสียของการแสดงนิสัยที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเอง ผู้วิจัยให้นักเรียนทำข้อตกลงเพื่อที่จะแก้ไขนิสัยที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเอง

2.6 ผู้วิจัยใช้เทคนิคการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ได้แก่ การชี้แนะ การใช้คำถาม การให้ข้อมูลย้อนกลับและการเสริมแรงทางสังคม โดยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

2.6.1 ผู้วิจัยแจกใบงาน เรื่อง “นี่แหละนิสัยของฉัน” โดยให้นักเรียนปฏิบัติงานตามใบงาน

2.6.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนนำเสนอในกลุ่มใหญ่

2.6.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นและอภิปรายร่วมกันเกี่ยวกับนิสัยที่เหมาะสมกับเพศของตนเอง ควรเป็นอย่างไร พร้อมทั้งผลที่จะเกิดขึ้น เมื่อนักเรียนมีนิสัยที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเอง

2.6.4 ผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อนกลับและการชี้แนะ ขณะที่นักเรียนแสดงความคิดเห็นและให้แรงเสริมทางสังคมเมื่อนักเรียนให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีและแสดงความคิดเห็นได้ในแนวทางที่ถูกต้อง

ขั้นที่ 3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยให้นักเรียนในกลุ่มสรุปสิ่งที่ได้จากการสนทนา ตลอดจนแนวทางในการปรับเปลี่ยนหรือแก้ไขให้มีนิสัยที่เหมาะสมกับเพศของตนเอง และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมพร้อมทั้งนัดหมายวันเวลา และสถานที่ในการให้คำปรึกษาครั้งต่อไป

การประเมินผล

1. สังเกตจากความสนใจของนักเรียน การให้ความร่วมมือ การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ในการเข้ากลุ่มและร่วมทำกิจกรรม

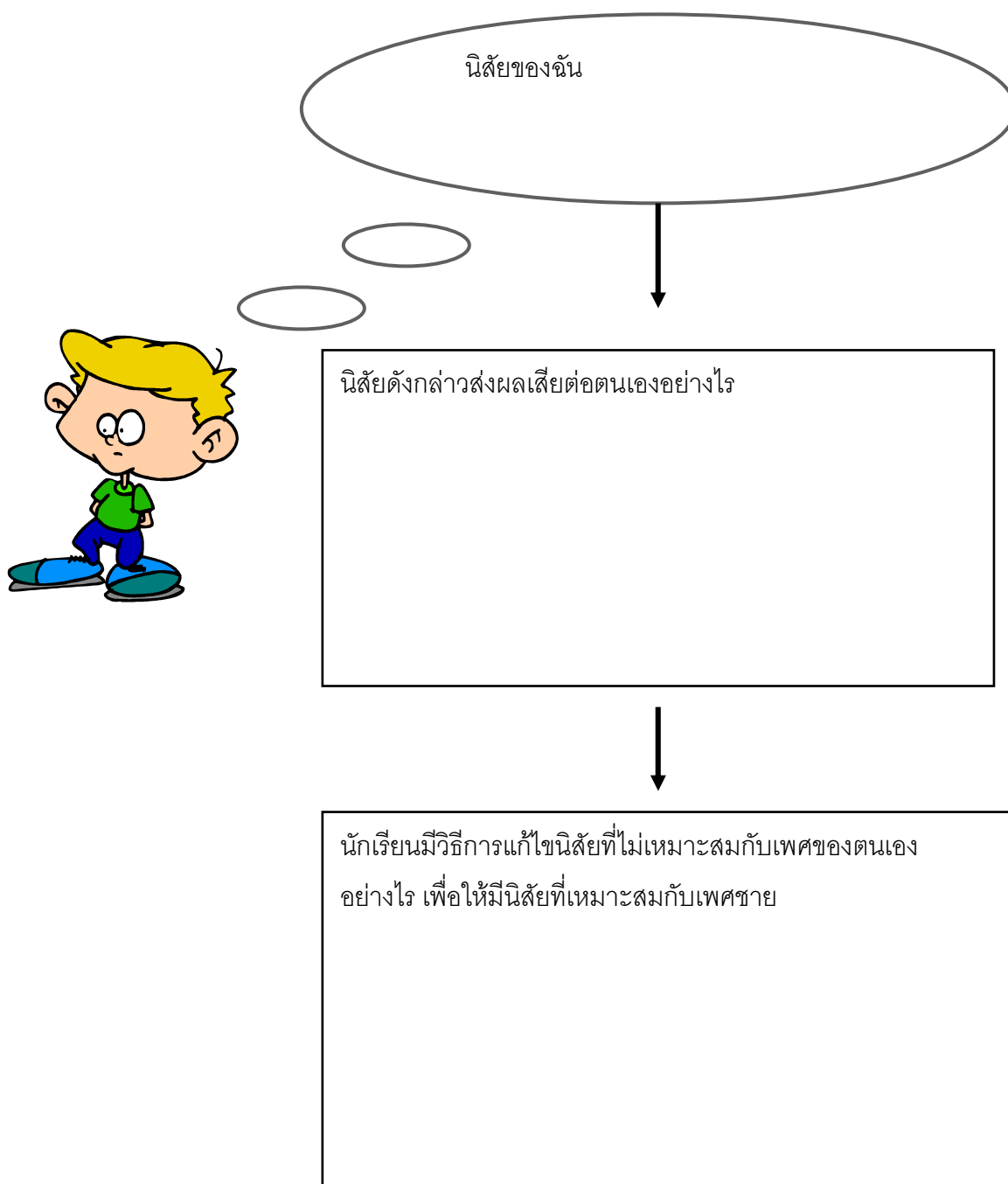
2. สังเกตจากการแสดงความคิดเห็น การอภิปราย การซักถามและการสรุปข้อคิดเห็น

ใบงาน

“นี่แหละนิสัยของฉัน”

ให้นักเรียนเลือกนิสัยมา 1 อย่างที่นักเรียนคิดว่าเป็นนิสัยที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย

- | | | |
|-----------------|-----------------|---------------------------|
| 1. แส่นงอน | 2. หัวว | 3. ละเอียดย่อนปราวินิต |
| 4. กล้าแสดงออก | 5. อ่อนไหวง่าย | 6. มีความเชื่อมั่นในตนเอง |
| 7. จู้จี้จุกจิก | 8. หงุดหงิดง่าย | 9. รักสวยรักงาม |



โปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย ครั้งที่ 11

หัวเรื่อง ผลกระทบของการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเอง

จุดมุ่งหมาย

1. เพื่อให้นักเรียนได้ทราบถึงสถานการณ์ในปัจจุบันเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย
2. เพื่อให้นักเรียนได้ทราบและตระหนักถึงผลกระทบของการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเอง
3. เพื่อให้นักเรียนช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการหาแนวทางในการปรับเปลี่ยนหรือแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเอง

เวลาที่ใช้ 50 นาที

อุปกรณ์

1. ใบงานเรื่อง“ผลกระทบของการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเอง”

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยกล่าวทักทายนักเรียนในกลุ่มถึงเรื่องราวทั่ว ๆ ไปที่เกิดขึ้นกับนักเรียนในวันนี้ และสิ่งที่ได้พูดคุยกันครั้งที่ 10 ว่าเราได้พูดคุยเกี่ยวกับเรื่องอะไรบ้าง เพื่อสร้างสัมพันธภาพและความคุ้นเคยให้นักเรียนเกิดความรู้สึกอบอุ่น เป็นกันเองและไว้วางใจในการรับคำปรึกษาเป็นกลุ่ม และทบทวนบทบาทหน้าที่ของผู้วิจัย บทบาทหน้าที่ของนักเรียนที่เข้ากลุ่ม ข้อตกลงในการปฏิบัติร่วมกันของนักเรียนในกลุ่ม ระยะเวลาและสถานที่ในการรับคำปรึกษา และให้นักเรียนแต่ละคนรายงานผลความก้าวหน้าของการแก้ไขนิสัยที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเอง โดยผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษาทั่วไป ได้แก่ การฟัง การใช้คำถาม ปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การตีความ การสังเกตและการให้กำลังใจ เพื่อให้ นักเรียนระบุพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเอง

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเองที่นักเรียน ต้องการแก้ไขจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด

2.3 ผู้วิจัยและนักเรียนในกลุ่มปรึกษาร่วมกันว่าพฤติกรรมที่ต้องการแก้ไขนั้น สามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใดและต้องไม่ยากเกินกว่าที่นักเรียนจะปฏิบัติได้

2.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเองที่ต้องการ แก้ไขว่ามีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดขึ้นก่อน และผลที่เกิดขึ้นตามมาภายหลังการแสดงพฤติกรรม นั้น

2.5 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงผลเสียของการแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของ ตนเอง ผู้วิจัยให้นักเรียนทำข้อตกลงเพื่อที่จะแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเอง

2.6 ผู้วิจัยใช้เทคนิคการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ได้แก่ การชี้แนะ การใช้คำถาม การให้ข้อมูลย้อนกลับและการเสริมแรงทางสังคม โดยดำเนินการตาม ขั้นตอนดังนี้

2.6.1 ผู้วิจัยแจกใบงาน เรื่อง “ผลกระทบของการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม กับเพศของตนเอง” โดยให้นักเรียนปฏิบัติงานตามใบงาน

2.6.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนนำเสนอในกลุ่มใหญ่

2.6.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นและอภิปรายร่วมกันเกี่ยวกับ ผลกระทบของการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนเอง มีอะไรบ้าง

2.6.4 ผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อนกลับและการชี้แนะ ขณะที่นักเรียนแสดงความคิดเห็น และให้แรงเสริมทางสังคมเมื่อนักเรียนให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีและแสดงความคิดเห็นได้ในแนวทาง ที่ถูกต้อง

ขั้นที่ 3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยให้นักเรียนในกลุ่มสรุปสิ่งที่ได้จากการสนทนา ตลอดจนแนวทางในการปรับเปลี่ยน หรือแก้ไขให้มีพฤติกรรมที่เหมาะสมกับเพศของตนเองและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมพร้อมทั้งนัดหมายวันเวลา และสถานที่ในการให้คำปรึกษาครั้งต่อไป

การประเมินผล

1. สังเกตจากความสนใจของนักเรียน การให้ความร่วมมือ การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ในการเข้ากลุ่มและร่วมทำกิจกรรม
2. สังเกตจากการแสดงความคิดเห็น การอภิปราย การซักถามและการสรุปข้อคิดเห็น

ใบงาน
เรื่อง“ผลกระทบของการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม
กับเพศของตนเอง”

ให้นักเรียนอภิปรายตามประเด็นต่อไปนี้ และออกมานำเสนอในกลุ่มใหญ่

1. นักเรียนคิดว่าผลกระทบในด้านดีของการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศ มีอะไรบ้าง

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

2. นักเรียนคิดว่าผลกระทบในด้านเสียของการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศ มีอะไรบ้าง

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

โปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย ครั้งที่ 12

หัวเรื่อง ยุติการให้คำปรึกษาและปัจฉิมนิเทศ

จุดมุ่งหมาย

1. เพื่อให้นักเรียนสรุปสิ่งที่ได้จากการให้คำปรึกษาและการนำไปปฏิบัติตนให้มีพฤติกรรมที่เหมาะสมกับเพศของตนเอง
2. เพื่อให้นักเรียนประเมินตนเอง ว่าก่อนและหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาแล้วมีพฤติกรรมที่เหมาะสมกับเพศของตนเอง

เวลาที่ใช้ 50 นาที

อุปกรณ์ -

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยทบทวนและติดตามผลการให้คำปรึกษาครั้งที่ 11 โดยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิดและการให้กำลังใจ
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปสิ่งที่ได้จากการให้คำปรึกษาและการนำไปปฏิบัติ โดยบอกถึงแนวทางในการปฏิบัติตนได้อย่างเหมาะสมกับเพศของตนเอง
3. ผู้วิจัยให้นักเรียนประเมินการเปลี่ยนแปลงของตนเอง ก่อนและหลังการได้รับการให้คำปรึกษา
4. ผู้วิจัยกล่าวขอบคุณนักเรียนและยุติการให้คำปรึกษา
5. หลังจากยุติการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยให้นักเรียนตอบแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย ฉบับเดียวกันกับที่นักเรียนได้ตอบก่อนเข้ารับการให้คำปรึกษา

การประเมินผล

1. สังเกตจากความสนใจของนักเรียน การให้ความร่วมมือ การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ในการเข้ากลุ่มและร่วมทำกิจกรรม
2. สังเกตจากการแสดงความคิดเห็น การอภิปราย การซักถามและการสรุปข้อคิดเห็น

ภาคผนวก ข

1. ตาราง 12 ค่าความเที่ยงตรง (IOC ของเครื่องมือ
2. ตาราง 13 ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย ที่ใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง
3. ตาราง 14 ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเชื่อมั่นของแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย จากการทดสอบกับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง (Try out)
4. ตาราง 15 ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย ที่ใช้กับนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง
5. ตาราง 16 ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเชื่อมั่นของแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย จากการทดสอบกับนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง
6. ตาราง 17 แสดงคะแนนพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของนักเรียนชายในกลุ่มทดลอง ที่ได้เข้าร่วมโปรแกรมป้องกัน
7. ตาราง 18 แสดงคะแนนพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของนักเรียนชายในกลุ่มควบคุม ที่ไม่ได้เข้าร่วมโปรแกรมป้องกัน

ตาราง 12 ค่าความเที่ยงตรง (IOC) ของแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			คะแนนรวม	IOC
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1	1	1	1	3	1
2	1	1	1	3	1
3	1	1	1	3	1
4	1	1	0	2	0.7
5	1	1	1	3	1
6	1	1	1	3	1
7	1	1	1	3	1
8	1	1	1	3	1
9	1	1	1	3	1
10	1	1	1	3	1
11	1	1	1	3	1
12	1	1	1	3	1
13	1	1	1	3	1
14	1	0	1	2	0.7
15	1	1	1	3	1
16	1	1	1	3	1
17	1	1	1	3	1
18	1	1	1	3	1
19	1	1	1	3	1
20	1	1	1	3	1
21	1	1	1	3	1
22	0	1	1	2	0.7
23	1	1	0	2	0.7
24	1	1	1	3	1
25	1	1	1	3	1

ตาราง 12 (ต่อ)

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			คะแนนรวม	IOC
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
26	1	1	1	3	1
27	1	1	1	3	1
28	1	1	1	3	1
29	1	1	1	3	1
30	1	1	1	3	1
31	1	1	1	3	1
32	1	1	1	3	1
33	1	1	1	3	1
34	1	1	1	3	1
35	1	1	1	3	1
36	1	1	1	3	1
37	1	1	1	3	1
38	1	1	1	3	1
39	1	1	1	3	1
40	1	1	1	3	1
41	1	1	1	3	1
42	1	1	1	3	1
43	1	1	1	3	1
44	1	1	1	3	1
45	1	1	1	3	1
46	1	1	1	3	1
47	1	1	1	3	1
48	1	-1	-1	1	0.3
49	1	-1	-1	1	0.3
50	1	1	1	3	1
51	1	1	1	3	1

ตาราง 12 (ต่อ)

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			คะแนนรวม	IOC
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
52	1	1	1	3	1
53	1	1	1	3	1
54	1	1	1	3	1
55	1	1	1	3	1
56	1	1	1	3	1
57	1	1	1	3	1
58	1	1	1	3	1
59	1	1	1	3	1
60	1	1	1	3	1
61	1	1	1	3	1
62	1	1	1	3	1
63	1	1	1	3	1
64	1	1	1	3	1
65	1	1	1	3	1
66	1	1	1	3	1
67	1	1	1	3	1
68	1	1	1	3	1
69	1	1	1	3	1
70	1	1	1	3	1
71	1	1	1	3	1
72	1	1	1	3	1
73	1	1	1	3	1
74	1	1	1	3	1
75	1	1	1	3	1
76	1	1	1	3	1

ตาราง 12 (ต่อ)

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			คะแนนรวม	IOC
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
77	1	1	1	3	1

หมายเหตุ : ค่า IOC ที่สามารถนำไปใช้ได้ มีค่าระหว่าง 0.5 – 1.0

ตาราง 13 ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย ที่ใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง (n=100)

ข้อที่	Max	Min	($\bar{X}$)	S.D.
ท่าทางการแสดงออก				
1	5	1	2.42	.86
2	5	1	2.87	.88
3	5	1	2.90	1.10
4	5	1	1.96	1.21
5	5	1	2.38	.84
6	5	1	1.64	.91
7	5	1	1.69	.92
8	5	1	2.23	1.14
9	5	1	2.90	.87
10	5	1	2.53	1.52
11	5	1	1.48	1.08
12	5	1	1.68	1.03
13	5	1	1.44	.99
14	4	1	1.79	.89
15	5	1	2.12	1.35
16	5	1	1.30	.93
17	5	1	1.53	.87
18	5	1	2.01	1.21
การแต่งกาย				
19	5	1	1.73	1.09
20	5	1	2.35	1.14
21	5	1	1.97	1.24
22	4	1	1.81	.88
23	5	1	2.16	1.33

ตาราง 13 (ต่อ)

ข้อที่	Max	Min	($\bar{X}$)	S.D.
24	5	1	2.94	1.35
25	5	1	2.09	1.23
26	5	1	1.48	.86
27	4	1	1.88	.89
28	5	1	2.83	1.40
การคบเพื่อน				
29	5	1	1.54	.96
30	5	1	2.97	1.33
31	5	1	1.15	.64
32	5	1	1.15	.63
33	5	1	2.08	1.13
34	5	1	1.61	1.29
35	5	1	1.59	1.04
36	5	1	1.92	1.02
37	5	1	1.42	.96
38	5	1	1.49	1.01
39	5	1	1.96	.95
ความสนใจ				
40	5	1	1.58	1.17
41	5	1	2.05	1.31
42	5	1	1.71	1.38
43	5	1	2.12	1.23
44	5	1	2.11	1.10
45	5	1	1.21	.72
46	5	1	1.38	.87
47	5	1	1.81	1.37

ตาราง 13 (ต่อ)

ข้อที่	Max	Min	($\bar{X}$)	S.D.
48	5	1	1.70	1.09
49	5	1	1.48	.99
50	5	1	1.35	.99
51	5	1	2.30	1.36
52	5	1	1.44	.97
53	5	1	1.98	1.25
54	5	1	1.20	.70
55	5	1	1.31	.93
นิสัย				
56	5	1	1.87	1.14
57	5	1	1.19	.66
58	5	1	1.45	1.09
59	5	1	1.74	1.06
60	5	1	1.23	.76
61	5	1	1.57	1.05
62	5	1	1.26	.77
63	5	1	1.19	.71
64	5	1	1.98	1.11

ตาราง 14 ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเชื่อมั่นของแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย จากการทดสอบกับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง

(Try out) (n =100)

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก (t)	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก (t)	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก (t)
1	2.429	25	2.582	49	4.533
2	2.255	26	3.744	50	3.245
3	3.081	27	3.057	51	2.314
4	2.558	28	5.042	52	4.218
5	2.255	29	3.121	53	2.893
6	4.284	30	5.390	54	2.375
7	4.514	31	2.331	55	3.032
8	5.623	32	2.229	56	1.903
9	2.207	33	2.091	57	2.159
10	2.235	34	5.260	58	4.228
11	4.377	35	3.011	59	3.703
12	4.711	36	3.552	60	2.849
13	3.966	37	1.753	61	5.970
14	3.052	38	2.196	62	3.103
15	3.600	39	2.845	63	2.793
16	3.312	40	3.546	64	6.096
17	3.076	41	6.325		
18	4.108	42	4.692		
19	2.871	43	5.374		
20	4.936	44	2.258		
21	6.265	45	2.865		
22	3.271	46	3.861		
23	3.339	47	4.271		
24	5.670	48	4.373		

ค่าความเชื่อมั่นของแบบคัดกรองทั้งฉบับเท่ากับ 0.9587

ตาราง 15 ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นผู้ชาย ที่ใช้กับนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง (n=1,157)

ข้อที่	Max	Min	($\bar{X}$)	S.D.
ท่าทางการแสดงออก				
1	5	1	2.73	.98
2	5	1	2.40	.94
3	5	1	2.72	1.02
4	5	1	1.67	1.00
5	5	1	2.17	.98
6	5	1	1.42	.76
7	5	1	1.51	.83
8	5	1	2.16	1.30
9	5	1	1.23	.67
10	5	1	1.51	.86
11	5	1	1.18	.61
12	5	1	1.54	.76
13	5	1	1.98	1.09
14	5	1	1.12	.54
15	5	1	1.31	.68
16	5	1	1.84	1.09
17	5	1	1.47	.88
18	5	1	2.04	1.05
การแต่งกาย				
19	5	1	1.71	1.03
20	5	1	1.12	.55
21	5	1	1.13	.53
22	5	1	2.38	1.18
23	5	1	1.27	.72

ตาราง 15 (ต่อ)

ข้อที่	Max	Min	($\bar{X}$)	S.D.
24	5	1	2.28	1.34
25	5	1	1.26	.69
26	5	1	1.58	.84
27	5	1	1.10	.49
28	5	1	1.08	.45
การคบเพื่อน				
29	5	1	1.65	.98
30	5	1	1.31	.87
31	5	1	1.62	.84
32	5	1	1.25	.75
33	5	1	1.22	.67
34	5	1	1.26	.73
35	5	1	1.66	1.03
36	5	1	1.28	.79
37	5	1	1.70	1.03
38	5	1	1.13	.52
39	5	1	1.20	.65
ความสนใจ				
40	5	1	1.51	.83
41	5	1	1.35	.74
42	5	1	1.18	.68
43	5	1	2.94	1.42
44	5	1	1.22	.64
45	5	1	2.20	1.23
46	5	1	1.06	.38
47	5	1	1.16	.57

ตาราง 15 (ต่อ)

ข้อที่	Max	Min	($\bar{X}$)	S.D.
48	5	1	1.91	1.06
49	5	1	1.07	.38
50	5	1	1.17	.55
51	5	1	1.62	.92
52	5	1	1.11	.48
53	5	1	1.37	.73
54	5	1	1.09	.42
55	5	1	1.08	.39
นิสัย				
56	5	1	1.66	.84
57	5	1	2.40	1.13
58	5	1	1.09	.47
59	5	1	1.66	.87
60	5	1	1.60	.82
61	5	1	2.38	1.06
62	5	1	2.24	1.08
63	5	1	1.32	.77
64	5	1	2.06	1.07

ตาราง 16 ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเชื่อมั่นของแบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของวัยรุ่นชาย จากการทดสอบกับนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

(n =1,157)

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก (t)	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก (t)	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก (t)
1	17.244	25	9.618	49	4.735
2	16.385	26	8.811	50	8.712
3	4.413	27	6.435	51	7.804
4	14.037	28	5.308	52	6.432
5	10.650	29	7.340	53	12.791
6	13.880	30	9.980	54	6.833
7	15.216	31	11.567	55	6.460
8	15.142	32	6.557	56	13.555
9	9.025	33	8.014	57	12.095
10	14.000	34	9.606	58	5.290
11	8.916	35	13.270	59	15.559
12	17.439	36	9.770	60	14.889
13	4.717	37	10.591	61	15.936
14	6.907	38	7.744	62	17.628
15	11.716	39	8.007	63	12.153
16	11.087	40	14.589	64	17.144
17	13.730	41	12.069		
18	19.967	42	6.066		
19	18.414	43	3.479		
20	6.052	44	5.195		
21	7.497	45	5.016		
22	14.573	46	4.577		
23	9.911	47	6.448		
24	13.022	48	8.784		

ค่าความเชื่อมั่นของแบบคัดกรองทั้งฉบับเท่ากับ 0.9303

ตาราง 17 แสดงคะแนนพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของนักเรียนชายใน
กลุ่มทดลองที่ได้เข้าร่วมโปรแกรมป้องกัน จำแนกในแต่ละด้านและโดยรวม

คนที่	คะแนนก่อนการทดลอง						คะแนนหลังการทดลอง					
	ทำทาง การ แสดงออก	การ แต่งกาย	การ คบเพื่อน	ความ สนใจ	นิสัย	รวมทั้ง 5 ด้าน	ทำทาง การ แสดงออก	การ แต่งกาย	การ คบเพื่อน	ความ สนใจ	นิสัย	รวมทั้ง 5 ด้าน
1	70	46	40	61	36	253	55	38	31	51	37	212
2	66	36	32	41	31	206	68	32	28	35	28	191
3	63	43	38	49	36	229	59	31	31	45	29	195
4	55	34	37	38	26	190	55	26	19	29	20	149
5	49	30	37	32	30	178	44	29	33	35	31	172
6	57	40	35	43	43	218	60	30	20	29	41	180
7	44	28	24	39	23	158	40	28	22	34	30	154
8	60	44	34	58	40	236	61	24	27	39	38	189

ตาราง 18 แสดงคะแนนพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของนักเรียนชายใน
กลุ่มควบคุมที่ไม่ได้เข้าร่วมโปรแกรมป้องกัน จำแนกในแต่ละด้านและโดยรวม

คนที่	คะแนนก่อนการทดลอง						คะแนนหลังการทดลอง					
	ทำทาง การ แสดงออก	การ แต่งกาย	การ คบเพื่อน	ความ สนใจ	นิสัย	รวมทั้ง 5 ด้าน	ทำทาง การ แสดงออก	การ แต่งกาย	การ คบเพื่อน	ความ สนใจ	นิสัย	รวมทั้ง 5 ด้าน
1	61	27	39	57	36	220	68	30	44	56	33	231
2	57	32	36	51	30	206	57	43	32	58	31	221
3	64	45	38	59	42	248	62	38	33	55	33	221
4	33	29	25	41	23	151	45	40	31	45	40	201
5	65	35	51	47	33	231	48	23	48	48	38	205
6	55	29	34	43	25	186	54	33	35	46	40	208
7	44	31	30	36	29	170	49	39	44	49	32	213
8	61	38	41	44	28	212	55	33	35	24	26	173

ภาคผนวก ค

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

- | | |
|-------------------------------|--|
| 1. อาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา | ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ |
| 2. อาจารย์ ดร.พาสณา จุลรัตน์ | ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ |
| 3. อาจารย์มณฑิรา จารุเพ็ง | ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ |

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาวพจมาศ ปักธงไชย
วันเดือนปีเกิด	20 มีนาคม 2519
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	41 หมู่ 4 ตำบลห้วยข้าวก่ำ อำเภोजุน จังหวัดพะเยา 56150
ประวัติการศึกษา	
พ. 2537	มัธยมศึกษาปีที่ 6 จาก โรงเรียนเชียงคำวิทยาคม
พ. 2541	การศึกษาระดับบัณฑิต (กศ.บ.) เทคโนโลยีทางการศึกษา จาก มหาวิทยาลัยนเรศวร
พ. 2549	การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) จิตวิทยาการแนะแนว จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

